

ชีวิต คือความจริงที่คนเราจะต้องเข้าใจ ชีวิตคือทั้งหมดทั้งมวล จะรักจะชอบ หรือไม่ชอบอย่างไร จะไปจะมาอย่างไร ย่อมไม่ได้ตั้งใจเราเสมอไป และคนเราก็ควรจะยอมรับในสิ่งที่เป็นอย่างนั้น เป็นอย่างนั้น... มันเป็นอย่างนั้น นั่นเอง

ตอนเช้าตรู่ของกลางเดือนสิงหาคม 2550 หน้าบ้านรับรอง"ดาหลา" เขื่อนรัชชประภา จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นภาพมาษาของ "มิติแห่งกาลเวลา" ที่สวยงาม แต่อยู่ได้ไม่นานก็จางหายไป และจะหาภาพเช่นนี้อีกสักครั้ง คงไม่มีอีกแล้ว ทุกสรรพสิ่งเกิดขึ้น คงอยู่ (ชั่วคราว) แล้วก็ดับสิ้นไป ธรรมชาติและชีวิต เป็นเช่นนี้เอง

เข็มชาติ โคตวงจันทร์

Belong to

My mother and my father with love

Kemchat Kotwongjantra

“ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” (ฉบับสมบูรณ์)

เรียบเรียงโดย เข้มชาติ โคตวงจันทร์

สงวนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 2 จำนวน 5000 เล่ม

ราคา 150 บาท

(พิมพ์ครั้งที่ 1 เพื่อเป็นธรรมบรรณาการ ตั้งราคา 50 บาท เท่าต้นทุน)

พิมพ์ที่ - หจก.ขอนแก่นการพิมพ์

64-66 ถนนรินรมย์ อ.เมือง จ.ขอนแก่น โทร. 043221938, 043220128

ไปเยี่ยมชมเมืองหลวงพระบาง ในปีสุดท้ายของการทำงาน (อายุ 60 ปี) ได้เห็น
ความเป็นธรรมชาติและผู้คนของ สปป.ลาว มีชีวิตอยู่กันอย่างเรียบง่าย ซึ่งเป็น
ความชอบที่สุดในชีวิตของผมด้วย และเป็นส่วนหนึ่งที่คิดว่า ชีวิตนี้คุ้มค่าจริงๆ ที่
มีโอกาไปได้สัมผัสกับความชอบ ทำให้เกิดสุขอย่างยิ่งในชีวิต

เข้มชาติ โคตวงจันทร์

ท่ามกลางความไม่มั่นคง
 ความหนักแน่นก็สูญไป
 ท่ามกลางความรีบเร่ง
 ความสงบก็หมดไป

@ เหลาจื้อ

ผู้ประพฤติดแต่กรรมดี
 โดยที่ตัวเองมีศรัทธามั่น
 แน่นอนที่สุด
 การขวนขวายของเขาย่อมไม่สูญเปล่า

@ อัลเลาะห์

คนเหล่าใดยินดีในความสงบแห่งจิต
 มีความยินดีในการอบรมจิต ทั้งกลางวันและกลางคืน
 คนเหล่านั้นย่อมได้ แม้สิ่งที่ได้โดยยาก

@ สมณะโคดม

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ในชื่อเรื่อง “ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” เป็นความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนบนพื้นฐานของชีวิต ซึ่งจะพาท่านทั้งหลายท่องเที่ยวไปในโลกแห่งความเป็นจริงของชีวิต ของการเกิดขึ้น คงอยู่ และแล้วก็ตายไปในที่สุดของคนเรา เป็นมิติของชีวิตที่เป็นไปตามกาลเวลา โดยที่หนังสือเล่มนี้มีเจตนาพิมพ์ เพื่อแจกจ่ายให้แก่ญาติมิตร และห้องสมุดต่างๆ และ อีกส่วนหนึ่งจำหน่ายแก่ผู้อ่านทั่วไป ในราคาใกล้เคียงกับต้นทุน-เพื่อผู้ที่สนใจสามารถหาอ่านได้

การเขียนหนังสือเป็นความมุ่งมั่นและเป็นความต้องการของผมเอง ที่เขียนด้วยความชอบ และ เป็นความต้องการที่จะให้ทุกคนได้รับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนเรา ที่มาจากองค์ความรู้ที่มี รวมทั้งประสบการณ์ที่ผ่านมา ที่หลายๆครั้งได้พิสูจน์แล้วว่า เป็นความจริง ที่ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ได้ประจักษ์ และ หลายๆครั้ง สิ่งที่เกิดขึ้น ก็อยู่เหนือกฎเกณฑ์ต่างๆไป ที่ไม่ทราบว่าจะเกิดขึ้นได้อย่างไร?

หนังสือเล่มนี้จึงถูกเรียบเรียงขึ้นด้วยแรงบันดาลใจ จากการที่ได้อ่าน และได้รับฟัง แนวคิดที่แตกต่างหลากหลาย ที่คนเรายังเคลือบแคลงสงสัยในสิ่งที่ไม่รู้ ไม่เข้าใจ โดยเฉพาะในเรื่องของศาสนาและความเชื่อต่างๆ ที่สืบทอดต่อกันมา ในการนำคำสั่งสอนไปใช้ปฏิบัติให้เหมาะสม ต่อการดำเนินชีวิตของตนเอง ในสิ่งแวดล้อมและภูมิประเทศที่แตกต่างกัน

อีกประการหนึ่งก็คือ เพื่อนำความจริงที่ผมได้เห็นมาแล้ว ปฏิบัติมาแล้ว และได้มีประสบการณ์มาแล้วตั้งแต่อายุได้ 7 ปี (พ.ศ. 2497) ที่ชอบไปอยู่วัด เป็นเด็กวัด เพราะโรงเรียนก็คือ ศาลา วัด นั่นเอง จึงมีโอกาสดินสอพายยามตามหลวงพ่อ ที่ท่านพาชุดงค้ไปตามป่าเขาลำเนาไพรมาโดยตลอด จนกระทั่งมีโอกาสได้เรียนหนังสือจบในระดับหนึ่งเมื่อปี 2512 เพื่อมาทำงาน โดยได้อาศัยอยู่ทั้งวัดทั้งบ้าน ไปๆมาๆตลอดเวลาตั้งแต่เล็กจนโต มาเสนอแนวคิด และมุมมองที่แตกต่าง ที่ท่านผู้อ่านจะได้พิจารณาถึงความเป็นจริงที่ปรากฏ ด้วยเหตุด้วยผล เพื่อให้ทราบและยอมรับ

ว่า ความจริงเป็นเช่นที่เห็น นั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทางด้านจิตใจ ที่ใครๆต่างก็ค้นหากันมานาน ว่า จิต ของเราอยู่ที่ไหน และจิต คืออะไรที่แท้จริง กันแน่!

เมื่อใด ที่รู้จักจิตและใจของตนเองได้ เมื่อนั้น ท่านจะได้รู้จักตัวเอง ย่อมนำพาตนเองไปสู่เป้าหมายของชีวิต ที่ตนเองต้องการ คือการสร้างชีวิต(ที่ไม่ใช่การสะสมทรัพย์สิน หรือสมบัติใดๆทั้งสิ้น) ด้วยความคิดเห็นที่ถูกต้องได้โดยง่าย จะได้ว่าความสุขที่แท้จริงที่คนเราต้องการนั้นคืออะไร อยู่ที่ไหนกันแน่ อีกทั้งจะได้รู้แนวทางในการปล่อยวางความทุกข์ที่มี ให้หมดสิ้นไปจากใจได้อีกด้วย

ในมุมมองที่เห็นๆกันอยู่ในขณะนี้ สังคมโลกปัจจุบัน เห็นแก่ตัวกันมากขึ้น และ สอนการดำเนินชีวิตกันแบบผิดๆว่า ความสุขเกิดขึ้นได้จากการทำงาน ที่หาเงินได้มากๆ เมื่อมีเงินมากแล้วย่อมแสวงหาความสุขได้โดยง่าย แต่เราลืมกันไปว่า บางสิ่งบางอย่างไม่สามารถหาซื้อได้ด้วยเงิน และที่สำคัญที่สุด คือ ความ

ต้องการของคนไม่มีวันสิ้นสุด! อีกทั้งโอกาสที่ทุกคนจะทำเช่นนั้นได้ ก็ไม่ง่ายเลย และส่วนมากก็หาเงินกันไม่ค่อยได้อีกด้วย ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว เงินเป็นเพียงปัจจัยให้เกิดความสุข ไม่ใช่ความสุขโดยตรง แต่ถ้าเราหาเงินไม่ได้ ทำไม่ได้อย่างที่คิดที่หวัง ก็จะกลับกลายเป็นความทุกข์มหาศาล หลายคนจึงต้องทำงาน ทำงาน จนไม่มีเวลาให้แก่ตนเองและผู้อื่น ทำไปเรื่อยๆ จนหมดเรี่ยวแรงที่จะทำได้ เพื่อให้มีชีวิตที่พอจะทนได้ง่ายๆ เหมือนคนอื่นเขาบ้าง และสุดท้ายก็ล้มหายตายจากกันไป โดยที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าความสุขที่แท้จริง ที่แต่ละคนไขว่คว้าแสวงหาอยู่ทุกวันนี้ คนเราได้อะไรมาจากระไร?

มาถึงวันนี้จึงมีคำถามว่า เราจะทำอย่างไร จึงจะทำให้เด็กๆ ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตอย่างถูกวิธี และถูกทาง เพื่อจะนำพาชีวิตไปสู่วิถีแห่งความสุขได้ อย่างถูกต้อง เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุดในปัจจุบันนี้ และ การเรียนรู้นี้จะทำได้สำเร็จได้ ก็ต้องอยู่ในบรรยากาศของความสุขอีกด้วย ใครรับผิดชอบเรื่องนี้ คงต้องหาวิธีมาดำเนินการ

แก้ไขกันได้แล้ว และอย่าลืมว่า ความสุขที่งดงาม เกิดขึ้นจากความรักที่แท้จริง ที่มาจากจิตใจที่ดีงามของคนเราโดยแท้ ที่จะสร้างสุขขึ้นมาได้เองไม่ใช่ได้มาจากสิ่งของนอกกายเท่านั้น เพราะสิ่งของนอกกายที่เราต้องการที่ได้มาเหล่านั้นเป็นความสุขชั่วคราวที่คนเราต้องคืนรนแสวงหามา ด้วยความยากลำบากทั้งใจและกายกว่าจะได้มา จึงเป็นความสุขที่ได้มาจากความทุกข์โดยแท้ และส่วนมากแล้ว จะได้มาจากความทุกข์ของคนอื่นอีกด้วย แต่คนเราก็กจำเป็นต้องต่อสู้แสวงหา ตามที่ใจเราต้องการ เพื่อให้ได้มาในสิ่งดังกล่าวที่เราต้องการด้วยกันทุกคน เนื่องจากเราพากันขีดเส้นทางชีวิตให้อยู่ในมิติเช่นนี้ เรากำหนดกันไว้แบบนี้มานานแล้ว ด้วยความอยากโดยไม่รู้ตัว เลยต้องเดินตามกันไปไม่สิ้นสุด

ถ้าใครยอมแพ้ชีวิตเช่นนี้แล้ว ยังจะอยู่ได้อีกหรือ? ถ้าอยู่ได้จะอยู่อย่างไร จึงจะมีความสุข และ...เรื่องราวต่อไปนี่ คือคำตอบ!

เข็มชาติ โคตรวงจันทร์

31 ตุลาคม 2550

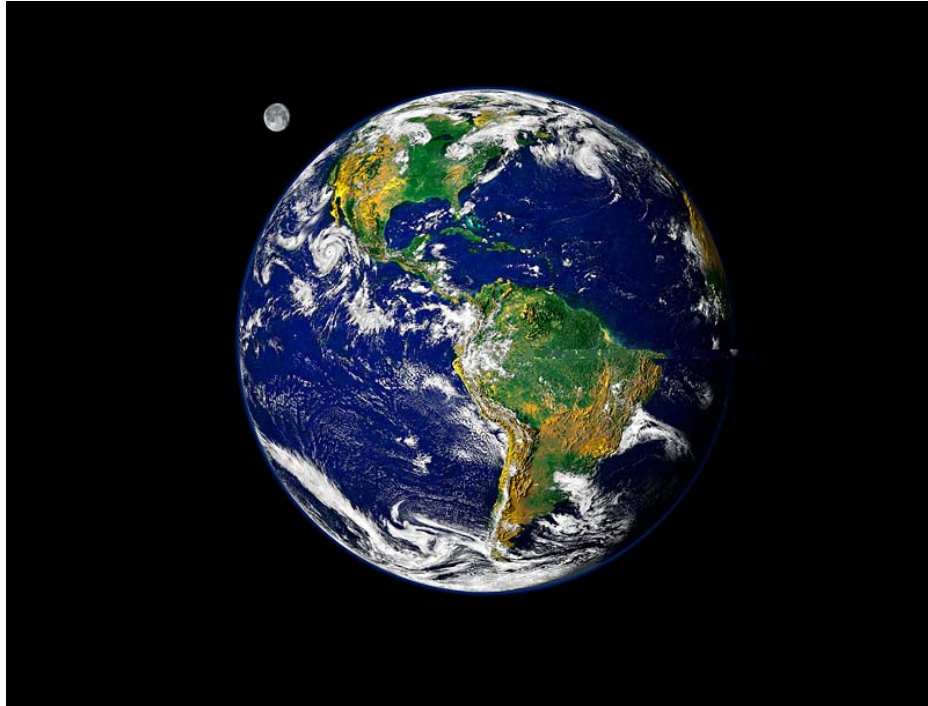
เธอทั้งหลายจงมองดูโลกนี้ด้วยความว่างเปล่า มีสติ
อยู่ทุกเมื่อ ถอดถอนอัตตานุทิฐิ คือความยึดมั่นถือมั่น
เรื่องตัวตนเสีย ด้วยประการฉะนี้ เธอจะเบาสบายคลาย
ทุกข์คลายกังวล ไม่มีความสุขใดยิ่งไปกว่าการปล่อยวาง
และการสำรวมตนอยู่ในธรรม

@ สมณะ โคตม

สารบัญ

1. ชีวิตคือภาพมายา	หน้า	1
2. เป้าหมายแห่งชีวิต	หน้า	19
3. พุทธ คือความเป็นธรรมชาติ	หน้า	25
4. พ่อแม่ คือพระอรหันต์ของลูก	หน้า	33
5. คุณค่าของชีวิต	หน้า	41
6. มีชีวิตที่ยืนยาวเพื่ออะไร?	หน้า	49
7. อดีต ปัจจุบัน และ อนาคต	หน้า	61
8. มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง	หน้า	69
9. เรื่องของกรรม และกาลเวลา	หน้า	77
10. เมื่อชีวิตยังอยู่	หน้า	93
11. ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า	หน้า	103
12. ความฝัน	หน้า	117
13. ตถาคต	หน้า	133
ท้ายเล่ม	หน้า	159

ชีวิตเป็นลาภอันประเสริฐสำหรับสัตว์โลกทั้งปวงที่มี
ความเมตตา เพราะ ความเมตตาเสริมโลกให้ร่มเย็นต่อผู้
อ่อนแอเสมอ และเป็นเกียรติศักดิ์สำหรับผู้มีกำลัง เช่นกัน

1. ชีวิตคือภาพมายา

บนเส้นทาง การต่อสู้ เพื่อเอาตัวรอดของมวลมนุษยชาติ ที่ผ่าน มา เกิดขึ้นจากความเชื่อและการแสวงหาสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ที่นำไปสู่ความเป็นศาสนาที่ผู้คนพากันนับถืออย่างแท้จริงนั้น ไม่ได้

วางอยู่บนพื้นฐานของความรู้สึก ที่เกิดจากความหวาดกลัวความตาย หรือ เกิดจากความรู้สึกที่ไม่อยากตาย หรือ หวาดกลัวชีวิต ทุกข์ที่จะเกิดขึ้นกับตนเอง หรือ เกิดจากความศรัทธาต่อบุคคล และสิ่งของ อย่างไม่มีเหตุผล แบบไม่ลืมหูลืมตาแต่ประการใด แต่เกิดจากความพากเพียรอย่างมีเหตุมีผล ของมนุษย์ที่ชาญฉลาด

แรงจูงใจอันยิ่งใหญ่ของมนุษย์ ก็คือ จินตนาการ คือความต้องการอยากรู้ อยากเห็น เอกภพอันกว้างใหญ่ไพศาล ที่ประกอบไปด้วยจักรวาลน้อยใหญ่ ที่มนุษย์ยังไม่รู้ และยังไม่ถึงนั่นเอง เป็นแรงจูงใจที่ทำให้มนุษย์ไขว่คว้าแสวงหาความจริง ในสิ่งที่ไม่รู้ไม่เห็นเหล่านั้น เพื่อค้นหาความจริง อันเป็นเส้นทางนำไปสู่การสร้าง ความเชื่อทางศาสนา (*Religion*) ให้เกิดขึ้น เพื่อเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ ทำให้เกิดศรัทธา เชื่อและมั่นใจว่า สิ่งนั้นคือความจริง ที่จะนำพาชีวิตไปสู่ความสุข

ความรู้ที่เกิดขึ้นในศาสนาพุทธ ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงค้นพบนั้น เป็นความรู้จากธรรมชาติ ที่เกิดโดยธรรมชาติ

เป็นศาสนาสากล (*Cosmic Religion*) ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงด้วยเหตุด้วยผล การปฏิบัติสามารถพิสูจน์ให้เห็นความจริงได้ ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ คือความเป็นธรรมชาติ ความเป็นปกติธรรมดา ที่เกิดขึ้นในจักรวาลนี้ นั่นเอง

ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้น คงอยู่ แต่ไม่เสถียรแล้วก็ดับลง เป็นวัฏฏะเป็นปกติธรรมดา เป็นเช่นนี้มาชั่วนาตาปี และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

แต่สิ่งสำคัญที่สุดที่ควรจะต้องรู้ก็คือ สิ่งที่เกิดขึ้น และ มีอยู่ในขณะนี้ คืออะไร? มนุษย์จะมีความสามารถแค่ไหนที่จะพิสูจน์ที่มาที่ไปของสรรพสิ่ง และ จะสามารถค้นพบความจริงได้มากน้อยแค่ไหน อย่างไร เท่านั้นเอง

ความจริงแล้วคนเราเกิดมา ต่างก็ตกอยู่ในวิถีที่น่าสังเวช หากต้องตกอยู่กับกฎเกณฑ์ที่ถูกกำหนดโดยสังคม มีชีวิตอยู่ด้วยความหวาดกลัวการลงโทษจากผู้ที่เหนือกว่า และหรือ ความหวังที่จะ

ได้รับรางวัลหลังความตาย มันจึงเป็นเรื่องที่แปลกมาก ว่า คนเรากิดกันเช่นนี้ได้อย่างไร?

ทำไมเราจึงพากันคิดหรือหวัง ในสิ่งที่ยังไม่ได้เกิดขึ้น ไปไกลกันขนาดนั้น เราควรจะขอให้ได้มาซึ่งความสุขในชีวิตที่เป็นปัจจุบันนี้ ด้วยกันทุกคนเท่านั้น ก็น่าจะพอแล้ว พากันดำรงชีวิตอยู่ด้วยความพอดี พอเหมาะพอควรแก่ตนเอง โดยให้อยู่บนพื้นฐานแห่งความจริง! เท่านั้นก็น่าจะพอเพียงแล้ว หรือว่า ถ้าคิดเช่นนี้แล้วไม่ใช่คน! เพราะถ้าเป็นคนจะพากันคิดคาดหวังกันมากกว่านี้จนไม่มีที่สิ้นสุด เนื่องจากธรรมชาติของคนเรา ไม่เคยมีความพอเพียงด้วยกันทุกคนอยู่แล้ว!

ดังนั้น นับจากนี้ไป สังคมเราน่าจะตื่นมาพบกับความจริงกันได้แล้ว เพื่อมาช่วยกันพัฒนาเส้นทางชีวิตที่สวยงามกันต่อไป ทั้งในปัจจุบัน และ อนาคต เพื่อทำให้ชีวิตดียิ่งๆขึ้น และ ให้มีความหวังมากขึ้นกว่าที่เคยคิดเคยหวัง ให้สามารถรักษาสภาพชีวิตอย่างมีความสุขที่ยาวนาน และมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง!

การเกิดขึ้น เลื่อมสลาย แล้วก็ดับไปในที่สุด คืออะไร? คือ
มิติของทุกสรรพสิ่ง กับกาลเวลา ไม่ใช่หรือ?

ความลึกลับซับซ้อนของกาลเวลา ที่ทับเหลื่อมกัน สามารถ
พิสูจน์ให้มองเห็นความจริงได้ ด้วยสัจธรรมของพระพุทธศาสนา
โดยง่าย ที่ทุกท่านจะเห็นความจริงและยอมรับได้อย่างสนิทใจ เมื่อ
ท่านสามารถเข้าถึงแก่นแท้ของสัจธรรม อย่างแท้จริง!

ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ กล่าวถึง แรงที่มีในจักรวาล
สามารถรวมกันเป็นหนึ่งเดียวได้ที่จุดเริ่มต้นของกาลเวลา ดังนั้น
ถ้าหยุดเวลาลงได้ ก็จะสามารถหาคำตอบได้ทันทีว่า ที่จุดเริ่มต้น
ของกาลเวลา เอกภพมีสภาพอย่างไร? และ ณ เวลานั้น ถ้าเราอยาก
รู้อยากเห็น เราจะต้องเดินทางด้วยความเร็วเท่ากับแสง หรือทำ
ความเร็วให้ได้มากกว่าแสง จึงจะเป็นการหยุดเวลาได้ และ
สามารถที่จะย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นได้ด้วย ด้วยความเร็วดังกล่าว
แล้ว เราก็จะหายตัวไปได้เลยจากสายตาของมนุษย์ด้วยกัน และ
พร้อมที่จะกลับไปสู่อุบัติที่ผ่านมา และหรือ เดินทางไปในอนาคต

ที่เราจะไปไม่ถึงได้เสมอ เพราะ แสงก่อให้เกิดเวลา เนื่องจากแสงทำให้เกิดความเสื่อม เมื่อมีความเสื่อมจึงทำให้มีเวลา เมื่อนำมาพิจารณาในทางกายภาพแล้ว มนุษย์จะทำอะไรไม่ได้เลยในเรื่องดังกล่าวนี้ คือไม่สามารถควบคุมอะไรได้นั่นเอง แต่ พระพุทธเจ้าสามารถหยั่งรู้ด้วย ปัญญาญาณแห่งจิต หยุดกาลเวลาได้ ด้วย วิปัสสนากัมมัฏฐาน ที่ทรงกล่าวแสดง และ ยืนยันให้รับทราบกันมานานกว่า 2500 ปี ส่วนนักวิทยาศาสตร์ที่เราคิดว่าฉลาดที่สุดอย่าง “ไอน์สไตน์” นั้น คิดเป็นสูตรมายืนยันความจริงได้บางอย่างเท่านั้น จากสมมุติฐานที่มาจากการหยั่งรู้ ด้วยจินตนาการของเขาเอง ด้วยเหตุด้วยผล ตามความคิดของชาวตะวันตก ที่วางอยู่บนพื้นฐานของคณิตศาสตร์ฟิสิกส์ เหมือนที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้นานแล้ว เมื่อไม่นานมานี้เอง ถ้า ไอน์สไตน์ รู้จักการนั่งวิปัสสนากัมมัฏฐานเพิ่มเข้ามาอีก มาถึงวันนี้ ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าโลกเราจะเป็นแบบไหนเช่นกัน

แต่ก็แปลก ที่มนุษย์ผู้ฉลาดอย่าง “ไอน์สไตน์”** กล่าวว่า มีเพียงสองสิ่งเท่านั้นที่ไม่มีที่สิ้นสุด คือ จักรวาล กับความโง่ของมนุษย์ (ความโง่ในแง่ของพุทธ คือ อวิชชา ความไม่รู้ ในอริยสัจจะ 4 ที่เป็นเหตุของความทุกข์และวิธีแก้ทุกข์ พอโง่เพราะความไม่รู้เท่านั้น ก็เลยไม่รู้วิธีแก้ไขปัญหากจากอกุศลกรรม) ที่ธรรมชาติสร้างเป็นโปรแกรมมาให้คนเราตั้งแต่เกิด แต่ของทั้งสองสิ่งนี้นั้น พระพุทธเจ้าสามารถหยุดให้สิ้นสุดได้ด้วย ธรรม ที่มีสิ่งเดียวรวมคือจะหยุดสิ่งนั้นๆ ให้หมดสิ้นไปได้ ด้วยตัวของเราเอง และ สิ่งนั้นก็คือการหยุดที่จิต ที่ใจของเรา นี่เอง

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์** เป็นชาวยิว เกิดในเยอรมนี เมื่อ 14 มีนาคม 1879 ถึงแก่กรรม 18 มิถุนายน 1955 เป็นนักคณิตศาสตร์ ฟิสิกส์ ที่มีอัจฉริยะภาพมาก ได้รับรางวัลโนเบลสาขาฟิสิกส์ ปี 1921 เป็นผู้กำหนดทฤษฎี สัมพันธภาพ (*Relativity Theory*) ที่นำไปสู่การสร้างระเบิดปรมาณูได้สำเร็จ ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ในช่วงเวลาที่อพยพไปอยู่สหรัฐอเมริกา

เขากล่าวว่า “อากาศ เป็นส่วนโค้ง (ตามรูปทรงของเอกภพ) และอนุภาค (แสง) ที่เคลื่อนไหวเข้าไปในอากาศ ก็จะมีความโค้งอนันต์ (Infinity) ตามไปด้วย

ทำให้ฉันคิดเสมอว่า จักรวาล ความโค้ง ความฉลาด และจิตประสาท ก็คือ สมอของมนุษย์เราเอง ที่เจริญเติบโตหลังการปฏิสนธิก่อนส่วนอื่นๆของร่างกายที่บ่งบอกถึงรูปทรงสัณฐานของเอกภพที่ทรงตัวอยู่ รวมถึงสภาพการสะท้อนไปมาแห่งความคิด! และจินตนาการของคนเรา ก็เหมือนกับการสะท้อนไปมาของแรงทั้งหลายในจักรวาล ที่ดึงดูดกันไว้ ให้จักรวาลทรงตัวอยู่ได้ เหมือนจักรวาลสิ้นสุดอยู่เพียงแค่นี้ ที่เราได้เห็น

ตั้งแต่โลกเกิดขึ้นมาจนถึงวันนี้ ก็ยังไม่แน่ชัดว่าเกิดมานานเท่าใดแล้ว แต่จะดำเนินต่อไปอีกจนถึง หนึ่งหมื่นสี่พันล้านปีที่โลกจะสิ้นสุด (ตามการคำนวณทางวิทยาศาสตร์ที่อายุของสุริยะจักรวาลจะจบสิ้นไป) ถึงเวลานั้น เมื่อมองไปในท้องฟ้ายามค่ำคืน

เชื่อว่า ดวงดาวต่างๆ ก็คงจะไม่แตกต่างไปจากที่เคยเป็นอยู่ในขณะนี้มากนัก หรือแทบจะไม่เปลี่ยนแปลงไปจากสายตาของเราเลย และ สายตาคู่สุดท้ายที่มองไปในท้องฟ้า ก็คงจะเห็นกาเล็กซีทางช้างเผือกพาดผ่านไปในท้องฟ้าในยามค่ำคืนเหมือนเดิม เพราะดูเหมือนเอกภพมันสิ้นสุดของมันอยู่แล้ว เมื่อเทียบกับอายุของสุริยะจักรวาล และสรรพสิ่งในโลกเรา ที่มีอายุสั้นนิดเดียว!

สำหรับเรื่องเกี่ยวกับวิถีชีวิตของคนเรา ชีวิตแต่ละชีวิตของคนเรา จะมีทิศทางที่ไม่เหมือนกัน จะเป็นของตนเองโดยเฉพาะใครมัน ที่เกิดจากแรงคลไจและแรงจูงใจจากความชอบ ที่ซ่อนอยู่ในจิตใจของตนเอง ด้วยความคาดหวังอยู่เสมอว่า วันข้างหน้าทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามจิตที่คิดที่หวัง! ที่จะได้พบกับความสุข ทำให้ทุกคนเดินมุ่งหน้าไปที่จุดนั้น และ ทุกคนก็อยากจะปล่อยวางความทุกข์ทุกอย่างไว้กับความหลังให้เป็นความว่างเปล่า เพื่อเป็นการปรับสภาพของจิตใจ ที่จะต้องอาศัย กาย เป็นฐานรองรับ! เพื่อนำจิตไปสู่ความสุข อันเป็นนิรันดร์

ความสุขทางกาย คือ การทำมวลสารของคนเราให้อยู่ในสถานะที่สมดุลตามธรรมชาติ และมีภูมิคุ้มกันตนเอง **ความสุขทางใจ** คือ การปรับสภาพจิตให้สงบนิ่งและเย็นสบายไม่ร้อนรน ที่มาจากพื้นฐานของความสุขกาย ซึ่งใครๆพูดกันอยู่เสมอว่า สุขกายสบายใจ นั่นเอง

ดังนั้น สุขทางใจ จึงเป็นพลังงานแห่งความสุขที่มาจากพลังจิต เป็นความสุขที่มาจาก กระแสจิต บนพื้นฐานของกายที่เป็นสุข ถ้าคนเราสามารถควบคุมได้ ก็จะทำให้คนเราเกิดความสุขใจได้อย่างต่อเนื่องตลอดไป *(แต่ก็ยากมากเพราะกายของสัตว์โลกไม่เคยมีความสุขที่แท้จริงเลย)*

ความสุขความทุกข์ของใจและกาย ที่คนเรารู้สึกได้นั้น จึงเกิดขึ้นจากสถานะที่มีความสมดุลของสสาร และพลังงานในตัวเรานั้นเอง ที่มีความเหมาะสม และไม่มีความเหมาะสมกัน ดังนั้นความสุขหรือความทุกข์ที่เกิดขึ้นจากสถานะต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ต่างกันนั้น จึงเกิดจากการเปลี่ยนแปลงปฏิกิริยาทางเคมี

ในร่างกายของคนเราในขณะที่เดียวกันก็เป็นการปรับเปลี่ยนสภาพ
ของร่างกายและจิตใจให้เกิดสมดุลกันไปด้วย

ด้วยเหตุนี้ ความสุข กับความทุกข์ที่แท้จริงของทั้ง กาย และ
ใจ จะเกิดขึ้นพร้อมๆ กันเสมอ มีความสุขมาก ทุกข์ก็น้อย สุขน้อย
ก็ทุกข์มาก เป็นธรรมดา จะเจือปนกันอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

เพียงแต่คนเรา เมื่อมีสุขก็ไม่ได้คิดถึงความทุกข์ แต่พอทุกข์
มากๆ ก็คิดว่ามีแต่ความทุกข์อย่างเดียว เท่านั้นเอง

การที่จิตนิ่ง จิตสงบ อยู่เหนือกาลเวลา จะเป็นแบบไหนนั้น
ผู้ที่รู้ตรงนี้ได้จริง ย่อมเป็นผู้ฝึกปฏิบัติมาอย่างยิ่งยวด จนสามารถ
อยู่เหนือโลกธรรม 8 ได้ คือไม่ติดอยู่กับความสุขความทุกข์ ลาภ
เสื่อมลาภ ยศ เสื่อมยศ สรรเสริญและนินทา ด้วยการละ ราคะ
โลภะ โทสะ และโมหะ ได้อย่างแท้จริงเท่านั้น แล้วจะรู้ว่า จิตสงบ
ที่อยู่เหนือกาลเวลา เป็นเช่นไร

เนื่องเพราะ จิตและกาย อาศัยซึ่งกันและกัน เป็นที่ตั้งและ
อาศัยอยู่ของมารทั้ง 5 ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงกล่าวไว้ อันได้แก่

ร่างกาย (รูป) เวทนา สัญญา สังขาร (จิต) วิญญาณ ถ้าเราสามารถ
ปล่อยวางรูปลงได้ เพื่อไม่ให้เกิดอีกต่อไป คือปลดปล่อยความเป็น
ธรรมชาติธรรมดาของชีวิตมนุษย์เราลงได้ เราก็จะปล่อยวางกิเลส
ที่มาจากจิตและใจลงได้ จิตที่ว่าง อวิชชา (ความโง่ของมนุษย์) ก็
จะสิ้นสุดที่ตรงนี้เอง!

สิ่งที่ปรากฏอยู่กับใจ อันได้แก่เวทนา หรือ สิ่งที่ปรากฏ
ออกมาจากใจ อันได้แก่ สัญญา สังขาร วิญญาณ ก็จะหมดสิ้นไป
เพราะไม่มีฐาน คือร่างกาย (รูป) รองรับอีกแล้ว

ดังนั้นคาถา “พระพุทธเจ้าชนะมาร” ของ หลวงปู่มั่น ฐริทัต
โต จึงศักดิ์สิทธิ์ยิ่งนัก เมื่อท่านท่องบ่นด้วยจิตที่มุ่งมั่นด้วยความ
เชื่อ จะเป็นมงคลอันสูงสุดแก่ชีวิตเลยทีเดียว และ ยิ่งถ้าท่านได้รู้
ความหมายของทั้งหมดแล้ว จะมองเห็นความยิ่งใหญ่ ที่ไม่มีอะไร
เทียบได้เลย

“ปัญจมาเร จิโนนาโถ สัตโตสสัมโพธิมุตตะมัง จตุสัจจัง ปะ
กาเสติ ัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ เอเตนะ สัจจะ วัตเชนะ โหตุเต
ชะยะมังกะลัง”

แต่เมื่อเรายังปล่อยวางร่างกายไม่ได้ในชีวิตนี้ในเวลานี้ ก็
ต้องปล่อยวาง สิ่งที่อยู่กับจิตและใจ หรือ สิ่งที่ออกมาจากจิตและ
ใจ ให้ได้ก่อน ในที่สุด-เมื่อสังขารร่วงโรย รูปร่างก็จะถูกปล่อย
วางโดยธรรมชาติ เมื่อจิตไม่ยึดติดต่อไปอีกแล้ว นั่นคือจิตว่าง
สิ้นสุดไปแล้ว เราก็จะไม่กลับมาเกิดอีกต่อไป เพราะ ปัญจมาเร
มาร 5 ตัว หรือที่เรียกว่า ชั้น 5 อันได้แก่ รูป เวทนา สัญญา
สังขาร วิญญาณ หหมดสิ้นไปแล้ว ความโง่ของมนุษย์ ก็เป็นอัน
สิ้นสุด!

การสงบจิตเป็นการหยุดเวลา หยุดเวลาได้ก็หยุดความเสื่อม
ได้ ทำให้คนเราสามารถต่ออายุให้ยืนยาวขึ้น จึงเป็นเรื่องธรรมดา
ที่จิตของผู้สงบแล้ว หรือของผู้ที่จิตเคยสงบมาก่อน จึงเป็นจิตที่
เคยได้รับการพักผ่อน เป็นจิตที่หยุดนิ่ง ไม่วิ่งตามกาลเวลา จิตนั้น

จะมีพลังมหาศาล ที่จะเป็ผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงปฏิกิริยาทางเคมีในร่างกาย ที่มีผลต่อการปรับสภาพของเซลล์ร่างกายให้ดีขึ้นกว่าเดิม คือเป็นการสร้างชีวิตใหม่ ที่จะทำให้เกิดความสดชื่นเบิกบานอยู่ตลอดเวลา และ ชีวิตย่อมจะยืนยาว มีให้เห็นเป็นที่ประจักษ์กันอยู่แล้ว ในปัจจุบันนี้เอง ว่าเป็นจริงตามนี้ สำหรับชีวิตของผู้ที่มี จิตสงบ และเย็นแล้ว อายุจะยืนยาวกว่าบุคคลทั่วไป อย่างเห็นได้ชัด!

“ทำอะไรชีวิตจะยืนยาว และมีความสุข”** จึงเป็นเรื่องที่ทุกคนจะทำได้ และไม่ยากจนเกินไป นั่นก็คือ **ทำกายให้สบาย ทำจิตให้สงบเป็น สมาธิ ได้เท่านั้น** กับบรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวได้แล้ว

ทำอะไรชีวิตจะยืนยาว และมีความสุข” เป็นหนังสือที่ดีเล่มหนึ่ง ที่ นพ. เฉก ณะศิริ ผู้มีความตั้งใจจะมีชีวิตที่ยืนยาวถึง 120 ปี ได้เขียนไว้นานพอสมควรแล้ว **(เป็นหนังสือที่น่าอ่าน ซึ่งมี**

รายละเอียดที่จะทำความเข้าใจได้ ถึง 310 หน้า) สามารถสรุปได้สั้นๆ ดังที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

ดังนั้นอำนาจจากพลังจิตที่มหาศาลของมวลมนุษย์ จึงเป็นอำนาจแห่งจักรวาล ที่มีผลต่อสรรพสิ่งทั้งหลายในโลก และจักรวาล (อำนาจดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ จึงขึ้นอยู่กับมวลมนุษย์ทั้งโลกมีพลังจิตกันบ้างหรือไม่ เท่านั้นเอง) เพราะพลังจิต กระแสจิต หรือคลื่นจิตอันมหาศาลของมวลมนุษย์ สามารถแผ่ขยายไปทั่วจักรวาลได้ ภายในพริบตา!

เป็นเรื่องที่แปลกมากๆในวันนี้ ที่ฉันกำลังนั่งทำงานกับหนังสืออยู่ที่บ้าน ด้วยความเจียบสงบ (ของจิตใจ)และสภาวะรอบข้าง อยู่ในขณะนี้ ที่ไม่มีแม้แต่ลมพัดพา แต่แดดจ้าและร้อนเปรี้ยงเลย อยู่ๆฝนกลับตกลงมาเฉยๆ และตกหนักพอสมควร เมื่อหันไปมองนาฬิกา 16.00 น. เป็นเวลาเลิกงานพอดี ซึ่งปกติแล้ว ฉันจะต้องทำอะไรที่ใจต้องการอยู่เป็นประจำเสมอ ทุกๆวัน ที่-

ทำงาน ก่อนจะกลับบ้าน แต่วันนี้ลาพักผ่อน เพื่อเตรียมตัวเตรียมใจ ที่จะว่างงาน!

นับจากวันนี้ 26 กันยายน 2550 เป็นต้นไป ใครๆก็จะมองไม่เห็นฉันอยู่ที่-ที่ลงเวลาเลิกงานในตอนเย็นๆอีกแล้ว เพราะ ฉันออกมาเพื่อเตรียมความพร้อมของใจ และพร้อมแล้วที่จะมาเป็นตัวของตัวเอง เมื่อ อายุเกิน 60 ปี

ทุกคนเมื่อถึงเวลาเช่นนี้ ควรพร้อมที่จะปล่อยวาง และลืมเรื่องเก่าๆที่เกาะกินใจ ที่ทำให้เกิดทุกข์โดยเร็วที่สุด! และ เวลานี้เองที่เป็นตัวฉันบอกว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีโอกาสเกิดขึ้น หรือ ล่มสลาย (ตาย) ไปพร้อมๆกันได้เลย และ เวลานั้นเอง ที่ทำให้โลกเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

แต่ฉันจะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดในวันนี้ เพื่อตัวเอง เพื่อทุกคน และเพื่อทุกสรรพสิ่งที่ปรากฏอยู่รอบกายและใจ ของฉันเอง

โลกมหัศจรรย์จากการเขียน เป็นแรงบันดาลใจ ที่ได้มาจากการคิด และการที่ได้อ่านมามากแล้ว นั่นเอง ที่ทำให้ฉันมีชีวิตอยู่กับโลกอื่น-ในระหว่างการเขียน ที่มาจากความคิดของตนเอง ด้วยสมาธิจิต และ โลกของฉันก็อยู่ตรงนี่เอง ที่ทำให้ฉันอยู่อย่างโดดเดี่ยวตัวคนเดียวได้จริงๆ จึงไม่รู้สึกแปลกใจ ที่เหมือนกับไม่ได้นั่งอยู่ที่บ้านในตัวเมืองขอนแก่นเลย

ฉันเคยบอกทุกคนมาแล้วว่า ฉันท่องเที่ยวไปมาทั่วโลกแล้ว (จริงๆ) ไปตามจินตนาการ ที่ได้มาจากการอ่าน ที่ฉันชอบมาตั้งแต่เด็กๆ ที่จับหนังสืออะไรได้ ก็อ่านไปทุกเรื่องราว (เพราะพ่อสอน ก ข สระ อะ สระ อา และเลข 1 2 3...มาตั้งแต่อายุ 6 ขวบ ภายใน 2 เดือน ฉันก็อ่านออก เขียนได้ บวก ลบ คูณ หาร ได้ด้วย พอถึงเวลาเข้าโรงเรียนตามเกณฑ์อายุ 7 ปี ที่วัดบ้านแก่งผักกูด เลยสบายไปเลย ไม่ต้องวุ่นวายเหมือนเพื่อนๆ ย่อมสอบได้ที่ 1 เสมอ ฉันก็เลยไปอยู่วัดเสียเลย ด้วยความชอบ เพราะมีแต่ของดีๆ ที่ญาติโยมนำเอามาถวายพระ และฉันก็ได้กินด้วย แต่อย่าได้สงสัยเลยว่า

ทำไมฉันจึงเรียนหนังสือได้ง่ายเช่นนั้น ความจริงฉันก็เพิ่งมารู้ตอน
 หลังเมื่อโตแล้วว่า ที่ทำได้เพราะใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์ ตาม
 ธรรมชาติของตนเองที่มีอยู่ คือชอบการสังเกตและจดจำ อย่างมี
 ระบบ และ เป็นระเบียบโดยอัตโนมัติ รวมทั้งจินตนาการไป
 ข้างหน้าแบบไม่สิ้นสุดง่ายๆอีกด้วย ซึ่งตรงนี้จุดนี้เอง ที่ทำให้
 ฉันเขียน-อ่านหนังสือได้โดยง่าย และ เมื่อมาทำงานก็สามารถใช้
 หลักการดังกล่าว ซ่อมอุปกรณ์ต่างๆได้ โดยไม่มีปัญหาอะไรมาก
 นัก แต่น่าเสียดายที่ตอนอายุ 14 ปี ฉันป่วยเป็นโรคไขสันหลังอักเสบ
 อยู่กว่า 2 เดือน ปวดจุกแสบจุกยุบ ปวดหัวแทบระเบิด จนจำ
 ตัวเองไม่ได้อยู่ช่วงหนึ่ง ในขณะที่การแพทย์ก็ยังไม่เจริญ กว่า
 จะทุเลาและหายได้จริงๆจนกระทั่งอายุได้ 19 ปี-ที่ฉันหยุดเรียน
 หนังสือไปเลยๆ1ปี ตั้งแต่บัดนั้นมาความเสื่อมของสมองก็ปรากฏ
 ให้เห็นอย่างชัดเจน) และ จากเหตุผลที่กล่าวแล้วนี้เอง เมื่อฉัน
 เดินทางไปถึงที่ไหน ทุกหนทุกแห่งก็เหมือนได้ไปมาหมดแล้ว จึง
 ไม่แปลกอะไร เมื่อมาทำงานตามอาชีพที่เรียนมา จึงได้อาศัย
 ความรู้จากการที่ได้อ่านมามาก ประสบการณ์จากการทำงาน และ

การที่มีโอกาสได้ท่องเที่ยวไปในโลกกว้าง นำมาเขียนหนังสือในอีกหลายๆแง่มุมของชีวิต เพื่อให้เพื่อนร่วมงานได้อ่านเสมอมา ด้วยความชอบที่จะเขียน ตามที่ได้รู้และเข้าใจในเรื่องราวต่างๆ จากการที่เคยได้พบเห็นมาแล้วนั่นเอง มานั่งเขียนอยู่ที่โต๊ะหน้าเครื่องคอมพิวเตอร์ พร้อมกับมีหนังสือ และข้อมูลเล็กๆน้อยๆอยู่รอบตัว มันคืออาณาจักรของฉันคนเดียว

หลายๆสิ่ง หลายๆอย่าง แม้แต่ผู้คนในจินตนาการ กำลังคอยให้ฉันกลับไปหาเขา เพื่อให้เขาโลดแล่นไปตามจินตนาการของฉัน อย่างมีชีวิตชีวา และคุณก็คือคนหนึ่ง ที่กำลังโลดแล่นอยู่ในจินตนาการของฉันด้วยเช่นกัน (ที่จะทำให้นั่งเล่นนี้สำเร็จลงได้)

ที่ตรงนั้น มุมสงบ สบาย ภายในบ้าน ตรงนั้นที่มีความรัก ความอบอุ่นใจ และตรงนั้น ที่มีลมพัดต้นไม้พลิ้วใบไหวเอน ที่ตรงนั้นสายน้ำใสสะอาดตากำลังหลังไหล ไปจนสุดสายตา และเมื่อกวาดสายตามองไปยังท้องฟ้าสีครามอันสดใส ที่แวววาว และ

กว้างไกล มีก้อนเมฆทั้งสีขาวสีเทา ลอยฟุ้งกระจายอย่างสวยงาม
โลกนี้ช่างน่าอัศจรรย์จริงๆ

ฉันท่องเที่ยวไปกับตัวหนังสือ ด้วยจินตนาการ มิใช่เพียง
ท่องไปในโลกกว้าง เหมือนที่ฉันเขียนเป็นตัวหนังสือเป็นเรื่องราว
ต่างๆ ไว้เท่านั้น แต่ที่จริงแล้ว ฉันชอบที่จะกลับมาเรียนรู้ตัวเอง
เพื่อที่จะรู้จักตัวเองให้มากขึ้น ว่าชีวิตเราคืออะไร เราต้องการ
อะไร วาดหวังสิ่งใด และแท้จริงแล้ว เราเป็นใคร? มาจากไหน?
และ เราจะไปที่ไหน ในที่สุด

เมื่อเติบโตใหญ่ มีโอกาสได้มาทำงานกับองค์กรระดับชาติ ได้
ผจญภัยไปในโลกกว้าง ฉันจึงได้รู้ว่า หลายสิ่งหลายอย่าง รวมทั้ง
ผู้คนในสังคม บางทีก็มีทำที่เป็นศัตรู บางครั้งก็ดูทำที่เป็นมิตร บาง
คนก็ชอบเราที่เราเป็นผู้ให้ แต่บางคนก็อิจฉาตาร้อน ที่เราทำเกิน
หน้าเขา โลกนี้จึงไม่มีอะไรที่แน่นอนเลย

ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าประเทศไหนชาติไหนในโลกนี้ ต่างก็
เป็นเหมือนกัน ไม่มีความแตกต่างกันเลย!

การที่ฉันชอบอยู่ลำพังตัวเองมาเรื่อยๆ ดูเหมือนจะทำให้เราเหมือนเป็นคนโดดเดี่ยว และ เดี่ยวดาย รวมทั้งการที่ฉันไม่ชอบสะสมทรัพย์สินสมบัติใดๆ อีกทั้งไม่มีเครื่องประดับ (แม้แต่นาฬิกาใส่ข้อมือ) การไม่สังสรรค์กับผู้คนมากนัก รวมทั้งการที่สามารถพูดคุยกับคนสติเฟื่อง ป๊าๆ เป๊อๆ ได้ แบบสบายๆ ที่บางคนบอกว่าพอๆ กันเลย และนี่เองที่ฉันคิดว่า คงเป็นเรื่องแปลกของคนอื่นๆ บ้างพอสมควร ในเรื่องดังกล่าวนี้

แต่การได้อยู่กับหนังสือที่มีองค์ความรู้อยู่มากมายที่ฉันชอบทำให้มีความสุข เพราะองค์ความรู้ที่หลากหลายเหล่านั้น ล้วนมาจากความคิดของคนที่เฉลียวฉลาดทั้งสิ้น มันจึงทำให้เรามีความทะเยอทะยานและใฝ่ฝัน ที่จะแสวงหาสิ่งแปลกใหม่ และเป็นแรงบันดาลใจ ให้ฉันคิดต่อไปข้างหน้าได้อย่างมากมายมหาศาล ทำให้โลกแห่งจินตนาการของฉัน เกิดขึ้นอยู่เนืองๆ

ในเรื่องการคิดการเขียนนี้เอง ที่ทำให้ฉันชอบอยู่เงียบๆ คนเดียว อีกทั้ง ชอบฟังเพลงบรรเลงแบบคลาสสิกมาตั้งแต่เด็กๆ ที่ได้

ยีนครั้งแรกก็ชอบเลย จึงไม่อยากอยู่ในสังคมที่วุ่นวาย ด้วยความไม่พอใจในผู้คนทั้งหลายรอบข้าง ที่ชอบมาทำร้ายโลกส่วนตัวของตนเอง เพียงแค่นั่งร้องเพลง หรือ ฮัมเพลงเบาๆ ได้ตลอดเวลา ทำให้หลายๆ คนที่ได้เห็น ที่พบผ่าน มองด้วยความรู้สึกแปลกใจ คงคิดว่าฉันมีความสุขอยู่เสมอ และมักจะได้ยินคำว่า อารมณ์ดีจังเลยนะ จากทุกๆ คนที่พบผ่าน จึงดูเหมือนคนอื่นๆ ไม่มีความสุนทรียะในจิตใจที่ตรงนี้กันเลยหรืออย่างไร ก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน หรือมี แต่เขาเก็บกดเอาไว้ตามเหตุผลของเขาเอง หรือ เขาไม่ชอบร้องรำทำเพลง หรือเขาวุ่นวายกับชีวิต จนไม่มีโอกาสคิดถึงเรื่องเหล่านี้ (ที่จะช่วยผ่อนคลายความฟุ้งซ่านของจิตใจ พอที่จะทำให้เกิดความสุขได้บ้าง) เขาก็เลยชอบที่จะมอง และ คอยจ้องจับผิดจับถูกฉันอยู่ตลอดเวลา ทั้งๆ ที่บางวันฉันแทบไม่ได้พูดคุยกับใครเลย ก็มีเช่นกัน มันเลยกลายเป็นเรื่องแปลกที่ใครๆ ไม่เข้าใจ (แต่เวลาได้พูด ฉันอาจจะพูดไปเรื่อยๆ เหมือนไม่รู้จบ จนคนฟังใจหาย ว่าจะจบลงได้อย่างไร อีกด้วย ก็มีเหมือนกัน)

แต่ในบางเรื่องที่คนอื่นๆ ที่อยู่รอบข้าง ดึงเราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย แบบที่เราก็คิดไม่ถึง จนบางครั้งทำให้เกิดเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง ทั้งหลายขึ้นมาจนได้ ด้วยกายกรรม วาจากรรมและมโนกรรมของเขาทั้งหลาย แต่ลงท้ายก็มาตกที่ฉันเองที่อยู่ไกลๆ ในกรรมเหล่านั้นว่าฉันมีส่วนเป็นต้นเหตุ! ทั้งๆ ที่เรื่องหลายๆ เรื่องเหล่านั้น ทุกคนก็รู้ว่า มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกที่เกิดขึ้นเป็นประจำ ที่ฉันเองก็ไม่สนใจอยู่แล้ว แต่ก็ต้องมาวุ่นวายเกี่ยวข้องด้วย จนเป็นทุกข์อยู่เนืองๆ บางครั้งและหลายๆ ครั้ง บางคนที่ไม่ชอบเราก็มักจะใช้วาจาที่ไม่สุภาพกับเรา ยิ่งผู้มีอำนาจที่เหนือกว่า ส่วนมาก เคยดูค่าตำหนิ และดูถูกฉันบ่อยๆ คิดว่า-คงมาจากความอหังการของฉันเองด้วย ก็สมควรแล้ว แต่ฉันก็ไม่ได้โกรธตอบท่านเหล่านั้นหรอก เพราะสิ่งที่ว่าให้เรานั้น ความจริงแล้วเป็น โมหะ โทสะ และความหลงลืมตัวของเขาเอง จากการที่เขา **ถูกอำนาจครอบงำ** ต่างหาก ฉันจึงรู้สึกสงสารเขา มากกว่าที่จะโกรธตอบ และต้องขอขอบคุณทุกท่านด้วย ที่ช่วยบอกช่วยเตือนให้ฉันได้ปรับปรุงตัวเอง เพื่อ

ยกระดับจิตใจให้ สูงขึ้นๆ จนสามารถอยู่เหนือโลกธรรม 8 ได้ (เพราะฉะนั้น อย่าได้สงสัยเลยว่า ฉันโกรธใครไม่เป็นเพราะอะไร แม้จะถูกด่าเสียๆหายๆ ก็ยังเฉย จนคนด่าบอกว่า คนบ้าอะไรถูกด่า ก็ยังเฉยๆ แต่แปลกที่ฉันด่าใครไม่ได้ เพราะมันย้อนมาหาตัวเอง เสมอ ซึ่งเคยแผลงตัวมาครั้งหนึ่ง แค่คิดเท่านั้นเอง เหลียวมองฟ้า เห็นเมฆก่อตัวมีดครีมนั้นมาทันที ฟ้าดินปั่นป่วน ไม่นานลมก็พัด กระพือมาอย่างรุนแรง ตกใจคิดว่าจะเกิดอันตรายกับตนเองอย่าง แน่นนอน แต่ฉันก็ขับรถหนีไปไหนไม่พ้น ถูกเห็บขนาดเท่ากำปั้นที่ ตกลงมาในบริเวณที่ทำการ กฟผ. ขอนแก่น อย่างมากมาย จน มองเห็นสนามชาวโพลนเต็มไปด้วยก้อนน้ำแข็ง เหมือนมีหิมะ ยักษ์ตกในเมืองไทย ตกกระหน่ำมาโดนรถของฉันที่ขับหนีไม่ทัน จนกระเจกด้านหลังแตก และ มีรอยบุบทั่วคัน มาจนถึงวันนี้ที่ฉัน ไม่ได้ซ่อมสี หรือไม่เช่นนั้น คนที่ถูกฉันดูหรือว่ากล่าวจะถูกฟ้า ดินลงโทษ ตามที่ฉันว่าให้เขาทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้องนั้น เท่า นั้นเอง ฉันจึงไม่มีโอกาสจะให้ใครได้ง่ายๆ แม้แต่จะคิดอีกด้วย และเรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นจริงที่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ทุกท่านทราบคืออยู่

แล้ว) และเรื่องที่ทำให้ไม่สบายใจเช่นนี้ เชื่อว่าเคยเกิดขึ้นกับทุกคน ทุกวันเวลา มากบ้างน้อยบ้างเช่นกัน แม้บางคนบอกว่าไม่เป็นทุกข์ และไม่สนใจกับเรื่องแบบนี้อยู่แล้ว ก็ยินดีด้วยที่เขาเห็นเป็นเรื่องปกติธรรมดาๆ ได้ คงเป็นเพราะบุญเก่าของเขาเองที่ปล่อยวางได้และทำใจได้ แต่นั่นคิดว่าเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องทั้งหลายเหล่านี้เอง ที่สร้างความสับสนวุ่นวายให้เกิดขึ้นในสังคม อย่างที่ไม่ควรจะเกิด ยิ่งเกี่ยวกับเรื่องเอาแพ้อาชนะของคนบางคน ที่อึดตาสูงมาก ๆ จนขาดเหตุผล เพราะมีความงอ (อวิชชา) และความหลงครอบงำ แล้วยังยกตนข่มท่าน ก็มีให้เห็นอยู่ทั่วไป มันก็น่ารำคาญเหมือนกันนะ!

ก็คงเหมือนเพื่อนของฉันในระดับ ดอกเตอร์ เกียงกันในงานเหล่า คนหนึ่งบอกโลกนี้มีแต่ Sine กับ Cos อีกคนบอกว่ามีแต่ 0 กับ 1 เพราะเรียนมาคนละด้านกัน พอถามัน ก็เลยบอกว่ามีตอนเมากับไม่มา แคนั่นเอง เกียงกันไปทำไม เพราะบางสภาวะ 0 ก็มีค่าเท่ากับ 1 และ Sine กับ Cos ก็เช่นกัน

และนี่เองคือเรื่องที่น่าเบื่อหน่ายในชีวิตประจำวันของคนเรา แต่ละคน เพราะหลายอย่างล้วนแต่สร้างความทุกข์มาสู่ใจและกายของเรา ในที่สุด นั่นเอง

ฉันใฝ่ฝันอยากจะมีชีวิตอยู่แบบง่ายๆสบายๆ เหมือนชีวิตในหนังสือที่ใครๆเขียนไว้ อยากมีชีวิตเหมือนที่ฉันจินตนาการไปในโลกกว้างด้วยความสุข ทั้งๆที่ในโลกแห่งความเป็นจริงนั้น เราไม่สามารถที่จะเป็นแบบนั้นได้เลย หรือเป็นไปได้ ก็มีส่วนน้อยมากๆก็ตาม เพราะแทบทุกอย่างมันติดอยู่ที่สังคม ที่คนเราเป็นผู้กำหนดกฎเกณฑ์กันขึ้นมา นั่นเอง!

ดังนั้นเมื่อฉันคิดจะติดปีกโบยบิน ไปแบบไร้ร่องรอย ฉันจึงได้เพียงแค่จินตนาการให้จิตใจมันล่องลอยไป ในโลกแห่งความฝัน เท่านั้นก็โบยบินไปได้แล้ว และ ฉันชอบที่จะทำเช่นนี้เสมอ เพื่อหนีไปจากผู้คน และหนีไปจากความทุกข์ของใจ ที่เกิดขึ้นกับตนเอง ที่บางครั้งก็เกิดความไม่พอใจไม่พอใจขึ้นมาเฉยๆ แบบไม่มีเหตุผลอีกด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง การเขียนหนังสือ จึงเป็นจุดหมายปลายทางในการเดินทาง ที่พิเศษที่สุดสำหรับฉันเอง ที่ฉันจะพาทุกคนที่ได้อ่าน ท่องไปในโลกกว้างและตามฉันไปด้วย ด้วยความสุขสดชื่น และเบิกบานในหัวใจ!

ฉันคิดว่า นี่คือ ชีวิตที่มีคุณค่าต่อสรรพสิ่งและผู้คนทั้งหลาย ที่ฉันมองเห็นมาจากส่วนลึกของจิตใจฉันเอง และ คุณค่าดังกล่าวนี้ น่าจะนำไปสร้างคุณค่าของชีวิตด้านอื่นๆ ของทุกๆ คนได้ด้วย เพื่อ ชีวิตทุกซ์ ของแต่ละคนจะได้หมดสิ้นไป

มันเป็นเรื่องแปลก แต่จริง ที่ชีวิตคนเราเป็นเพียงภพมายา แต่เป็นภพมายาที่คงอยู่ได้เนิ่นนานพอสมควร เท่านั้นเอง วันหนึ่งภาพนั้นก็จะหายไป วันหนึ่งชีวิตหนึ่งก็เกิดขึ้น และแล้วก็ดับไป เป็นไปตามกฎแห่งกรรมที่เป็นกฎแห่งธรรมชาติ ถ้าพิจารณาให้ดีแล้ว เป็นชีวิตที่ทุกคนมีความรู้สึกลดเวลาว่า **เป็นชีวิตทุกซ์ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง**

ความจริงก็คือ เมื่อจิตว่างจากการที่เราได้อยู่กับสิ่งที่รักที่ชอบ หรือ จิตว่างจากการใช้ความคิดในการสร้างสรรค์ หรือ จิตว่างจากการงานที่รับผิดชอบ มีโอกาสได้อยู่ลำพังคนเดียว พอได้อยู่เฉยๆเลยคิดว่าสบายแล้ว แต่ก็แปลกจริงๆ ไม่นานชีวิตก็จะเริ่มทุกข์ขึ้นมาแทนที่ทันที เมื่อจิตของคนคนนั้น ไม่ยอมปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบกายและใจของเขาเอง

ชีวิตของคนเราก็ไม่ต่างไปจากรูปแบบของคลื่นน้ำ ซึ่งในมุมมองทางด้านวิทยาศาสตร์เรียกคลื่นนั้นว่า Sine wave (ไซน์ เวฟ) ที่มีจุดเริ่มต้นจากศูนย์ แล้วได้ระดับขึ้นไปจนถึงจุดสูงสุด ที่เป็นยอดคลื่น แล้วก็ลดระดับลงมาด้วยความเหมาะสมของกาลเวลาที่ผ่านไป ซึ่งไม่มีความแตกต่างกันเลย ทั้งขาขึ้นและขาลงของคลื่นแต่ละลูก ที่เกิดต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ

ถ้าจุดสูงสุดของชีวิตคือ 50 ปี คนเราก็ควรจะมียุได้ร้อยปี ถ้าไม่มีอุบัติเหตุระหว่างการเดินทางชีวิต ดังนั้น ถ้าอยากอายุยืน

ยาวมากน้อยแค่ไหน เราต้องสามารถยืด และหดเวลาให้ได้ตามที่
ใจเราต้องการ

คนเราพอจะทำกันได้ไหม? ก็คำถามที่จะต้องค้นหาคำตอบ!

นี่คือมุมมองในด้านบวกของภาพมายาที่ปรากฏให้เห็น แต่
เมื่อชีวิตเกิดขึ้นตามที่กล่าวมาแล้ว และเจริญเติบโตไปเรื่อยๆ ถึง
วันหนึ่ง ทุกชีวิตก็จะกลับไปสู่ที่เดิมคือจุดเริ่มต้นที่ศูนย์ตามเวลาที่
กำหนด เช่นเดียวกับคลื่นน้ำ นั่นเอง ที่เซลล์ร่างกายของแต่ละคน
เจริญเติบโตได้ ในเวลาที่ไม่เท่ากัน เป็นไปตาม พันธุกรรม** ที่
กำหนดอีกด้วย การเกิดและการตายจึงไม่มีใครเกิดและตายได้
พร้อมๆ กันจริงๆ รวมทั้งอายุที่เป็นไปตามปกติของกาลเวลา ก็จะ
ยืนยาวไม่เท่ากันอีกด้วย

เมื่อนำเรื่องนี้มาพิจารณาให้ดีแล้ว ก็จะเห็นความจริงว่า
ธรรมชาติได้สร้างสรรค์ทุกอย่างขึ้นมาด้วยความพอดี เพื่อให้เกิด
ความสมดุล ให้ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถทรงตัวอยู่ได้ในเอกภพนี้
ด้วยความพอดี เพื่อทำให้ชีวิตสัตว์โลกทั้งหลายที่เป็นภาพมายา

นั่น คงอยู่ในโลกนี้ได้ตามกาลเวลาที่เหมาะสม อย่างลงตัว ด้วยเหตุด้วยผลที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

พันธุกรรม** ในทางการแพทย์ หมายถึง การถ่ายทอดคุณลักษณะนิสัย ของ พ่อและแม่ ไปสู่ลูก โดยอาศัยคุณลักษณะของ ยีนส์ (*DNA*) และ โครโมโซมจากเชื้อสุมิของชายกับไข่ของหญิงในการถ่ายทอดคุณลักษณะนิสัย เมื่อมีการผสมพันธุ์ระหว่างชายและหญิง

ดังนั้นไม่ยากเลย ไม่ต้องอวยพร หรืออ้อนวอนให้อายุมันขวัญขึ้นกันอีกต่อไปแล้ว เพียงแต่ ถ้าคนเรามีความสามารถทำให้เซลล์ร่างกายเจริญเติบโตอย่างช้าๆ ยั่งยืนได้เท่าไร ชีวิตก็จะยืนยาวไปได้เท่าที่ต้องการ

ถ้าเราสามารถบังคับร่างกายให้คงอยู่ได้ ในรูปแบบที่แทบจะไม่ให้เจริญเติบโตเลย เมื่อถึงช่วงเวลาหนึ่งของชีวิต (*ที่คนเราต้องการ*) คือให้คงที่อยู่ได้ อายุหรือชีวิตก็มีโอกาสถึง (*Infinity*) ไม่

มีจุดจบ เป็นชีวิตนิรันดร์...แน่นอน แต่ถ้าทำเช่นนั้นได้แล้ว ได้ประโยชน์อะไรไม่ทราบ!

ด้วยเหตุนี้ สัญชาติญาณจากการเกิด ตามกฎเกณฑ์ของพลังแห่งธรรมชาติที่กำหนดมา จึงทำให้มนุษย์ต้องแสวงหาเพื่อนคู่ใจ เมื่อถึงวัยเจริญพันธุ์ และเสาะหาคนที่มีความเหมาะสม มีความพอดี ด้วยความพอใจของตนเอง เป็น **ตัณหา** คือความอยากของคนเรา เป็น **ราคะ(ความกำหนัดยินดี)** คือความใคร่ ความต้องการสืบสานเผ่าพันธุ์ เพื่อให้มีชีวิตใหม่เกิดขึ้นต่อไป เพราะความไม่อยากตายที่เกิดขึ้นกับทุกคนนั่นเอง ในขณะที่ปัจจัยแห่งสุขเพื่อสิ่งนี้ก็มิจำกัดพอดีๆกับชีวิตของคนเราอีกด้วย เลยเกิดปัญหา ตามมาเพราะความไม่เคยพอของคนเรา ในที่สุด

แต่บางชีวิตและหลายๆชีวิต ส่วนมากไม่เคยมีความพอเพียง และพอดีอยู่แล้ว ทุกคนยังอยากได้และต้องการมากขึ้นกว่าเดิมไม่มีวันสิ้นสุด จึงเป็นสาเหตุของ **ชีวิตทุกข์** เพราะเกิดการแย่งชิง ถ้า

อยากได้ในสิ่งเดียวกัน หรือ **ชีวิตทุกข์** เพราะเกิดความเจ็บเหงาเศร้าใจ เมื่อไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ!

ฉันเองก็เป็นคน มีชีวิตจิตใจที่ไม่ต่างจากที่กล่าวเลย อยากได้ในสิ่งที่เคยรักเคยชอบที่คนอื่นเขามีไว้ เพราะ ตนเองไม่มีเหมือนเขา แต่กลับไม่มองของตนเอง ที่คนอื่นก็อยากได้ไปไว้ครอบครองเช่นเดียวกัน ทำให้เกิดความไม่พอดี เพราะความไม่พอใจที่ไม่มีวันสิ้นสุด จึงเห็นว่า **ชีวิตทุกข์** จริง ตามที่ พระบรมศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงเห็นมาก่อนแล้ว กว่า 2500 ปี

แต่ถ้ามองกลับไปอีกมุมหนึ่งของคลื่นน้ำ Sine wave ทางด้านลบ คือชีวิตหลังความตายที่มีดมน ซึ่งไม่มีใครที่จะล่วงรู้และมองเห็น ว่าจะเป็นเช่นไร ทุกชีวิตเลยเกิดความกลัวในอนาคตที่ไม่สามารถหยั่งรู้ได้ ไม่รู้ว่า เมื่อตายไปแล้วจะเป็นเช่นไร

จากสัญชาตญาณของความเป็นคน ทุกคนต่างก็มีความหวังและคาดหวังกันอยู่เสมอ ว่าชีวิตในอนาคตหลังความตายนั้น ทุก

คนควรจะได้รับรางวัล ตามที่เราได้ทำความดีไว้ในปัจจุบันนี้บ้าง และเชื่อว่าถ้ามีโอกาสเกิดมาใหม่ ได้เป็นคน เช่นเดิม ชีวิตก็ควรจะดีขึ้น มีบุญวาสนามากขึ้นกว่าเดิม เหมือน Sine wave หรือคลื่น น้ำลูกต่อไปที่เปลี่ยนตัวใหม่ ที่แสดงให้เห็นเป็นข้อพิสูจน์ได้ ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์ว่า ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้น และเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลานั้น จะเกิดขึ้นได้อย่างต่อเนื่อง เป็นกฎเกณฑ์ธรรมชาติ และ เป็นคำตอบที่พอจะมองเห็นได้ว่า เมื่อตายไปแล้วเราจะต้องมาเกิดใหม่ เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็กลับมาเกิดใหม่ไปเรื่อยๆ อย่างแน่นอน เป็นไปตามวัฏฏะที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านได้ตรัสไว้แล้ว นั่นเอง และ อะไรคือสิ่งที่จะมาเกิดใหม่ ตามแกนเวลาที่เคลื่อนที่ไปเรื่อยๆนั้น!

ถ้าจะหยุดการเกิด ก็คือหยุดกาลเวลา นั่นเอง เพราะฉะนั้น อริยะบุคคลผู้บรรลุแล้ว จะไม่กลับมาเกิดต่อไปอีกแล้ว ท่านทั้งหลายเหล่านั้น สามารถหยุดกาลเวลาได้แล้ว คือ ทำจิตใจให้หยุดนิ่ง และเย็นสบายได้ตลอดกาลเวลา แม้เวลาจะผ่านพ้นไป

แล้วก็ตาม แต่จิตนั้นก็ไม่ได้ตามกาลเวลาไปเลย คือ นิพพาน
 นั่นเอง Sine wave ลูกใหม่ ชีวิตใหม่ก็จะไม่เกิดขึ้น เพราะ จิต
 แท้ (ปฏิสนธิวิญญาณ) ที่จะมาเกิดใหม่ มันหยุดไว้แล้วที่ศูนย์
 ของแกนเวลา ที่จะไม่มีการเกิดใหม่ เราก็ไม่ต้องคิดว่าโลก
 อนาคตจะไปทางไหน หรือ ไม่ต้องไปกังวลกับชีวิตหลังความ
 ตาย อีกต่อไป ชีวิตก็เป็นอันสิ้นสุด!

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร ท่านบอกว่า คนตายไปแล้วจะอยู่ยัง
 พิจารณาแบบที่นี้ก็ขาดบัพ (จิตแท้) ไปติดเกาะที่ใหม่แล้ว ไม่อยู่
 แล้ว จะอยู่ทำไมนั่น ยังงั้นหรือ

เราไม่ต้องคำนึงถึงอดีตอนาคต อดีตล่วงไปแล้ว ดีก็ดีมาแล้ว
 ชั่วก็ชั่วมาแล้ว อนาคตก็ยังมาไม่ถึง ทำปัจจุบันนี้ให้ดี อนาคตก็จะ
 ดีเอง หลวงปู่ท่านว่าไว้เช่นนี้

แต่ถ้าหยุดการเกิดได้ **ชีวิตทุกซ์** ก็จะจบสิ้นไป เพราะเหตุ
 มันจบสิ้นไปแล้วนั่นเอง การที่จะหยุดการเกิด จึงเป็นเรื่องยากมาก
 ที่ปุณฺชนคนทั่วไปจะทำได้ เมื่อยังพากันติดอยู่ในรสชาติแห่งกาม

คือความสุขทางโลกย์ที่เป็นภาพมายากันอยู่ พระพุทธเจ้าท่านทรง
เมตตาสงสารในสิ่งนี้เอง ท่านจึงได้ประกาศสิ่งที่ได้รู้ได้เห็นมาว่า
ชีวิตทุกข์ จิงหาทางดับทุกข์ให้แก่สัตว์โลกทั้งหลาย เหมือนที่ท่าน
ได้ดับทุกข์ของท่านไปแล้ว ตามวิธีที่ท่านปฏิบัติมา ดังนั้น ศาสนา
พุทธ ที่แท้จริง ก็คือ **การดับทุกข์** นั่นเอง! เมื่อดับทุกข์ได้แล้ว
ความจริงก็จะปรากฏ ภาพมายาก็จะเลือนหายไป แล้วเราจะรู้ได้
เห็นความจริงของ ชีวิตของเราเอง และ มีชีวิตอยู่กับความจริง กัน
เสียที! **เมื่อรู้จักชีวิตรู้จักตนเองได้เมื่อใด เมื่อนั้น ท่านจะพบ
ความสุข!**

สติปัฏฐาน 4 คือการเจริญสติระลึกรู้ธรรมชาติ 4 หมวด คือ

กายนุปัสนาสติปัฏฐาน

เวทนानุปัสนาสติปัฏฐาน

จิตตานุปัสนาสติปัฏฐาน

ธัมมานุปัสนาสติปัฏฐาน

เป็นข้อปฏิบัติที่มี สติ เป็นประธานเพื่อระลึกรู้ความจริง

ของชีวิต ที่จะไม่ไปหลงยึดมั่นถือมั่น

(ริมสายธารที่น้ำใสสะอาดตา ที่ไหลมาจากเชิงคีรีว่า เทือกเขาสูง คู่ ภูเขาลิน)

2. เป้าหมายแห่งชีวิต

อะไรคือเป้าหมายชีวิตของคนเรา? มีใครทราบไหมว่าเราจะพากันไปไหน? หรือ เกิดมาเพียงเพื่อหาอยู่หากินกันไป เสพสุขกันไปเป็นวันๆ แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป ตามอายุไข!

เมื่อมาถึงตรงนี้ วันนี้ คงต้องกลับมามองเป้าหมายของชีวิตกันบ้างแล้วว่า สิ่งที่เราคาดหวัง ไข่เป้าหมายชีวิตหรือไม่ ที่เราพากันทำทุกอย่าง เพื่อนำไปสู่การสะสมทรัพย์สินเงินทองด้วยกันทุกคน สอนแนวทางให้ผู้เกิดทีหลังคือลูกหลาน ดำเนินชีวิตตามแนวทางที่เราเคยทำกันมายาวนาน ที่ทุกคนเชื่อว่าจะทำให้ร่ำรวย มีเกียรติยศ มีศักดิ์ศรี มีอำนาจ มีชื่อเสียง และมีชีวิตที่จะเหนือกว่าคนอื่นๆ ในสังคม ยิ่งใหญ่กว่าใครๆ ได้ ที่จะนำไปสู่การแสวงหาความสุขความเพลิดเพลินเจริญใจได้โดยง่าย ด้วยสัญชาตญาณแห่งความอยาก ที่ไม่มีวันสิ้นสุดของคนเรา หรือสิ่งที่ทำไปในวันนี้ เกิดจากสาเหตุที่เราพากันหลอกหลวงกันเองด้วยภาพมายา ที่เราพากันสร้างกันขึ้นมาโดยไม่ได้ตั้งใจ ที่เราใช้หลอกหลวงกันมายาวนานพอสมควรแล้ว และ สามารถหลอกหลวงได้แม้กระทั่งตัว

เราเอง อย่างไม่น่าเชื่อ เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่เราต้องการ คือ ทรัพย์สินเงินทอง และ ความสุข! เพราะเราพากันคิดว่า เส้นทางดังกล่าวคือ การสร้างชีวิตของเราตามความใฝ่ฝันที่ทุกคนต้องการ ที่จะนำมาซึ่งความสุข และ ความเพลิดเพลินเจริญใจ ที่เราพากันแสวงหากันอยู่ เป็นอาจินต์

ฉันเคยหลับไหลไปในโลกแห่งความฝัน และ จินตนาการที่เกิดขึ้น ในขณะที่ยังตื่นอยู่ ด้วยความสุข ในช่วงที่จิตต้องลอยไปโดยปล่อยกายทิ้งไว้ ณ จุดที่ควรจะอยู่ และกายก็อยู่ได้เป็นปกติ แล้วเราก็ตื่นมาพบกับโลกแห่งความจริง ว่าชีวิตเราเป็นเช่นไร

ชีวิตไม่เคยหยุดนิ่งเลย เหมือนพยับแดดที่ระยิบระยับ เดินไปมาอยู่ตลอดเวลา เหมือนการเดินของหัวใจที่ไม่มีวันหยุด จนกว่าจะตาย เหมือนลมหายใจที่มีเข้ามีออกอยู่ตลอดเวลา จนกว่าจะหายใจเข้าเป็นครั้งสุดท้าย และไม่หายใจออกมาอีกเลย

นั่นคือ ตายไปแล้ว!

ชีวิตที่ผ่านๆ มาสับสนวุ่นวายจริงๆ จนไม่รู้จะก้าวเดินไปทางไหนดี มีคำถามที่เคยถามตัวเองมานานว่า เป้าหมายของเราอยู่ที่ไหน? เป้าหมายชีวิตของคนเรานั้นอยู่ที่ตรงไหนกันแน่? ไปถามใคร ก็ไม่มีใครที่จะตอบให้เข้าใจ ให้เกิดความพอใจ ที่จะเดินไปสู่เป้าหมายนั้นๆ เพราะ มันอาจจะไม่ใช่เป้าหมายชีวิตของเราอย่างแน่นอน มันเป็นความคิดของเขา มันน่าจะเป็นเป้าหมายชีวิตของเขาเท่านั้น ฉันก็เลยต้องค้นหาตัวเอง เพื่อจะหาตัวเองให้เจอให้ได้ และต้องใช้เวลาอย่างมากพอสมควร ดูเหมือนไม่น้อยกว่า 7-8 ปี จึงได้ค้นเจอตัวเอง (*ด้วยการนั่งภาวนา วิปัสสนากัมมัฏฐาน จนจิตสงบ*) จึงได้รู้ว่าเราต้องการอะไร เป็นใคร มาจากไหน และเราจะไปที่ไหน

เมื่อมาถึงวันหนึ่ง ฉันจึงกล้าบอกทุกๆ คนได้อย่างสนิทใจว่า คนเราไม่มีใครสักกี่คนที่รู้จักตัวเองอย่างแท้จริง ว่าความจริง ชีวิตคือภาพมายาที่หลอกหลอนตัวเองมานานแล้ว จนถึงวันหนึ่ง ทำ

ให้หลายๆคนเกิดความสงสัยว่า ภาพมายนั้นมาจากไหน และแล้ววันหนึ่งก็หายไป หายไปไหน? แต่สุดท้าย ก็ไม่มีใครรู้เลย!

ปกติเราจะมองเห็นสสารบางอย่าง หรือ ของบางสิ่งบางอย่าง ในสภาพหนึ่งมิติ หรือ สองมิติ สามมิติ เป็นเรื่องปกติธรรมดา เหมือนที่เราเรียนคณิตศาสตร์ บวก ลบ คูณ หาร ธรรมดาๆ ในมิติที่หนึ่ง ไปสู่คณิตศาสตร์พีชคณิต เลขาคณิต สองมิติ คือเรื่องต่างๆที่เป็นมุมมองเพียงด้านเดียว ไปสู่มุมมองสองด้าน ที่สามารถพิสูจน์ได้ถึงความเป็นจริง ที่นำมาเปรียบเทียบและอธิบายให้ทราบมาแล้ว เกี่ยวกับ การเกิดขึ้น การทรงอยู่ และการหายไป ที่ไม่ต่างกับคลื่นของ Sine และเรื่องอื่นๆ ที่เราชอบเปรียบเทียบกันอยู่เสมอนั่นเอง

จาก กว้าง $\times$ ยาว ของสองมิติ นำไปสู่การคำนวณเชิงปริมาตร สามมิติ กว้าง $\times$ ยาว $\times$ สูง เกี่ยวกับการอินทิเกรต และดิฟเฟอเรนเชียล อันเป็นสมการคณิตศาสตร์ขั้นสูงขึ้นไปอีกระดับหนึ่ง ตามที่สาขาศาสตร์และประสาตสัมพัทธภาพทั้งสองของพวกเรา

ได้รับทราบและพากันคิดขึ้นมาได้ เป็นรูปทรงต่างๆไปนั่นเอง ที่จุดนี้เองที่ธรรมชาติได้ประมวลมาอย่างลงตัว ในการสร้างสรรค์สิ่งที่มีชีวิตขึ้นมาในโลก ที่มี คน พืช สัตว์ เป็นต้น และนำไปสู่มิติที่ 4 ที่มีตัวแปรในการเปลี่ยนแปลง คือ เอาความเร็วของแสงที่ทำให้เกิดความเสื่อม และ ทำให้เกิดเวลามาเกี่ยวข้องด้วย เพื่อสร้างสมดุลของโลกและชีวิตให้เกิดขึ้นในที่สุดนั่นเอง ซึ่งแท้ที่จริงแล้วกระบวนการดังกล่าว เกิดขึ้นพร้อมๆกับการเกิดของจักรวาล คือ ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในมิติที่ 4 ด้วยกันทั้งหมด ตั้งแต่โลกเกิด

ศึกษาเล่าเรียนกันแค่สามมิติ ก็ว่ายากพอสมควรแล้ว สมองน้อยๆของแต่ละคน แทบจะหาคำตอบไม่ได้จากโจทย์ทั้งหลายที่กำหนดมาให้แก้สมการ แต่ก็ไม่น่าเชื่อว่า สมการคณิตศาสตร์สามมิติ สามารถอ้างอิงจากจุดเริ่มต้นคือ ศูนย์ ไปยัง จุดที่ไม่มีจุดจบ คือนิรันดล (อินฟินิตี้) ได้อย่างลงตัว และเป็นไปตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นจริง อย่างไม่น่าเชื่อ!

เมื่อเอาแสงมาเกี่ยวข้อง นั่นคือกาลเวลา เพราะแสงเกี่ยวกับความเร็ว และทำให้เกิดความเสื่อม ตามที่กล่าวแล้ว นั่นเอง

“อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์” จึงค้นพบทฤษฎีสัมพัทธภาพที่เป็นสมการคณิตศาสตร์ มิติที่ 4 ที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า พลังงาน ที่เกิดขึ้นจะเท่ากับค่าของ มวลสาร $\times$ ความเร็วของแสง(ยกกำลังสอง) นั่นคือ $E=m(C \times C)$ ทำให้นักวิทยาศาสตร์รุ่นต่อๆมาที่ทำการศึกษาโดยตรง ต่อเนื่องจาก-ไอน์สไตน์สามารถสร้างระเบิดปรมาณูได้สำเร็จ และ เมื่อมองออกไปยังสุริยจักรวาล ที่เป็นหนึ่งระบบ (ที่อยู่ส่วนล่างสุดของกาแล็กซี) ในกาแล็กซีทางช้างเผือกที่มองเห็นดวงดาวพาดผ่านไปในห้องฟ้ายามค่ำคืนนั้น (ซึ่งถ้าท่านอยากเห็นความสวยงามของดวงดาวในห้องฟ้ายามค่ำคืนได้นั้น ปัจจุบันนี้ คงต้องเดินทางไปอยู่ในห้องทุ่งกว้างหรือป่าเขาห่างไกลไปจากแสงสี ในวันคืนที่เดือนมืดเท่านั้น) เราต่างมองเห็นกันว่าตลอดเวลาดวงอาทิตย์กำลังมีการระเบิด เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นกระบวนการเดียวกันกับระเบิดปรมาณู นั่นเอง ในขณะเดียวกัน

นั่น ก็ปลดปล่อยพลังงานความร้อนออกมาอย่างมากมายมหาศาล จึงทำให้มีชีวิตเกิดขึ้นในโลกและวิวัฒนาการไปเรื่อยๆ จนมาถึงปัจจุบันนี้ จากสภาพและองค์ประกอบที่เหมาะสมของธรรมชาติ นั่นเอง และ คนเราก็คือส่วนหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้นมาจากจักรวาล ที่เหมือนฝุ่นละอองเล็กๆ ในจักรวาลอันกว้างใหญ่ไพศาล แค่นั้นเอง

นี่คือความจริง ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่สามารถพิสูจน์ได้ ทางคณิตศาสตร์ฟิสิกส์ ของมิติที่ 4 ที่ยังขึ้นอยู่กับกาลเวลา เท่านั้น

ถ้าจะมีองค์ความรู้ที่มากกว่านี้ของคณิตศาสตร์ เป็นมิติ ที่ 5, 6, 7, 8, 9, 10 ก็ต้องเป็นวิชาคณิตศาสตร์ ที่อยู่เหนือกาลเวลา ที่ไอน์สไตน์ ยังไม่มีเวลาคิด หรือยังคิดไม่ออก เพราะเขาตายไปก่อนที่จะค้นพบได้ และหลายๆคนก็คงอยากรู้ว่า อะไรที่อยู่เหนือกาลเวลา และคณิตศาสตร์ จะสามารถพิสูจน์ แก่สมการเพื่อแสดงผลลัพธ์ได้หรือไม่

เมื่อหันมามองดูตัวเราเอง ที่เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่งของจักรวาล แต่ละคน ก็ไม่ต่างไปจากศูนย์กลางของจักรวาล ที่

สามารถเป็นศูนย์รวมของบิราร คือผู้คนรอบข้างได้ ด้วยพลังของ
 ความดีงามและความถูกต้อง ที่สมองและร่างกายสะสมมาได้
 พลังงานส่วนนี้เองที่ออกมาจาก จิตแท้ และ พลังจิต นี้เอง ที่อยู่
 เหนือกาลเวลา ดังนั้น ณ วันนี้ จึงเป็นความสามารถของมนุษย์ใน
 ยุคปัจจุบัน ที่จะต้องสร้างเครื่องมือมาเพื่อตรวจจับและวัดพลังจิต
 ให้ได้ เพื่อให้เกิดการพัฒนาต่อไปได้ และ คณิตศาสตร์มิติที่ 5 จะ
 เริ่มต้นที่จุดไหน และ สามารถที่จะสร้างสมการมาแก้ปัญหานี้ได้
 หรือไม่ จะทำอย่างไรและมีวิธีการแบบไหน แต่ละคนจึงจะ
 สามารถสร้างพลังจิตให้แก่ตนเองได้มากขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ ตามที่ใจ
 เราต้องการ และ สามารถนำเอาพลังจิตไปใช้ให้เกิดประโยชน์
 สูงสุดต่อมวลมนุษย์ด้วยกันได้ ในระดับที่สามารถเบี่ยงเบนทุกสิ่ง
 ทุกอย่างไปจากกฎธรรมชาติได้ ถึงวันนั้น ชีวิตอาจจะอยู่ได้
 นิรันดร์กาล และ ต้องเป็นชีวิตที่สามารถท่องไปในจักรวาลได้
 ภายในพริบตา เพราะเป็นชีวิตที่อยู่เหนือกาลเวลา นั่นเอง

ที่กล่าวถึงแล้ว เป็น เป้าหมายแห่งชีวิต ของมวลมนุษยชาติ หรือไม่? อาจจะใช่หรือไม่ใช่ คงไม่ใช่คำตอบที่ต้องการ เพราะได้กล่าวถึงแล้วว่า ชีวิตอยู่ในมิติที่ 3 เป็นเพียงภพมายา ที่ดำเนินไปตามวิถีมิติที่ 4 ของกาลเวลาเท่านั้นเอง

เป้าหมายแห่งชีวิต ที่แท้จริงที่ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงชี้ทางให้เดิน คือ **การดับทุกข์** เพื่อเอาชนะความทุกข์ในชีวิตให้ได้เท่านั้น ไม่ใช่เรื่องที่มนุษย์จะเอาชนะธรรมชาติ หรือแสวงหาทรัพย์สินเงินทองสิ่งของ เพื่อให้ได้มาซึ่งความสุขตามที่กล่าวแล้ว เพียงแต่คนเราจะหนีไปจากทุกข์ เอาตัวเองให้รอดพ้นไปจากพลังธรรมชาติ ที่ผูกมัดเราไว้ให้ได้ ก็น่าจะพอเพียง และพอใจได้แล้ว เหตุผลก็คือ ธรรมชาติเป็นผู้สร้างชีวิต สร้างคนเราขึ้นมา นั่นเอง สังขารทั้งหลายจึงไม่มีโอกาสที่จะอยู่เหนือกาลเวลาเป็นสังขาร ตลอดกาล เพราะฉะนั้น มีทางเดียวที่จะเอาชนะได้ ก็คือการหยุดเวลา เมื่อหยุดเวลาไม่ได้ ก็ต้องหยุดตัวเราไว้ด้วยจิตและใจ ณ เวลาใดๆ เท่านั้นเอง!

แม้พระพุทธศาสนาจะบอกไว้ว่า ในเรื่องเกี่ยวกับความเร้นลับของจักรวาลน้อยใหญ่ หรือเรื่องอื่นๆทั้งหลายที่ไม่มีข้อยุติ เป็นเรื่องอินไตย ไม่ควรคิดหรือนำมาจินตนาการ ก็ตาม

แต่ใครจะรับรองได้นั่นเป็นพุทธวจนะจริง เพราะ มีเรื่องเหล่านี้มากมายปรากฏอยู่ในองค์ความรู้ของพระพุทธศาสนาหลายแห่ง พระพุทธองค์อาจจะตรัสไว้ว่า คนเราไม่ควรจะจินตนาการในเรื่องเหล่านี้ให้มากจนเกินไป เพราะว่าเรื่องในทางโลกย์นั้น ไม่มีอะไรที่จะสิ้นสุดลงได้อย่างแท้จริง! และถึงจะหาคำตอบในเรื่องเหล่านี้ได้ มนุษย์เราก็คงทำอะไรไม่ได้อยู่ดี!

มาถึงวันนี้ลองหันกลับมามองตัวท่านเอง ดูบ้างว่า เป้าหมายที่แท้จริงในชีวิตของท่านเคยมีบ้างไหม? ถ้ามีมันคืออะไร? จริงๆแล้วท่านต้องการอะไร? หรือเพียงได้อยู่ไปวันๆ เท่านั้นก็พอแล้ว! ฉันคิดว่าตรงนี้ คงไม่ใช่อย่างแน่นอน!

เพราะท่านทั้งหลายก็ยังมีไม่พอยู่แล้ว ใช่ไหม?

สัมมปธาน 4 คือความพยายามอันยิ่งยวด ต้อง
 เป็นไปในธรรม 4 ประการ ที่ต้องอาศัย สติ เป็นตัวกำกับ
 จึงจะสัมฤทธิ์ผลได้ คือ

เพียรพยายามระวังอกุศลที่ยังไม่เกิดไม่ให้เกิดขึ้น

เพียรพยายามละอกุศลที่เกิดแล้วให้หมดไป

เพียรพยายามสร้างกุศลธรรม ให้บังเกิดขึ้น

เพียรพยายามให้กุศลธรรมที่มีอยู่ให้เจริญยิ่งขึ้น

3. พุทธ คือ ความเป็นธรรมชาติ

ฉันเขียนเรื่องนี้ให้เพื่อนๆที่-ที่ทำงานมีโอกาสได้อ่าน
และได้เก็บไว้นานมาแล้ว เพื่อจะบอกให้หลายๆคนรู้ว่า ความรู้
เกี่ยวกับเรื่อง พุทธศาสตร์ หรือพระพุทธานุศาสตร์ สามารถที่จะหา
ศึกษาได้อย่างมากมายหลายวิธีที่จะได้ความรู้ขึ้นมา อีกทั้งมีอยู่

เพียงแห่งเดียวเท่านั้นในปัจจุบัน ที่จะหาศึกษาได้อย่างกว้างขวาง คือ ประเทศไทย ที่สามารถหาศึกษา และปฏิบัติได้ อย่างไม่มีขอบเขต ฉันมีความภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ที่จะเสนอแนวคิดที่หลากหลายเพื่อเผยแพร่ต่อไป สำหรับท่านผู้อ่านและผู้ใฝ่ศึกษาที่ต้องการหาความรู้ทุกคนทุกท่าน เพื่อให้ท่านทั้งหลายเกิดความรู้รอบรู้ ยอมรับ และมองเห็นความเป็นจริงแห่งธรรมชาติ เพื่อทำให้เกิดความคิดเห็นที่ถูกต้อง นั่นก็คือ จะได้ทำอะไรให้ถูกใจเขาและถูกใจของเราด้วย นั่นเอง

ความรู้ทั้งหลายที่นำมาเผยแพร่ เกิดจากการอ่าน การฟัง การคิด การทำจิตใจให้สงบและเย็น และเกิดจากจินตนาการของฉันเอง ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว พอจะกล่าวได้ว่า ไม่รู้เอาเวลาไปทำอะไรบ้าง แต่ไม่มีโอกาสและเวลาที่จะศึกษา “ธรรมะ” จากคัมภีร์ของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริงมาก่อน (*รู้สึกเสียดายเวลาที่สูญไปไม่น้อยเลย*) ไม่ได้เรียนรู้อะไร ไม่ว่าจะเป็นพระไตรปิฎก หรืออรรถกถาฎีกาทั้งหลายทั้งปวง เพียงแต่ ฉันมีความชอบ ที่จะคิด

จะทำ เช่นที่กล่าวมาแล้ว ที่ทำมาแล้ว และได้ทำมาแล้วเนิ่นนาน
เท่านั้นเอง

และเมื่อถึงวันหนึ่ง (ที่จิตและใจผ่านการฝึกจนสงบลงแล้ว)
มีคนร้องขอให้ช่วยเหลือในการแข่งขันที่จะสู้เขาไม่ได้ จึงเกิด
ความรู้ผุดขึ้นมาเองว่า หัวใจของพระไตรปิฎก มีอยู่เพียง 3 คำเท่านั้นเอง คือ “มะ อะ อุ” ถ้ารู้จักวิธีนำเอาไปใช้ จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์
และมีคุณค่ามหาศาลเลยทีเดียว! และ วันนั้นฉันก็ได้ใช้ไปแล้ว
ตามที่ได้รู้ และคิดวิธีใช้ได้เอง ในเว็บเดียวกับที่ความรู้เกิดขึ้น
นั่นเอง และ ทุกคนก็ได้เห็นความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นจริงๆ ราว
ปาฏิหาริย์มาแล้ว ที่ทีมของหน่วยงานชนะ 1 ต่อ 0 เป็นครั้งแรก
ตั้งแต่เคยแข่งขันกันมาทุกปี วันนี้คู่แข่งเตะลูกบอลชนคาน ชนเสา
หรือ ไม่ก็เหินออกไปเลยจากกรอบประตู เพราะได้เป่าคาถา “มะ
อะ อุ” ปิด-อัดไว้หมดแล้ว ในวันแข่งขันฟุตบอลประเพณี ที่
สนามแข่งเขื่อนสิรินธร เนื่องในวาระงานฉลองครบรอบวันเปิด

เชื่อนสิรินธร เมื่อปี 2545 (ในช่วงเวลาที่ฉันทำงานประจำอยู่ที่สำนักงานอุบลราชธานี)

นอกจากนี้เมื่อมีความจำเป็น ที่ไม่อยากให้ใครเห็นเรา ก็ สามารถทองคำ และเป่าปิดอัดตัวเองไว้ได้ อย่างไม่น่าเชื่อ (ซึ่งฉันเคยใช้มาแล้ว ได้ผลจริงๆ แต่ไม่เคยใช้พร้าเพื่อ เพื่อการทดลอง ใดใดที่จะเป็นการล่วงเกิน ด้วยความประมาท ก็ต้องรู้จักใช้ตาม สถานการณ์ที่บีบคั้นและกาลเวลา ที่เหมาะสม นั่นเอง จึงจะได้ผล) และเชื่อว่าหลายๆคน หลายๆท่าน อาจจะรู้มาก่อนแล้วสำหรับ คานานี้ และคงจะใช้ได้บ้างพอสมควร ตามจิตตานุภาพของตนเอง ที่มี แต่ต้องรู้จักวิธีใช้จริงๆ จึงจะเกิดประโยชน์สูงสุดได้!

อีกประการหนึ่ง ก็ไม่ใช่คนที่ทำตัวเป็นนกแก้วนกขุนทอง เลยจำข้อธรรม ข้อธรรม เป็นภาษาบาลีไม่ค่อยได้ จึงทำให้ฉัน ตระหนักอยู่เสมอว่า การตีความ “ธรรมะ” นั้น เป็นความสามารถ เฉพาะตัว (ความเป็นอัจฉริยะ) ของแต่ละบุคคล ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่ ง่ายเลย สำหรับตัวฉันเอง

พระพุทธวณะ สมบูรณ์ด้วย ข้อรรถข้อธรรมอยู่แล้ว แต่ การที่จะดีควมได้ย่ำงดี จะต้องเข้าใจควมหมยนั้นๆ ได้ย่ำง ถูกต้องเสียก่อน จึงจะสามารถนำมปฏิบัติ และพิสูจน์ให้เห็น ควมจริงในสังขรณ์นั้นๆได้ ด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งเป็นหลักการทง วิทยาศาสตร์ เพราะ พุทธ คือควมเป็นธรรมชาติ อยู่แล้ว นั้นเอง ผู้รู้ ผู้เข้าใจ เข้าถึง “ธรรมะ” ย่ำงแท้จริงแล้ว จะรู้ได้ทันทีว่า ไลน์สไต้น์ พึ่งค้นพบควมจริงเหมือนพระพุทธเจ้าได้ เมื่อไม่นาน มานี้เอง (ตามช่วงเวลาที่เกิดทีหลัง) และอาจจะมผู้สงสัยว่า ทำไม เขาจึงได้ค้นพบในเชิงวิทยาศาสตร์ฟิสิกส์ที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้น คำตอบ ง่าย ๆ ก็คือ เขายังรู้บนพื้นฐานแห่งควมคิดของชาวตะวันตกที เป็น Relative ว่าด้วยเหตุและผล ต่างจากควมคิดของชาติ ตะวันออกทีเป็น Alternative คือควมคิดอันสูงส่ง เพื่อนำไปสู่ ควมหลุดพ้นของใจ (นิพพาน) มันต่างกันตรงนี้ นั่นเอง

ดังนั้น ท่านทีต้องการศึกษา “ธรรมะ” ย่ำงเข้าใจทีถูกต้อง ด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งอยู่ในรูปแบบของวิทยาศาสตร์กายภาพนั้น

จะต้องเข้าใจในธรรมชาติ และ มีความรู้พื้นฐานต่าง ๆ มาแล้วพอสมควร รวมทั้งต้องมีจิตใจที่มุ่งมั่น ที่จะทำเพื่อความดีงามอยู่เสมอ เป็นเนืองนิตย์ จึงจะเข้าใจได้ง่ายขึ้น ไม่ใช่ใครๆ ก็เข้าใจได้โดยง่าย! (นี่คือเหตุผลที่ผู้คนที่นับถือศาสนาพุทธทั้งหลาย ไม่สามารถทำให้เกิดปัญญาขึ้นมาได้ ในการฟังธรรม เพราะขาดพื้นฐานทางปัญญา นั่นเอง) คงไม่ต่างไปจากการขาดองค์ความรู้ทางด้าน การบ้าน การเมือง การปกครองของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศนี้ ทั้งๆ ที่ความจริง ข้าราชการต้องรับใช้ประชาชน (ยิ่งเป็น ส.ส. ด้วยแล้ว ที่เป็นข้าราชการ-การเมือง ถือว่าเป็นหน้าที่โดยตรง ที่จะทำทุกอย่างเพื่อประชาชน) แต่นี่กลับเป็นตรงกันข้ามไปหมด ฉันเคยได้รับเชิญไปพูดในสายงานอาชีพ ตามหน้าที่ความรับผิดชอบที่มีอยู่ในขณะนั้น ที่ศาลาประชาคม อ. คำชะอี จ. มุกดาหาร ให้ชาวบ้านและข้าราชการได้รับฟัง เลย์แถมท้ายถึงเรื่องหน้าที่ และ ความรับผิดชอบของข้าราชการ ว่า ข้าราชการ (เหมือนที่ฉันก็เป็นข้าราชการรัฐวิสาหกิจ เช่นกัน) คำว่า ข้าราชการ

จากคำว่า...(จื๋)ข้าฯ(ม้าใช้) แต่มันไม่สุภาพ ก็เลยใช้คำว่า ข้าฯ คำเดียว ราช หมายถึง ราชะ=พระราชา และ การ ก็คือ การงานนั่นเอง รวมกันแล้ว ข้าราชการ หมายถึง ผู้รับใช้ของพระเจ้าแผ่นดิน ที่อาสามาทำงานทำการ แทนพระองค์ท่าน นั่นเอง ย่อมมาทำงานเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม เพราะฉะนั้นประชาชนทุกคนคือ เจ้านาย ที่ข้าราชการต้องทำงานเพื่อบริการตามหน้าที่-ที่รับเงินเดือนมาจากภาษีของประชาชน (ใครควรเป็นนาย ใครคือ ลูกน้อง ก็ขอให้ไปคิดกันเอาเอง)

เมื่อชาวบ้านรู้ความจริง ที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังที่ไหนมาก่อน ถึงกับบอกให้ฉันไปสมัครผู้แทนที่นั่น โดยเขาบอกว่าพวกเขาจะกระจายความจริงนี้ไปให้ทราบกันอย่างทั่วถึง แล้วจะลงคะแนนให้ฉันได้เป็นผู้แทนของเขาทั้งหลาย ฉันจึงกล่าวขอบคุณมาก ๆ กับความหวังดีของทุกๆท่าน แล้วบอกว่า "ผมพอแล้ว" แค่นี้ก็พอเพียงแล้วในชีวิตของตนเอง (อย่าให้ฉันต้องไปลำบากในการเป็น ส.ส. เลย แค่นี้ก็ลำบากมากเกินไปอยู่แล้ว)

ท่านผู้ใดเดินทางธรรมแล้ว จะไม่ข้องเกี่ยวกับทางโลกย์มากนัก เพราะรู้แล้วว่าชีวิตในทางโลกย์ไม่มีข้อยุติ มีทางเดียวที่ชีวิตจะเป็นสุขได้ คือ การศึกษา “ธรรมะ” ก็คือการศึกษา อรรถาธิบาย ในอรรถกถาและฎีกาต่างๆ ตามที่ท่านผู้รู้ทั้งหลาย ได้รวบรวมคำสอนของพระศาสดาไว้แล้ว แล้วนำมาปฏิบัติด้วยตนเอง เพื่อเป็นการพิสูจน์ในความเป็นจริงตามคำสอนนั้น นั่นเอง พระพุทธศาสนาจึงเป็นวิทยาศาสตร์ ที่สามารถพิสูจน์ความจริงได้ในความเป็นธรรมชาติของสรรพสิ่งในจักรวาล

ดังนั้น การตีความเอาเองตามลำพังของฉันทเอง เป็นอัตโนมติ อาจจะทำให้ความหมายของธรรม ผิดเพี้ยนไปบ้าง ความหมาย อาจจะไม่ใช่ สัทธรรม อย่างแท้จริง อาจเป็นเพียง สัทธรรมแปร รูป เท่านั้น ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ผู้ที่จะเผยแพร่ออกไป จะต้องรู้และเข้าใจอย่างถูกต้อง จึงจะควรทำสิ่งนี้ได้

ด้วยเหตุนี้ จึงต้องขอภัยด้วย ที่บังอาจกระทำการนี้โดย
ลำพัง ก็ด้วยเหตุและผลของนั่นเอง ที่เคยกล่าวไว้ว่า ไม่มีใคร
ถูกต้อง และผิดจริง!

สิ่งที่ปรากฏให้เห็น สิ่งที่เกิดขึ้น เป็นเพียงภาพมายา เป็น
เพียงสมมุติ ที่เป็นสังขธรรม ซึ่งธรรมทั้งหลาย พระพุทธองค์ทรง
ตรัสไว้แล้ว ทรงสั่งสอนไว้แล้ว เท่าที่ท่านทั้งหลายจะสามารถรับ
เอาไว้ได้ และสามารถนำไปปฏิบัติได้ด้วย เท่านั้น

สำหรับธรรมเบื้องสูงนั้น ยังมีอยู่อีกมากมายมหาศาลอย่าง
แน่นอน เพียงแต่เรายังไม่รู้ไม่เห็น เหมือนคณิตศาสตร์ในมิติที่
สูงขึ้นไปอีก ที่คนเรายังไปไม่ถึงนั่นเอง เชื่อ และเห็นเป็นความ
จริงว่า ธรรมทั้งหลาย มีอยู่ในทุกๆ อณูของบรรยากาศ เพียงแต่
คนเราไม่รู้ ไม่เห็น และแยกแยะไม่ออก เท่านั้นเอง

พระพุทธองค์ได้ทรงปูพื้นฐานและแนวทางที่ถูกต้องไว้ให้
หมดแล้ว เท่าที่เราๆท่านๆจะนำไปปฏิบัติกันได้ เมื่อท่านทั้งหลาย
รู้แล้วว่า เป็นความจริงในเชิงวิทยาศาสตร์ ที่สามารถพิสูจน์ได้ ก็

ควรจะคิดเอง ปฏิบัติเองเสียบ้าง และเมื่อใดที่คิดเองปฏิบัติเองได้ แล้ว ท่านจะเห็นความอัศจรรย์เกิดขึ้นในชีวิตของท่านเอง ที่พากันสงสัยว่า จิตเกษม จิตที่อยู่เหนือโลภธรรมและกาลเวลานั้นเป็นอย่างไร ก็จะได้ทราบได้เห็น จะได้ว่าถึง การหลุดพ้นแห่งใจ อันจะไม่กลับมากำเริบอีก คือ แก่นสารของชีวิต ในความหมายของพุทธศาสนา เพื่อการดับทุกข์อันเป็นนิรันดร์ นั้น เป็นอย่างไร

จะได้หายสงสัยเสียที!

ฉันเขียนเรื่องนี้ไว้เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2540 เป็นเวลานานมากกว่า 10 ปีที่ผ่านมา ในช่วงเวลาที่สังขารร่างกายรอดพ้นความตายมาได้อย่างหวุดหวิด เพราะช่วงเวลานั้นป่วยอย่างหนัก ชีวิตเกือบๆจะกลับไปสู่ดิน หรือรูปคลื่นของ Sine ในด้านลบ ที่เป็นมิติของจิตและวิญญาณ โลกแห่งความมืด! โลกอนาคตที่น่าหวาดกลัว ที่คนเราเกิดแล้ว ไม่มีใครอยากกลับไปอีกเลย โลกนั้น คือโลกแห่งความตาย!

เพราะลึกๆของจิตใจ เรากลัวความตาย ด้วยความไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรต่อไปในอนาคตบ้าง แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าคนเราสามารถเข้าถึง มิติที่ 4 ได้จริง เราก็สามารถรับรู้ถึงสัมผัสที่ 6 ได้อย่างแน่นอน ซึ่งในช่วงเวลาเช่นนั้น เราก็จะเห็นอนาคตได้เป็นบางส่วนอย่างไม่ต้องสงสัยใดๆทั้งสิ้น เพียงแต่เราจะเอาทฤษฎีอะไรมาอ้างอิงในเชิงวิทยาศาสตร์ ให้คนยอมรับกันได้ เท่านั้นเองที่เป็นปัญหา!

ความเป็นธรรมชาติ คือความจริงที่ปรากฏ คือหลักการของพุทธ ที่จะพามวลมนุษย์ไปสู่สันติสุขได้ เป็นสิ่งที่สามารถยึดเหนี่ยวเอาไว้ได้ ด้วยความสนใจอย่างแนบแน่น เพราะแนวทางในการปฏิบัติดังกล่าวแล้วนั้น จะทำให้ทุกคนเข้าถึงความเป็นจริงแห่งธรรมชาติทั้งหมดทั้งหมดได้ในที่สุด นั่นเอง

เมื่อรู้และเข้าใจในความเป็นจริงของธรรมชาติแล้ว ความคิดเห็นที่ถูกต้องย่อมเกิดขึ้น ความกังขาสงสัยใดๆก็จะหมดไปโดยสิ้นเชิง และคนเราก็จะยอมรับในเหตุผลซึ่งกันและกัน ให้เกียรติ

กัน เมตตาปราณี และเอื้อเฟื้อต่อกัน สังคมของมนุษย์ก็จะสงบสุข
ไปทั่วหล้า เป้าหมายของพุทธศาสนา คือ การดับทุกข์ ก็จะทำได้
ได้ง่ายขึ้น ด้วยพื้นฐานของคนเราที่อยู่ในระดับเดียวกันนั่นเอง
เหมือนกับของไหลต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นน้ำ เป็นไฟฟ้า เป็นจิตของ
สัตว์ของคน ถ้าระดับเสมอกัน ก็ย่อมจะนิ่งสงบ ไม่มีการไหล ที่จะ
ทำให้เกิดผลอื่นๆตามมา เพราะไม่ว่าจะเป็น สสาร** หรือ
พลังงาน** เมื่อเคลื่อนที่แล้ว เวลาจะเร็วจะช้าอย่างไร ก็มี
ผลกระทบกับสิ่งที่มันผ่านไปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ สิ่งที่ตามมา
ก็คือความทุกข์ ของสัตว์โลกทั้งหลาย นั่นเอง

จากที่กล่าวแล้วจะเห็นได้ว่า คำสอนของพระพุทธศาสนา
เป็นหลักการของวิทยาศาสตร์ ว่าด้วยเหตุและผลโดยแท้

เพราะ พุทธ คือ ความเป็นธรรมชาติ นั่นเอง

สสาร** คือ ทุกอย่างที่สามารถจับต้องได้ มีน้ำหนัก มีมวล ต้องการที่อยู่ และ มองเห็นได้ด้วยตาในรูปของมิติต่างๆ ที่เป็นรูปธรรม เหมือนร่างกายของเรา นั่นเอง

พลังงาน** คือ ปริมาณของงาน บนพื้นฐานทางกายภาพ ที่อยู่ในรูปของคลื่นและของไหล ที่มองเห็นได้ไม่ชัดเจน เช่น สายฟ้าที่มองเห็นเวลาฟ้าแลบ ที่เป็นการเปลี่ยนแปลงของพลังงานอย่างหนึ่ง ที่ทำให้เกิดฟ้าร้องตามมา หรือมองไม่เห็น เช่น พลังงานไฟฟ้า เหมิ ความร้อน แต่มี พลัง ต่อสิ่งต่างๆ สามารถทำลายล้าง และสร้างความรู้สึกให้เกิดขึ้นกับคนเราได้ เช่น แม่เหล็ก-ไฟฟ้า ความร้อน น้ำตก ลม ฯลฯ เป็นลักษณะของ นามธรรมที่จับต้องไม่ได้เหมือนจิตใจคนเรา นี่เอง ที่พร้อมจะเปลี่ยนแปลง แต่ไม่ได้สูญหายไปไหน และ มีความสัมพันธ์กับสสาร ตามทฤษฎีสัมพันธภาพ (*Relativity Theory*), $E=mc^2$ คือพลังงานที่เกิดขึ้นจะมีค่าเท่ากับ มวลสาร คูณด้วยความเร็วของแสงยกกำลังสอง นั่นเอง

อิทธิบาท 4 คือ ธรรมที่มีฤทธิ์เดชมากในกิจอัน

เป็นกุศลมีองค์ประกอบ 4 ประการ คือ

นันทะ –ความพอใจหรือเต็มใจ

วิริยะ –ความเพียรพยายาม

จิตตะ –ความเอาใจใส่ จิตใจจดจ่อ

วิมังสา –ใช้ปัญญาพิจารณาใคร่ครวญ หาเหตุผล

4. พ่อแม่คือ พระอรหันต์ของลูก

เมื่อได้ยินได้ฟัง และได้อ่าน ความคิดของคนอื่นๆ ครั้งแรก
ตามหัวข้อเรื่องนี้แล้ว ก็เกิดความสงสัยในเรื่องดังกล่าวขึ้นมาทันที

เพราะเป็นเรื่องที่น่าสนใจไม่น้อยเลย ซึ่งในตอนที่ยังไม่เข้าใจ ยังคิดด้วยความแปลกใจ ว่าใครกันนะที่คิดได้แบบนี้! เพราะ เคยได้ยินได้ฟังบ่อยๆว่า พ่อแม่คือพรหมของลูก เท่านั้นเอง!

แต่เมื่อคิดถึง การที่ได้ไปกราบนมัสการหลวงปู่บุญมี ณ วัดแห่งหนึ่ง ที่อยู่ทางด้านตะวันออกของสนามบินเมืองอุบลราชธานี ท่านบอกหน้าตาเฉยว่า อย่าลืมนะที่บ้าน อย่าปล่อยให้อวดให้อวด (มันจะเป็นบาปเป็นกรรม-ฉันคิดในใจต่อ เพราะรู้อยู่แล้วว่า เณรที่บ้านท่านหมายถึง พ่อแม่ ของเรา นั่นเอง)

ท่านคงเห็นญาติโยมไปวัดกันมาก ส่วนมากก็อายุกลางๆคน แต่คนแก่หลายๆเหมือนท่านจะไม่ค่อยมี เพราะไปมาลำบาก และที่วัด ข้าวปลาอาหารก็บริบูรณ์ สิ้นเหลือ ด้วยบุญบารมีของท่านเอง แล้วที่บ้านล่ะ จะเป็นยังไงไม่ทราบ?

ชีวิตครอบครัวของลูกผู้ชาย ส่วนมากแล้ว เมื่อได้เมียก็มักจะลืมแม่ ยิ่งเมียแย่งลืมแม่ไปเลย เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เราๆ ท่านๆเห็นๆกันอยู่แล้ว ยิ่งพ่อแม่มีลูกหลายๆ ลูกทุกคนก็คิดว่าคน

นั่นคนนี้จะเลี้ยงจะดูแลท่าน แต่ในที่สุดทุกคน อาจจะปล่อยคนแก่ให้เหงาอยู่เพียงลำพัง

ท่านจึงบอกให้เรายำพากันลืมนิเวศที่บ้าน อย่าปล่อยให้ท่านอยู่อย่างโดดเดี่ยว อย่าลืมนะ สามนิเวศ ที่บวชแม่จะอายุยังน้อย แต่ท่านถือศีล 10 นะ มีศีลมากกว่า อุบาสกอุบาสิกา ที่ถือศีล 8 ไปนอนอยู่ที่วัดทุกวันพระ (ถ้าท่านไปบวชเป็นสามนิเวศจริงๆ ที่ไม่ใช่พ่อแม่พาไปบวชแค้น หรือ แก่ชุกชนเท่านั้น)

เพราะฉะนั้น คงไม่ผิด ที่ผู้รู้ถึงบุญคุณอันสูงส่งของพ่อแม่ จะยกท่านขึ้นไว้ในระดับพระอรหันต์ของคุณ

พระอรหันต์ คือใคร? ใครจะเป็นผู้รับรองว่า พระองค์ไหนคือพระอรหันต์ จะต้องมีการแสดงฤทธิ์ให้เห็นก่อนหรือไม่ จึงจะเชื่อว่าเป็น อรหันต์

ฉันได้ความหมายที่น่าเชื่อถือของผู้รู้กล่าวว่า ผู้เป็นอรหันต์ย่อมจะได้หมดสิ้นในกิเลสตัณหาทั้งปวง และ เป็นผู้เปิดเผยเสมอในทุกสภาวะการณ์ เพราะเป็นผู้ที่มีมงคลอันสูงสุด คือ จิตเกษม ไป

แล้วนั่นเอง ย่อมไม่ติดข้องกับสิ่งใด ตามที่ พระพุทธองค์ทรงตรัสไว้ว่า ผู้ประกอบกามโยคะ ยังอยู่กับกิจกรรมแห่งกาม อยู่กับความ รัก ความลุ่มหลง และความใคร่ เป็นผู้ที่ต้องมาเกิด (อคามิ) หมด โอกาสไปสู่ความหลุดพ้น คือความเป็น อรหันต์

แต่ถ้าหลุดพ้นจากสิ่งนี้ไปได้ ไปสู่ความเป็นผู้ไม่มีกิเลส เป็น อนาคามิ (ไม่มาเกิดอีกแล้ว) ย่อมดำเนินไปสู่ความเป็น อรหันต์! ได้อย่างแน่นอน

สำคัญอยู่ที่ว่า ท่านอยากจะไปหรือไม่ เท่านั้นเอง!

ท่านทั้งหลายลองมองไปในปฐพี ดูซิว่า พอจะเห็น อรหันต์ ในปัจจุบันนี้ได้บ้างหรือไม่? ถ้าถามตัวฉันเอง ก็ขอบอกได้เลยว่า น่าจะพอมียู่บ้าง แต่ก็คงมีเป็นส่วนน้อยนิดเดียวเท่านั้น สาเหตุที่ มีน้อย เพราะ พระผู้ที่จะไปสู่ความหลุดพ้น บรรลุเป็นอรหันต์ มักจะมีสิ่งทำทลาย และเป็นที่ชื่นชมของผู้คน(ธรรมดๆ) และเหล่า ทวยเทพเทวา (จิตที่อยู่ในโลกทิพย์และคนทั่วไป ที่มีจิตเมตตา กรุณาขึ้นไป) ต่างก็มีความยินดีในความสง่างามของศีลที่บริสุทธิ์

ของท่าน แล้วพากันเข้าไปวุ่นวายในวิธีของท่าน และ ส่วนมากแต่ ละท่านจะมีมารผจญอีกด้วย จะถูกรบกวนจากสิ่งแวดล้อม และ ผู้คนที่ทุกข์ยากทั้งหลาย ที่มีอยู่มากมายในแผ่นดิน ไปแสวงหา ท่าน เพื่อให้เป็นหลักในการยึดเหนี่ยวจิตใจ ถ้าจิตใจท่านยังไม่ สงบนิ่งพอ ก็มีโอกาสนั่นไหวไปกับโลกธรรม 8 ได้เสมอ โอกาสที่จะบรรลุอรหัตต์ จึงมีได้น้อยมาก

อีกอย่าง ก็คือ ปัจจัยในการดำรงชีพของพระสงฆ์องค์เจ้า จะต้องอาศัย อุบาสก อุบาสิกาเป็นผู้เกื้อหนุน เพื่อให้ชีวิตเจริญใน ธรรมต่อไปได้ ที่ตรงนี้เอง ถ้ากรรมเก่ายังไม่หมดไปจริงๆ ก็ยังมี โอกาสสร้างกรรมใหม่ได้อีก โอกาสที่จะไปสู่ขั้นสูงสุดได้ จึงเป็น เรื่องที่ยากมาก

จะเทียบกันไม่ได้เลยกับสมัยโบราณ เพราะคนยังมีไม่มาก ปัญหาของสังคมก็แทบไม่มีเลย นอกจากความอดอยาก เพราะขาด ความรู้เท่านั้นเอง อีกทั้งจิตใจของคนก็ยังไม่โสมมมากนัก ผู้ที่เคย

สร้างสมบุญบารมีมาก่อน จึงสำเร็จอรหัตต์ได้โดยง่าย แม้ว่าการร
 เก่ายังไม่หมดไปก็ตาม

แต่ในปัจจุบัน ผู้คนมากขึ้น ปัญหาที่สลับซับซ้อนของสังคม
 ทับถมกันมากขึ้น จนคนเราไม่สามารถแก้ไขให้จบสิ้นได้ เพราะ
 เราก่อปัญหากันไม่หยุดไม่หย่อน เพื่อการเอาตัวรอด ด้วยความ
 ออยากที่ไม่เคยพอของเรา อยากให้มีชีวิตที่ดีดีกว่าคนอื่น หรือไม่ก็
 ขอให้ได้เหมือนคนอื่นบ้าง เพื่อให้ชีวิตของตนเอง ทนอยู่ได้
 ง่ายที่สุดในโลกปัจจุบัน ด้วยความต้องการความสุขทางโลกย์ของ
 คนเรา นั่นเอง โอกาสที่คนเราจะหลุดไปจากกงกรรมที่ทำการไว้
 จึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลย คือเหตุผลที่เราหาพระอรหัตต์กันไม่ค่อย
 เจอ ในปัจจุบันนี้!

ถ้าท่านอยากรู้ว่า มีพระอรหัตต์ มากน้อยแค่ไหน ท่านต้อง
 หาวิธีไปสู่ความเป็นอรหัตต์ของท่านเองให้ได้ แล้วท่านจะรู้เอง
 ว่าเผ่าพันธุ์ของท่านมีใครบ้าง? ซึ่งเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว ที่จะรู้กัน
 ได้เอง

แต่สำหรับคนเรา ส่วนมากแล้ว เราต่างก็ไม่มีใครคิดที่จะไปตรงนั้นสักเท่าไรหรอก เพราะว่าจิตและใจของเราส่วนมาก ยังพากันติดอยู่ในรสชาติของการกิน การเสพย์กาม และ เกียรติยศ ชื่อเสียงกันอยู่ มันเป็นความสุขทางโลกย์ ที่สัตว์โลกหลีกเว้นได้ยากที่สุดเลย เพราะจิตใจเป็นของไหล และของไหลย่อมไหลไปสู่ที่ต่ำเสมอ การที่จะไหลขึ้นคงไม่มี นอกจากจะมีแรงมาหนุน เหมือนน้ำพุที่พุ่งขึ้นได้ก็เพราะมีแรงดัน จิตใจก็เช่นกัน ต้องมีแรงมาช่วยส่ง จึงจะยกระดับจิตใจขึ้นมาได้

แรงหนุนนั้นจะมาจากไหนไม่ได้ ถ้าไม่มาจากแรงบุญ ทั้งบุญเก่า บุญใหม่ และ บุญในปัจจุบัน เราพากันทำพอเพียงหรือยังก็ไม่ทราบ ถ้ายังไม่เคยทำบุญทำทานเลย แล้วเราจะฝันเป็นอรหันต์ได้อย่างไร?

อย่างมาก็เอาดีทางโลกย์ให้ได้เสียก่อน ก็คงจะดีไม่น้อยเลย เพื่อจะมีโอกาสสร้างบุญสร้างกุศลกับเขาบ้าง หนทางข้างหน้าที่จะเดินไปแบบสบายๆ ก็คงพอจะมีบ้างสำหรับเรา เมื่อบุญมาถึงก็คงมี

โอกาสเหมือนคนอื่นๆบ้าง อยู่ว่างๆในวันที่จิตใจและร่างกายเบา
สบายๆ เราอาจจะเขียนกวี เล่นดนตรี ตามวิถีชีวิตริมฝั่งแม่น้ำ
สุพรรณที่เขาว่ากันก็ได้ เพื่อนำจิตใจไปสู่ความอ่อนโยนเย็นสบาย
มากขึ้น และในที่สุด ย่อมนำไปสู่การสร้างคามดีงาม ที่จะเป็น
สะพานก้าวเดินต่อไป สู่อาณาจักรแห่ง “ธรรม” อันสูงส่งได้ใน
ที่สุด

ในความเป็นจริง เรายังอยู่ห่างไกลพระพุทธเจ้า พระอริยะ
เจ้าอยู่มากร ด้วยการขาดการสํารวมของกาย วาจาและใจ คือขาด
การสํารวมจากสิ่งที่ได้สัมผัสด้วย ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และยังมี
ความติดใจแรงกล้าในกามทั้งหลาย จึงยากมากที่จะไปสู่ “โลกุตระ
ปัญญา” โอกาสที่จะเห็น “ธรรม” จึงแทบจะไม่มีเลย

ผู้ใดเห็น “ธรรม” ผู้นั้นย่อมเห็นเรา “ตถาคต” ผู้นั้นย่อมมี
โอกาสเข้าใกล้พระพุทธเจ้า อย่างแน่นอน แต่เมื่อยังเป็นปุถุชนคน
ธรรมดาทั่วไปอยู่เช่นนี้เราจึงยังอยู่ห่างไกลอีกมากมายเลยทีเดียว

การที่จะก้าวเดินไปสู่ความเป็น อริยะบุคคล เป็นอรหันต์นั้น
 บางคนอาจจะหลุดพ้นไปได้จาก เจโตวิมุตติ คือความหลุดพ้นไป
 ได้จาก สมาธิ หรือ หลุดพ้นไปด้วย ปัญญาวิมุตติ คือหลุดพ้น
 เพราะ ปัญญา แต่ก็คงไม่ง่ายสำหรับใครๆเลย เพราะ ธรรมอัน
 นำไปสู่ความหลุดพ้นเพื่อการตรัสรู้**นั้น ต้องอาศัย บารมี 10,
 อิทธิบาท 4, สติปัฏฐาน 4, สัมมปธาน (ความเพียร) 4, อินทรีย์ 5,
 พละ 5, โพชฌงค์ 7 และ อริยมรรค 8

มีใครบ้างที่จะมีสิ่งเหล่านี้ อย่างบริบูรณ์ พอที่จะเดินไปได้!

นี่คือ ความยากที่จะก้าวไปสู่ การตรัสรู้ เป็นอรหันต์!

ธรรมอันนำไปสู่ความหลุดพ้น เพื่อการตรัสรู้ สามารถหา
 อ่านได้จากหนังสือ ธรรมะโดยทั่วไป (ในหนังสือ สติเป็นธรรม
 เอก ของพระอาจารย์มิตซูโอะ คเวสโก แห่งวัดสุนันทวนาราม ก็ได้กล่าวไว้อย่างครบถ้วนแล้ว) ซึ่งธรรมแต่ละหมวดหมู่ มี
 ความหมายอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว ที่สามารถนำไปปฏิบัติได้ทุกคน

ส่วนผลที่ได้นั้นได้แน่นอน จะได้มากได้น้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับบุญและบารมี ที่ท่านทั้งหลายได้สะสมมา ก่อนหน้านี้!

คงไม่ใช่เห็นพระที่มีองค์ความรู้มากกว่า และ ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมากกว่า แล้วจะเป็น อรหันต์ ได้! ไม่ใช่เช่นนั้นอย่างแน่นอน
เมื่อมาถึงจุดนี้แล้ว ทุกท่านพอจะมองเห็นหนทางเดินของตนเอง บ้างหรือยัง?

ถ้ายัง! ก็ลองหันกลับไปหาพระอรหันต์ที่บ้าน ลองถามท่านดูว่า จะเดินไปทางไหนที่ดีที่สุดในชีวิต (ถ้าท่านยังมีชีวิตอยู่)

คำตอบที่ได้จากท่าน ทุกคนจะเห็นว่า มันง่ายนิดเดียวจริงๆ นั่นก็คือ *จะไปทำอะไรก็ได้ที่เป็นสัมมาอาชีพ แต่อย่าลืม ช่วยเลี้ยงดูพ่อแม่ให้ถึงที่สุดด้วย* นี่คือทางเดินที่ดีที่สุดของความเป็นมนุษย์ ถึงท่านไม่พูด ท่านก็จะคิดเช่นเดียวกันนี้เอง

การได้รับการตอบแทนคุณ คือความสุขสูงสุดในชีวิตของพ่อและแม่ เพราะท่านแก่แล้ว ท่านหมดเรี่ยวหมดแรงที่จะต่อสู้กับ

ชีวิตและสังขารของตัวเอง ที่เสื่อมและร่วงโรยไปตามกาลเวลา ท่านจะเหมือนเด็ก กลับไปสู่การเกิดใหม่ คือช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ เหมือนเราๆท่านๆ ที่อยู่ในครรภ์มารดา มามากกว่า 9 เดือน เมื่อได้เกิดมาตามบุญและกรรมแล้ว แม้จะมีอายุเป็นสิบๆปีเราก็ก็น่าจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้เลย หรือบางคนช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งวันตายก็มี ชีวิตเช่นนั้น เพียงเกิดมาเพื่อสร้างกรรม และชดใช้หนี้กรรม เท่านั้นเอง

โดยพฤติกรรมแล้วพ่อแม่คือพรหมของลูก เป็น “อาหุเนยยะ” เช่นเดียวกับพระรัตนตรัย ตามที่กล่าวไว้ในบทสวดมนต์ ที่เราสวดกันเป็นประจำ คือเป็น ผู้ควรนำมาบูชา เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของวงศ์ตระกูล เพราะท่านมีพร้อมเสมอสำหรับลูกทุกคน ไม่ว่าลูกจะดีจะเลวอย่างไร ก็คือลูกของท่านอยู่นั่นเอง นั่นคือท่านจะให้ความรัก ความเมตตา กรุณา มีมุทิตาจิต และมีอุเบกขา ให้แก่ลูกทุกคนเสมอ และตลอดไป อันเป็นขั้นตอนของจิตที่เกือบจะ

สูงสุด คือพรหมวิหาร หมายถึงท่านมีวิถีอยู่อย่างพรหม ที่จะนำไปสู่ อริยะบุคคล และ อรหันต์ ได้ในที่สุด

ด้วยความรักจากจิตวิญญาณ ของพ่อและแม่ อันเป็นธรรมชาติของสัตว์โลกนั้น เป็นความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าแผ่นดิน กว้างไกลกว่าแผ่นฟ้ามหาสมุทร ซึ่งคนเราก็เป็นส่วนหนึ่งที่มีความรักต่อลูก ตั้งแต่ยังไม่ได้เห็นหน้าลูกด้วยซ้ำไป เป็นไปตามสัญชาตญาณ แล้วเราทั้งหลายผู้เป็นลูกจะตอบแทนความรักและบุญคุณของท่านที่เลี้ยงดูเรามา ได้มากน้อยแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่กับคุณธรรมที่มีในจิตใจของแต่ละคน ที่สั่งสมมาวันละเล็กละน้อยตั้งแต่เกิด จนถึงวันนี้ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับผลบุญและวาสนาของเราเองด้วย และโปรดอย่าลืมว่า แ่ระดับจิตมีความเมตตา กรุณา เท่านั้น ท่านก็อยู่ในระดับของเทวดาแล้ว นั่นคือ คนจึงเป็นเทวดาได้ ตั้งแต่ยังไม่ตาย! อยู่ในชั้นพรหมได้ เป็นพรหมได้ ในขณะที่ยังมีลมหายใจ

ตรงนี้เอง ที่น่าจะเป็นคำตอบว่า พ่อแม่คือพระอรหันต์ของลูก ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เราผู้เป็นลูกทุกคนอยู่แล้ว ได้ทดแทนบุญคุณท่านบ้างหรือยัง?

ถ้ายัง ท่านจะต้องทำได้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป! พอเขียนมาถึงตรงนี้ ทำให้ฉันคิดถึงพ่อแม่ที่ท่านล่วงลับไปแล้ว เกิดความรู้สึกว่า เราได้ทดแทนคุณท่านไม่มากเท่าที่ควร คุณเหมือนจะได้ดูแลพ่อมากกว่า เนื่องจากเราเป็นลูกชาย โอกาสที่พ่อจะเรียกใช้มีอยู่เสมอ แต่เมื่อออกจากบ้านมาไม่ครบครัน มาทำงานแล้ว ก็มีเวลาไม่มากที่จะได้ไปดูแลท่าน ตอนท่านแก่แล้ว เห็นทีไรก็อดสงสัยไม่ได้ จากการเจ็บป่วยด้วยโรคราของ ท่าน ไม่รู้จะทำยังไงดี ก็ได้ แต่อาศัยแพทย์ท่านนั้นที่จะช่วยได้ ฉันจึงคิดว่า ถ้าเราประพฤติปฏิบัติตัวเองให้เป็นลูกที่ดี เป็นคนดี ที่เชื่อฟังคำสั่งสอนของท่าน มาตั้งแต่เล็กแต่น้อย โตขึ้นมาเป็นคนดีในสังคม เป็นที่ภาคภูมิใจของพ่อแม่ ทำให้ท่านมีความสุข ถ้าทำได้เช่นนี้ก็ถือว่าได้แทนคุณท่านพอสมควรในระดับหนึ่ง ดังนั้นลูกทุกคนควรทำ

ตรงนี้ได้ เมื่อถึงเวลาตายท่านจะได้ไปอย่างสงบ ไม่ต้องห่วงใครๆอีกแล้ว เราทำกันหรือยัง ถ้ายังก็อย่าสายที่จะทำได้ตลอดเวลา ทำให้ท่านได้เห็น ในขณะที่เราและท่านยังมีชีวิตอยู่

ฉันเห็นบางคนอาบน้ำให้สุนัขทุกสัปดาห์ ด้วยความรักที่ได้เลี้ยงดูมันมาแต่เล็กแต่น้อย ลองถามดูว่า เคยอาบน้ำให้พ่อแม่ ที่แก่ๆบ้างไหม เป็นคำถามที่ไม่ต้องการคำตอบ แต่ผู้ถูกถามเขาจะตอบเองโดยอัตโนมัติ ว่าใครทำหรือไม่ทำมาบ้าง เพราะรู้จากอาการที่เขาแสดงออกมาให้เห็น แต่ส่วนมากแล้วจะสารภาพโดยตรง กันเลยทีเดียวว่า ไม่เคย อย่างเก่งก็แค่เตรียมน้ำให้ แล้วท่านก็อาบเอง หรือถ้าเคยทำ ก็ทำแบบขอไปที เราลืมกันที่ตรงนี้ได้อย่างไร มันเป็นเรื่องที่แปลก แต่จริง! ทั้งๆที่พ่อแม่ท่านอาบน้ำให้เราตั้งแต่เกิด !

ก็คงเป็นเรื่องเดียวกัน ที่หลวงปู่บุญมี ท่านบอกว่า *ทำบุญทำทานกันแล้ว ก็อย่าลืมฌเณรที่บ้านเคื่อ!* นั่นเอง แต่คนเราส่วนมากก็

ลืมท่านสนิทไปเลย เพราะเห็นท่านเจิบๆเป็นปกติ นึกว่าท่าน
สบายไปแล้ว

เป็นเหมือนกันทุกคนหรือเปล่าก็ไม่รู้!

โพชฌงค์ 7 คือองค์ธรรมสำคัญที่ทำให้การตรัสรู้
การบรรลุธรรมเกิดขึ้น มี สติ เป็นบาทฐาน มี 7 ประการ

- 1 สติ – ความระลึกได้
- 2 ทัมมะวิจยะ – การวิจยธรรม ความรู้ลักษณะที่
แท้จริงของสภาวธรรม
- 3 วิริยะ – ความเพียร
- 4 ปีติ – ความอิ่มใจ สุขใจในการปฏิบัติธรรม
- 5 ปัสสัทธา – ความสงบกาย สงบใจ ความผ่อนคลาย
คลายกายและใจ
- 6 สมาธิ – ความตั้งใจมั่นของจิตที่มีอารมณ์เดียว
คือ ความสงบระงับของจิต
- 7 อุเบกขา – ความสงบระงับของจิต เป็นอย่างยิ่ง
ที่จะไม่กระเพื่อมไหวไปตามอารมณ์

ริมถนนสู่เมืองหลวงพระบาง เมื่อมองย้อนกลับไปยังเมือง วังเวียงและกาสิ ตามเส้นทางที่ผ่านมา

5. คุณค่าของชีวิต

เคยได้ยินได้อ่านและได้ฟังมาว่า คนที่จะเป็นนักข่าวได้นั้น
จะต้องมีจินตนาการ มีคำถามอยู่เสมอ ต้องรู้จักว่าอะไรคือเรื่องราวที่

ควรจะนำเสนอออกสู่สาธารณะ เพื่อสังคมจะได้รับทราบ เพื่อ
 ผู้คนจะได้ปรับสภาพชีวิตให้ทันเหตุการณ์ นั่นคือตัวอย่าง มุมมอง
 ของสายงานอาชีพ ที่เรียนกันมาโดยตรงสาขาหนึ่ง แต่อาชีพอย่าง
 เราที่เรียนรู้มาทางด้าน อิเลค-ตรอน ที่เล็กเกือบที่สุด ก็คงมอง
 คล้ายกัน เพียงแต่ต้องรู้ว่า มนุษย์ผู้มีมันสมองสีน้ำเงินส่วนหนึ่ง ที่
 ทำให้ ทุกคนมีจินตนาการอยู่แล้ว เพราะธรรมชาติสร้างมาเช่นนั้น
 สำคัญอยู่ที่ว่า จะจินตนาการไปในทิศทางไหน เท่านั้นเอง

เชื่อว่า ทุกสายอาชีพต่างก็มีคำถามอยู่เสมอเช่นเดียวกัน และ
 บางคำถามก็ไม่ต้องถามคำตอบอีกด้วย เพราะคำถามเหล่านั้นมี
 คำตอบในตัวเองอยู่แล้ว ที่มาจากการกระทำของคนเรา นั่นเอง

ผู้ที่ตั้งใจและเข้าถึงแก่นแท้ของศาสนาพุทธได้แล้ว จะคิดอยู่
 เสมอว่า ศาสนาพุทธ คือความเป็นธรรมชาติ เป็นวิทยาศาสตร์ ที่มี
 ทั้งเหตุและผล ให้ทดลองปฏิบัติได้จริง เพื่อหาคำตอบด้วยตัวของ
 ตัวเอง ความสงสัยข้องใจในเรื่องต่างๆ จึงสามารถปฏิบัติ เพื่อ
 พิสูจน์ความจริงได้เสมอ

พระพุทธศาสนา เป็นศาสนา อเทวนิยม ไม่อ้อนวอนนับถือ
 สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทุกอย่างจะเกิดขึ้น คงอยู่ แล้วก็ดับลง เป็นไปตาม
 กรรม ที่มีเหตุและปัจจัยเป็นอาคันตุกะ สิ่งที่ยังหลงเหลือที่เราทำ
 ได้เห็นอยู่ทุกวันนี้ คือพิธีกรรมต่าง ๆ นั้น เป็นของพราหมณ์ ที่
 พระพุทธเจ้าท่านก็นับถือพราหมณ์มาก่อน ท่านจึงไม่ได้ปฏิเสธ
 โดยเด็ดขาดไปเลยทีเดียว เพราะ ถ้าทำเช่นนั้นท่านจะประกาศ
 ศาสนาไม่ได้ (พระพุทธองค์จึงเป็นนักปฏิบัติที่หาใครเทียบมิได้
 เลย) ด้วยการหยั่งรู้ ด้วยปัญญาญาณขององค์พุทธ ท่านเล็งเห็นว่า
 ในความเชื่อเก่าๆ ที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวทางใจนั้น เป็นสิ่งที่จะก้าว
 ถ่วงได้ยาก ศาสนาพุทธ จึงยังมีพิธีพราหมณ์ติดมาจนถึงปัจจุบัน ก็
 เป็นของดีอีกอย่างที่จะได้ช่วยเสริมสร้าง สิ่งที่ดีงามให้ดียิ่งๆ ขึ้น

สิ่งใดสิ่งหนึ่งมีเกิดขึ้นเป็นธรรมดาของโลก ถึงวันหนึ่งก็ดับ
 สิ้นไป เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่โลกเกิด เมื่อสิ่งเหล่านั้นเกิดขึ้นได้ สิ่ง
 นั้นทั้งหมดก็ย่อมมีความดับเป็นธรรมดา เช่นเดียวกัน เพราะความ
 เป็นธรรมชาติ ที่ทุกอย่างถูกสร้างมาโดยวิถีแห่งธรรมชาติ เป็นสัจ

ธรรมอยู่แล้ว ที่จะเป็นเช่นนั้น ผู้ที่ไม่รู้ความจริงของธรรมชาติ ก็
เลยยกผลประโยชน์ให้แก่พระเจ้าไป ทั้งๆที่ไม่รู้เลยว่า พระเจ้าคือ
ใคร? เทพเจ้าคือใคร? แต่เขาคิด เชื่อ และมั่นใจว่า พระเจ้าคือ
ผู้สร้างโลก เป็นผู้กำหนดชะตาชีวิต!

การที่คนเรา เอาไม้กางเขนมาแขวนคอ การเอาจดุคามราม
เทพมาแขวนคอ การเอาพระพุทธรูปมาแขวนคอ เอาเหรียญพระ
อาจารย์ต่างๆมาแขวนคอ หรือเอาสัญลักษณ์อื่นๆมาแขวนคอ นั้น
คงไม่มีใครผิดที่ตรงไหน เพราะเป็นความเชื่อของแต่ละบุคคล
รวมทั้งตัวนั่นเองด้วย ที่ได้อาศัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ

ฉันเคยคุยกับชาวยุโรป ที่อาศัยอยู่ตอนกลางๆของทวีป ว่า
จิตใจของคนเรานี่เอง คือเทพพระเจ้า พระเจ้าก็คือคนเรานี่เอง คือ
คนที่มีจิตใจสูงส่งดีงาม คนที่มีพลังจิตมากมหาศาล คนที่สามารถ
เปลี่ยนแปลงโลกและสังคมของมนุษย์ได้ คือพระเจ้าที่แท้จริง ที่
คนโบราณคิดว่าพระเจ้าสร้างโลก ก็เป็นความจริงอยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่
มนุษย์เป็นผู้สร้างและทำลายโลกแล้ว จะมีใครที่ไหนที่จะสร้าง

และทำลายโลกได้! มาจนถึงในขณะนี้ ทุกวันนี้ก็เช่นกันที่พระเจ้าก็คือคนนั่นเอง ที่พากันสร้างและทำลายโลกอยู่ตลอดเวลา

คงต้องทำความเข้าใจกับพระเจ้าของศาสนาต่างๆกันให้ดีๆ เพราะทุกอย่างเกิดด้วยความไม่รู้ของคนมาก่อนทั้งสิ้น สิ่งที่ได้รับผลดี คือการได้รับรางวัลจากพระเจ้า สิ่งที่เราประสบกับความเลวร้ายในชีวิต คือการลงโทษจากพระเจ้า ด้วยความกลัวการถูกลงโทษ และต้องการรางวัลในโลกอนาคต (โลกหลังความตาย) มนุษย์ก็เลยสอนกันให้เชื่อพระเจ้าด้วยความไม่รู้เท่านั้น ก็ไม่น่าจะผิดที่ตรงไหน เพราะถ้าเชื่อตามคำสอนได้ ทุกคนก็จะได้สบายใจไม่เป็นทุกข์ เพราะ ทุกศาสนาล้วนมีแต่สิ่งดีๆทั้งนั้น!

เทพเจ้าจึงเป็นความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ของมวลมนุษย์ทั้งโลกอย่างแท้จริง

แต่ถ้ามองอีกมุมหนึ่ง จะเห็นชัดเจนว่า พระเจ้าที่แท้จริงก็คือธรรมชาติ นั่นเอง ธรรมชาติสร้างโลกให้เกิดมา สร้างมนุษย์ และสัตว์โลกอื่นๆให้เกิดขึ้น ด้วยจิตวิญญาณที่มาจากธรรมชาติ และมี

กระบวนการสืบสานเผ่าพันธุ์เกิดขึ้นตามมา ด้วยสัญชาตญาณของความไม่อยากตายของทุกชีวิต ที่ทุกอย่างตั้งอยู่บนพื้นฐานทางวิทยาศาสตร์ และความเป็นธรรมชาติ นั่นเอง

แต่เรื่องทางโลกย์ทั้งหลายนั้นไม่มีข้อยุติ หรือจบลงได้จริง คือไม่มีใครสามารถจัดการธรรมชาติทางกายภาพได้ ด้วยฝีมือของมนุษย์เราเอง เหตุผลง่าย ๆ ก็คือ ธรรมชาติเป็นผู้สร้างมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์เป็นผู้สร้าง หรือกำหนดเอง! แต่พระพุทธองค์ทรงหยั่งรู้ทุกวิถีด้วยจิต และ หยุดกาลเวลาไว้ได้ด้วยใจที่บริสุทธิ์ จากการทำวิปัสสนากัมมัฏฐาน มา กว่า 2500 ปีแล้ว เมื่อหยุดกาลเวลาได้ ทุกอย่างก็ถึงอันสิ้นสุด ชีวิตก็จะไม่เกิดอีกต่อไป เรื่องทางโลกย์ก็เป็นอันยุติ!

ถ้านักวิทยาศาสตร์ที่ฉลาดเลิศล้ำอย่าง ไอน์สไตน์ ถ้าสามารถพัฒนาการไปได้ทั้งทางโลก และ ทางธรรม พร้อมๆ กันมาก่อน ก็ไม่ทราบว่ามันจะเป็นเช่นไรเหมือนกันและไม่ว่านักวิทยาศาสตร์จะคิดเช่นไร แต่องค์พุทธะท่านบอกว่า มีสิ่งเดียวรวดเร็วเท่านั้นที่หยุด

ทุกอย่างได้ คือ “ธรรม” ที่เป็นกฎเกณฑ์จากธรรมชาติ ทุกอย่างเกิดขึ้น คงอยู่ แล้วก็ดับลงไป เป็นธรรมดา จากอนุภาคที่เล็กที่สุดไปจนถึงจักรวาลที่ใหญ่โตไม่มีที่สิ้นสุด ย่อมมีเกิดดับเป็นธรรมดา

เท่าที่เรารู้ๆกันอยู่ในปัจจุบันนี้นั้น ไม่มีใครคาดคะเนในความกว้างใหญ่ไพศาลของจักรวาล เพียงแต่ฉันคิดว่าคงไม่ต่างจากสมองของคนเรา ที่ธรรมชาติจำลองมาไว้ให้ ในรูปทรง และการทรงอยู่ลอยตัวอยู่เช่นนั้น ตามที่กล่าวมาแล้วในเบื้องต้นเท่านั้นเอง และไม่เชื่อว่าสิ่งที่เร็วกว่าแสง ก็คือ จิต ที่สถิตอยู่กับสมองนั่นเอง เพราะเว็บเดียวเท่านั้น จิต ก็ไปได้ไกลถึงขอบของเอกภพแล้ว (คิดดูก็แล้วกันว่า แค่สุริยะจักรวาลที่อยู่ในกาแล็กซีทางช้างเผือก ยังกว้างใหญ่มากๆ จนกระทั่งบัดนี้ คนเรายังสำรวจไปไม่ถึงขอบจักรวาลนี้เลย แล้วเอกภพที่ประกอบไปด้วยกาแล็กซีอย่างมากมาย จะกว้างไกลไพศาลแค่ไหน แต่ จิต ก็สามารถไปได้ถึงเพียงเว็บเดียวเท่านั้น นั่นก็คือ ไม่มีอะไรรวดเร็วเท่า จิต อีกแล้ว) ดังนั้น ถ้าหยุด

จิต ได้ ก็สามารถหยุดกาลเวลา หยุดการเกิด การดับ นั่นคือทุกสรรพ
สิ่งจะหยุดตามไปด้วยโดยอัตโนมัติ!

วันนั้น ผู้ฟัง (ชาวตะวันตก) ได้ฟังการวิชันาเพียงเท่านี้ ทำ
ให้เขาดมด้วยความแปลกใจว่า ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของคุณอยู่
ที่นี่ จนไม่สามารถกลับไปเมืองไทยได้ จะทำยังไง ก็เลยบอกเขาว่า
ไม่ยากเลย ถึงจะต้องตายไป อยู่ ณ ที่ใดก็ตาม กำหนดจิตได้แล้ว จิต
ก็จะโผบินข้ามฟากฟ้ากลับบ้าน กลับไปในสถานที่ที่ต้องการ ไปได้
ในพริบตา ไปก่อนลมหายใจเฮือกสุดท้ายด้วยซ้ำไป (เหมือนที่
หลวงปู่ฝั้น ท่านได้บอกไว้แล้วว่า จิตจะไปก่อน ก่อนที่เราจะตาย
มันจะอยู่ไปทำไมกับซากศพที่ไม่มีคุณค่า)

ถ้าอยากไปสวรรค์ ก่อนตายก็ต้องกำหนด จิต เพื่อไปสู่สวรรค์
ให้ได้ แต่ท่านต้องรู้มาก่อน ว่าสวรรค์เป็นอย่างไร อยู่ที่ไหน? รู้ทาง
ที่จะไป จึงจะไปถึงได้!

เขาดมว่า ยูเคยตายมาแล้วหรือ เคยไปสวรรค์มาแล้วหรือ ?
ใช่แล้ว ฉันเคยตาย (เคยปางตาย และ เคยตายมาหลายครั้ง) จาก

การเกิดอุบัติเหตุมาครั้งหนึ่ง ที่เขาขับรถมาชนประสาธนากับรถตู้ของเรา ที่มันนั่งอยู่ด้านหน้าคู่คนขับ หน้ารถพังยับเยิน อัดกอบปี้จนคนขับขาหัก แต่นั่นเจ็บเพียงเล็กน้อยเท่านั้น (ทั้งๆที่คนขับรถของเรา หลบจนจะตกถนนอยู่แล้ว รถเขาก็ยังแลบลอยมาชนจนได้) เคยโดนเงี่ยงปลาตูกบักได้ราวนมตรงหัวใจ (เพราะหลงไปอุ้มมัน ที่มันกระโดดออกจากข้องโดยเอาหน้าอกรองรับไว้ด้วย) และ เคยโดนสุนัขขี้บรามสะบัดไปมา ตอนเด็กๆเจ็บปวดปางตาย จนเป็นแผลเป็นมาจนถึงวันนี้ (ถ้ามันกัดตรงคอ หรือ เป็นหมาบ้า ก็คงตายไปแล้ว) และฉันเคยตายมาหลายครั้งแล้ว ตกควายคอหักตายบ้าง ตกน้ำ(แม่น้ำป่าสัก) ตายบ้าง ป่วยเป็นไข้ตายบ้าง แต่ยังทำธุระไม่เสร็จ คงเป็นเพราะต้องอยู่เพื่อใช้หนี้กรรม จึงมีคนที่ยังไม่ยอมให้ตายช่วยไว้ คือยังมีกรรมที่ต้องทำ ที่ต้องชดใช้อยู่ ก็เลยต้องกลับมา จึงได้รู้ว่า ก่อนจะตายเป็นยังไง? (วิธีแก้ปัญหาคือการตายจากอุบัติเหตุ ที่ไม่ใช่เกิดจากการเจ็บป่วย ผู้ช่วยเหลือต้องรู้และเข้าใจในธรรมชาติ และ ต้องใช้วิธีช่วยเหลือแบบ

ธรรมชาติ ด้วยเหตุด้วยผล จึงจะช่วยได้) ความจริง ตายแล้วสบาย
ที่สุดในโลกเลย จริงๆ (อาจจะเป็นเพราะตายตอนเด็กๆที่ยังไม่ได้
สร้าง “กรรม” มากนัก ก็เลยสบาย)

เขาเลยเข้าใจได้ว่าเป็นเพราะตรงนี้นี่เองที่ทำให้ฉันมีความคิด
แปลกๆ และมีลักษณะท่าทางไม่เหมือนชาวบ้านชาวเมือง ทำให้
เขาสนใจฉันมากกว่า ความคิดเช่นนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

คำตอบก็คือ มันเกิดขึ้นเพราะ พระพุทธศาสนา ที่ฉันนับถือ
นั่นเอง ที่เป็นศาสนาสากล ที่ว่าด้วยเหตุและผล เป็นวิทยาศาสตร์
อย่างเต็มตัว เป็นของจริง! เขาถามว่า อยากรู้ว่าอะไรคือ คุณค่าของ
ชีวิต ของคุณ!

สำหรับฉันแล้ว เกียรติศักดิ์ คุณงามความดี สามารถสร้างได้
ด้วยคุณธรรมที่เรามีอยู่ในตัวเราเอง เราจึงสามารถสร้างสรรค์ทุก
อย่างได้ ด้วยร่างกาย แรงใจ และแรงความคิด ด้วยจิตที่มุ่งมั่น ทำ
ให้สำเร็จได้ เพื่อประโยชน์ตน และ ประโยชน์ต่อผู้อื่น ซึ่งฉันก็ได้
ทำมาแล้วหลายๆอย่างตามหน้าที่ ที่เคยรับผิดชอบ และรวมทั้งกำลัง

ทำอยู่ในขณะนี้อีกด้วย เห็นว่าตรงนี้ นี่เอง คือ คุณค่าของชีวิต ที่แท้จริง ที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ในชาตินี้ ซึ่งสิ่งที่ทำไปด้วยความดีงามของจิตใจ ที่ผ่านมา ไม่อาจซื้อหาได้ด้วยเงิน! อีกด้วย

เราจะเห็นได้ว่า...ความเป็นธรรมชาติของชีวิตนั่นเอง คือ คุณค่าที่แท้จริง ที่เป็น แก่นของสัจธรรม ที่พระพุทธเจ้าท่านทรงรู้เห็นมาก่อน เป็นของจริงที่ ไลน์สไตน์ สามารถพิสูจน์ให้เห็นได้ทางวิทยาศาสตร์ ในบางเรื่องเท่านั้น และยอมรับได้ด้วยเหตุด้วยผล เมื่อไม่นานมานี้เอง จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง และ เป็นเรื่องที่น่าคิด ว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงรู้เห็นมาก่อนได้อย่างไร ในทุกอย่างที่เคยอุบัติขึ้นมาในโลกของเรา และ เชื่อว่า ไลน์สไตน์ ก็ต้องยอมรับในความจริงนี้ เช่นกัน เมื่อเขาเห็นจริงว่า พุทธศาสนา เป็นศาสนาสากล

คำตอบก็คงจะเป็นเพราะ พระพุทธศาสนา ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบด้วยการหยั่งรู้ คือ ศาสนาแห่งปัญญา อย่างแท้จริง เมื่อมาถึงวันนี้ คนที่หลงทางไปแล้ว อาจจะกลับมาคิดใหม่ได้ว่า จะเดินไป

ทางไหนที่ถูกต้องที่สุด! ที่สามารถยึดเหนี่ยวจิตใจเราไว้ได้ ก็ต้อง
คิดๆและเลือกทางเดิน กันเอาเองได้แล้ว

ฉันคิดว่า คนที่ไม่รู้แก่นแท้ของศาสนาพุทธเท่านั้น ที่จะแปลก
ใจ ว่าศาสนาพุทธเป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยเหตุด้วยผล หรือคนที่ไม่
รู้จักธรรมชาติ ไม่รู้จักตัวเอง ไม่รู้ว่าวิทยาศาสตร์ คืออะไรเท่านั้น ที่
จะต้องแปลกใจ เมื่อใดได้รู้ว่า วิทยาศาสตร์ ที่ว่าด้วยเหตุและผล มัน
เหมือนคำสอนของพระพุทธเจ้า ได้อย่างไม่น่าเชื่อ ว่า พระพุทธเจ้า
ท่านตรัสรู้ความจริงเหล่านี้ เป็นเวลายาวนานมากกว่า 2500 ปีก่อน
แล้ว ได้อย่างไร

แต่ทุกอย่างที่เกิดขึ้น คงอยู่ เสื่อมสลาย และดับไปในที่สุด ก็
เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลก และ ของคนอยู่แล้ว แม้แต่ศาสนา
เองก็มีโอกาสดับสูญไปได้เช่นกัน ดังนั้นที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผิด
ถูกอย่างไร ก็คงไม่มีใครกล่าวโทษต่อกัน

เชื่อว่าผู้ที่นับถือศาสนาพุทธทุกคน ต้องภูมิใจอย่างแน่นอน
ว่าตนเองได้เดินถูกทางแล้ว ที่ได้เดินตามผู้รู้มาก่อน โอกาสที่จะ

หลงทางไม่มีในชีวิตนี้อย่างแน่นอน เพราะแม้แต่ 'ไอน์สไตน์' ยังยอมรับว่าศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งจักรวาล (*Cosmic Religion*) เป็นศาสนาสากล ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงหยั่งรู้ไปทุกๆ อณูของบรรยากาศ แบบไม่มีอะไรให้ต้องสงสัย ค้างคาใจ

ท่านทั้งหลายก็ลองคิดได้ตรงๆ ด้วย ปัญญาของท่านเอง ลองคิดว่า ความจริงคืออะไร คุณค่าของชีวิต คืออะไร มีหนทางไหนที่เราจะสร้างคุณค่าให้แก่ชีวิตของตนเองได้บ้าง ท่านก็ตัดสินใจทำได้แล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป จันเชื่อ และมั่นใจว่า ท่านจะประสบผลสำเร็จในชีวิต และเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยให้สังคมของชาวโลกมีแต่ความสงบสุขไปทั่ว แล้วโลกนี้จะน่าอยู่สักเพียงไหน ท่านก็ต้องคิด และลงมือทำด้วยตัวท่านเองได้แล้ว

เพราะเป็นโอกาสของท่านแล้วในวันนี้ !

การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม
การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ

นี่คือคำสอนของพระพุทธเจ้า

6. มีชีวิตที่ยืนยาวเพื่ออะไร?

ในตอนแรกเริ่มของชีวิตนั้น มนุษย์จะพัฒนาการเพิ่มมากขึ้น ในช่วงของการเจริญเติบโต ในช่วงของการเจริญพันธุ์ ในการเรียนรู้ทุกอย่าง เพื่อเอาตัวรอด เหมือนสัตว์โลกทั่วไป แต่ด้วยความฉลาดที่เหนือกว่า ที่สมองมีส่วนที่ทำให้เกิดจินตนาการอันกว้างไกล ชีวิตคนเราก็เลยต้องมีการเล่าเรียน ตามความคิดความใฝ่ฝันที่อยากรู้ อยากเห็น เรียนแล้วก็อยากจะเรียนให้สูงขึ้นๆ แล้วเราจะขอใครได้ละ สำหรับชีวิตที่เราต้องการ ขอได้จริงหรือเปล่าก็ไม่รู้เหมือนกัน

สังคมของคนทั่วโลกเลียนแบบซึ่งกันและกัน และดำเนินชีวิตไปบนพื้นฐานเดียวกันทั้งโลก อย่างไม่น่าเชื่อ เมื่อมองไปแลไป รอบโลก ชีวิตมีการเกิดขึ้น เจริญเติบโต เป็นหนุ่มเป็นสาว และ สืบสานเผ่าพันธุ์ ทำงานเพื่อหาเลี้ยงชีวิต แสวงหาสิ่งที่ตนเองต้องการ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ และท่องไปในโลกกว้าง แล้วแต่โอกาสไครมัน พวกมันท่องไป ด้วยความอยากรู้ อยากเห็น จนกระทั่งแก่เฒ่าชรา แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป

เราเรียนเพื่อให้รู้มากขึ้น จนจบปริญญาตรี โท เอก ที่คิดว่าจบแล้ว แต่ความจริงยังเลย ยังต้องออกมาผจญชีวิต เรียนรู้กันอีกต่อไปทุกวันเวลา จนกระทั่งวันตายจากโลกนี้ไป ก็ยังเรียนไม่จบ เพราะยังหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้เลยว่า เราเป็นใคร มาจากไหน เมื่อตายแล้ว เราจะไปที่ไหนต่อไป

ถ้าชาติต่อไปมีจริง ถ้าเราได้กลับมาเกิดเป็นคนอีกครั้ง ก็คงไม่หนีไปจากวัฏฏะสงสารเดิมๆนี้ นี่เอง เพราะชีวิตของคนเรามีกันแค่นี้ เท่านั้นจริงๆ เท่าที่เห็นๆกันอยู่ในทุกวันนี้ จำเจ ซ้ำซาก คุ้นๆใครคุ้นๆใครมัน เป็นเช่นนั้น อยู่เช่นนั้น หาอยู่หากินกันไป จนกว่าจะตายจากกันไป ในที่สุด

แต่คำตอบในการขอให้มีชีวิตที่ยืนยาว ต้องมีแน่นอน และคำตอบที่ควรนั้น ที่ทุกคนต้องการก็คือ ขอให้มีชีวิตอยู่ต่อไปเพื่อจะได้ทำความดีงาม เพื่อประโยชน์ตน และ เพื่อประโยชน์ต่อคนรอบข้าง อยู่อย่างผู้มีคุณค่าต่อแผ่นดินที่อาศัยเกิด รวมทั้งมีคุณค่าต่อสังคม และ มวลมนุษย์ด้วยกัน คือที่หมาย!

นั่นก็คือ การเกิดมาเป็นคนที่มีคุณค่าในชีวิต คนที่ควรยกไว้เพื่อกราบไหว้บูชาเท่านั้น ที่ควรจะอยู่ต่อไปนานๆ เพื่อประโยชน์ตน และประโยชน์ต่อผู้อื่น สำหรับคนที่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน คนที่ไร้ค่าแล้ว เมื่อแก่ชราลงไปมากๆ ช่วยเหลือตัวเองก็ไม่ได้ ฉันเชื่อว่า แม้แต่ตัวเขาเองก็ไม่อยากจะอยู่ต่อไปอีกแล้ว เมื่อสังคมทอดทิ้ง แต่คนเราก็ตายยากเหมือนกันนะ ที่เห็นส่วนมาก จะเป็นไปตามบุญตามกรรม อย่างไม่น่าเชื่อ ว่าเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร? แต่มันเป็นเช่นนั้นจริงๆ ที่ทางวิทยาศาสตร์เองก็ก้าวล่วงไปไม่ถึง ว่าเป็นเพราะอะไร? ไม่ใช่ใครๆ ก็ตายได้ง่ายๆ นะ

ในช่วงเวลาที่ฉันหลุดออกมาจากวัด สภาพของบ้านเมือง และสังคมเวลานั้น มีแต่สิ่งประหลาดโลก *(อยู่ในช่วงสมัยสงครามเวียดนาม)* ทำให้ฉันสูบบุหรี่ดื่มสุรายาเมาแทบทุกชนิด *(ในช่วงที่ไม่เจ็บป่วย)* แล้วก็ตามมาด้วยนารีที่เป็นของคู่กัน มาตั้งแต่อายุได้ 15 ปี ที่ส่วนมากได้มาแบบฟรีๆ *(เหมือนคนถูกค้าขาย)* เมื่อกลับไปอยู่วัดอีกครั้ง *(พ่อนำไปฝากให้เป็นเด็กวัดปทุมวนาราม)*

เพื่อเรียนต่อที่เมืองกรุงฯ ก็ยังประพุดเหมือนเดิม ทั้งๆที่ไม่ค่อยมีเงินใช้ ก็ยังมีโอกาสทำได้ (เคยมีเงินเหลือ 15 บาท ไปกินข้าวต้มก๊วยที่ร้านเฮียเปี้ยวหลังวัดปทุมวนาราม ตอนเย็น กับน้องชาย เพียง 5 บาท อีก 10 บาทเสี่ยงซื้อลอตเตอรี่ เพราะพ่อยังไม่ส่งเงินมาให้เลยเสี่ยงตาย ออกเป็นออก และเย็นนั้นตรงกับวันเลขออกพอดี ไม่ถึงอีดใจ เด็กวิ่งมาขายผลสลาก เหลือบมองถูกเลข 3 ตัว อย่างไม่น่าเชื่อ เลยพากันเดินไปขึ้นเงินที่ตลาดประตุน้ำ ไม่สนใจว่าจะถูกรางวัลอะไรอีกแล้ว มีเงินเกือบ 500 บาท อุ่นใจไม่ต้องอดอีกแล้ว (ค่าของเงินเวลานั้น 10 บาท ก็ประมาณ 100 บาท ของปัจจุบันนี้) เลยเข้าร้านข้าวต้มในตลาดประตุน้ำต่อ สั่งเหล่าแม่โจงมาคิมเป็นขวดกลม (ขวดละ 28 บาทแก้นั่นเอง) พร้อมอาหาร วันนั้นเลยอิมสบายไปเลย) พอได้ออกมาทำงาน ยิ่งหนักมากขึ้นกว่าเดิม จนถึงปี 2539 อายุ 49 ปีที่ใช้ชีวิตตามแบบฉบับของช่างและวิศวกร ตามวิถีแบบเดิมๆที่เคยปฏิบัติ ทั้งๆที่เจ็บป่วยด้วยดีเดี่ยวยามาตลอดและโชคร้าย ที่เกิดมาเป็นคนไข้โรคมะเร็งตั้งแต่เป็นเด็กๆ พอโตขึ้น

ได้มาทำงาน-พอเงยหน้าจากงาน ชีวิตก็ไปจมอยู่กับอบายมุขเป็นส่วนใหญ่ ใช้ชีวิตแบบสุดๆทุกอย่าง แบบไม่สงสารสังขารร่างกายของตัวเองเลย น่าสมเพศตัวเองจริงๆ และในที่สุดสังขารก็ทนไม่ได้จริงๆด้วย จนหมอที่โรงพยาบาลหมดทางรักษา ปล่อยทิ้งให้กลับไปรักษาตัวเองที่บ้านตามอาการ เพื่อไปสู่ความตาย ฉันทนทรมานอยู่ได้ 3 เดือน หน้าซีด ผอมโซ ผิวกล้าดำไหม้ น้ำหนักหายไป 10 กว่ากิโลกรัม และรู้แล้วว่าจะต้องตาย เพราะท้องร่วงวันละ 4-5 ครั้ง ติดต่อกัน แต่ละครั้งก็เจ็บปวดในลำไส้ใหญ่สุดแสนทรมาน เวลาถ่ายทุกขั้วปวดแสบปวดร้อน รู้สึกเหมือนลำไส้ถูกเล็บครูดออกมา อันเป็นทุกข์เวทนาของสังขาร จนแทบจะทนไม่ไหวอยู่แล้ว (*ที่คิดว่าเหมือนตกรก ในขณะที่ยังมีลมหายใจ*) แต่ก็ไม่ได้สะทกสะท้านใดๆ เพราะคิดว่าได้ทำความดีงามมามากพอสมควรแล้ว ถึงจะตายก็ไม่เสียดายชีวิตแล้ว ถึงแม้ว่าจะเป็นคนใจเล้าเมายาด้วยความชอบ แต่มาแล้วจะร้องเพลงด้วยความชอบ คุยสนุกทุกเรื่องราวที่ดีงาม เป็นสัจจะ กรองสติได้เสมอ และ

กระทำทุกอย่างในทางที่ดี ด้วยจิตใจที่ดีงามที่เรามีอยู่ (เพราะมีสมาธิและมีสติตลอดเวลาอยู่แล้วนั่นเอง) ซึ่งมันเป็นคนละส่วนกัน

เรื่องของคน มันตายยาก เพราะยังต้องรับกรรมอีกมากมาย เลยต้องอยู่ต่อไป แม้จะไม่มีใครให้ศีลให้พร ขอให้มีชีวิตที่ยืนยาวก็ตาม ไม่ถึงที่ตาย คนเราจะไม่ตายง่ายๆ อย่างแน่นอน ฉันเลยผ่านพ้นความตายมาได้เพราะได้ไปกราบ พระอาจารย์ ธรรมศักดิ์ ชยะมังคโล ที่วัดภูค่าว อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ในช่วงที่ป่วยอยู่นั่นเอง

เมื่อถึงวัดในตอนบ่ายวันนั้น คณะของพวกเราพากันเดินไปที่ศาลารับแขกของท่าน ฉันเห็นท่านนั่งรออยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับกวักมือเชื้อเชิญ เรียกชื่อเดิมของฉันมาแต่ไกล

ท่านอาจารย์เข้มเพชรมาแล้ว มาแล้ว เชิญๆ...

ซึ่งเหตุการณ์ตอนนั้นทำให้ทุกคนแปลกใจไปตามๆกัน ว่าเกิดอะไรขึ้น เพราะในเวลาที่ผ่านมา มีเพียงพนักงานธุรการของฉันคนเดียวที่เคยมากราบท่าน มาก่อน ที่เธอบอกฉันว่าท่านรักษา

มะเร็งได้ พอคิดได้ ก็เลยพาฉันมาในวันนี้ทันที เพราะเห็นอาการฉันจะไปไม่รอดอยู่แล้ว

ท่านช่วยให้กำลังใจด้วยความเมตตา บอกฉันว่า ตอนเย็นจะสวนมนต์ภาวนาขอชีวิตให้นะ เพื่อทดแทนบุญคุณที่เคยมีต่อกันมาแต่ก่อนเก่า ที่ทำให้ฉันเกิดความเชื่อมั่นว่าจะยังมีชีวิตอยู่ต่อไป และ ท่านแนะนำบอกทางชีวิต ให้ได้ไปเจอหมอชินแส ที่อำเภอแก่งค้อ จังหวัดชัยภูมิ จัดยาจีนให้ 2 ชุด นำมาต้มดื่มกิน เลยหายป่วยมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็เลยพิจารณาตนเองว่า จะเลิกสิ่งที่เคยปฏิบัติมาแต่ก่อนเก่าทั้งหมด เท่าที่จะห้ามใจได้ (เพื่อนที่ป่วยเป็นมะเร็งต่อมไทรอยด์ ที่ผ่านการฉายแสงมาแล้ว ที่ไปกราบท่านพร้อมกันในวันนั้น สิ้นชีวิตไปแล้ว เมื่อปี 2553)

ท่านจะเชื่อหรือไม่ ก็ไม่เป็นไร แต่ก็แปลกพอสมควร ในช่วงเวลาก่อนวันที่ 1 เมษายน 2540 ที่ฉันและแม่พาญาติพี่น้อง และเพื่อนๆ ที่ทำงานไปทอดผ้าป่าหลังจากที่หายป่วย ได้เงินถวายวัดไม่มาก ได้เพียง เจ็ดหมื่นกว่าบาท(ที่แม่ต่อยอดเพิ่มให้ 5,000

บาท) เมื่อเลขรางวัลที่หนึ่ง (หกหลัก) ออกมา เป็นตัวเลขทั้งหมดในจำนวนเลข 5 ตัว ของเงินที่ถวายเป็นบำเพ็ญบุญนั้น อย่างไม่น่าเชื่อ ซึ่งเลขท้ายก็ตรงกับวันทอดผ้าป่าคือวันที่ 29 มีนาคม 2540 อีกด้วย ไม่ทราบเหมือนกันว่า อะไรทำให้ทุกอย่างลงตัวเช่นนั้น ฉันคิดว่าหลายคนคงถูกเลขท้าย 3 ตัว (629) เพราะฉันเองก็ยังคงถูกเลย แต่เมื่อฉันไปกราบเรียนให้ท่านทราบภายหลัง ท่านบอกถ้าหยุดได้ก็ดี เพราะ นั้นเป็นเพียงเหยื่อล่อ เท่านั้นเอง อย่าไปหลง งมงายเลย!

อีก 5 ปีต่อมา มีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อยิ่งกว่าเดิมเกิดขึ้น ในปลายปี 2545 ฉันได้สร้างกุฏิไปทอดที่วัดป่าถ้ำหมูปของพระอาจารย์สมพงษ์ ที่อยู่ชายเขาคนละด้านกับวัดท่านพระอาจารย์ชวนฯ วัดป่าภูค่าน้อย อ. หนองวัวซอ จ. อุดรธานี คุณลุงชวน (ชื่อเดียวกันกับพระอาจารย์ชวน วัดป่าภูค่าน้อย) เป็นทายกทายิกา วัดป่าโนนพระ (วัดท่านพระอาจารย์สมฯ) ได้ติดตามท่านอาจารย์สมไปร่วมทอดกุฏิด้วย ประกาศท่ามกลางญาติโยมทั้งหลายว่า “ท่านเข็มเพชรฯ” จากเขื่อนอุบลรัตน์ เป็นประธานมาทอดกุฏิในครั้งนี้ ทำ

ให้ทุกคนแปลกใจไปตามๆกัน ที่คุณลุงชวนพูดชื่อเก่าฉันเข้าไปมา จนฉันต้องบอกให้ทราบว่า พระอาจารย์ณรงค์ ชยะมังคโล แห่งวัด ภูค่าว ท่านเรียกชื่อนี้ของฉัน มาก่อนแล้ว

แต่ในครั้งนี้นั้นเชื่อว่ามีสิ่งคลอใจคุณลุงชวนให้เห็นชื่อ **“ท่าน เข้มเพชร”** มาทอดกฐิน ทั้งๆที่ชื่อฉัน (นายเข้มชาติ โคตวงจันทร์) อยู่หลังชื่อญาติผู้ใหญ่ที่ทำยบัตรเชิญมาร่วมงานนี้ (แล้วชื่อเก่าของฉันมาโผล่อยู่ด้านหน้า เป็นประธานงานนี้ได้ยังไง) เหมือนจะบอกให้ฉันและทุกคนทราบว่า ชื่อนี้-คือ ชื่อเก่าของฉันจริงๆ เหมือนที่ท่านพระอาจารย์ณรงค์ฯเรียกฉันมาก่อนแล้วนั่นเอง แต่ฉันก็ไม่ได้แปลกใจอะไรมากนัก เพราะรู้แะใจตนเองอยู่แล้วว่า เกิดขึ้นเพราะอะไร? (ซึ่งจะเล่ารายละเอียดให้ทราบต่อไป ใน ตอนท้ายเรื่อง)

จากวันนั้นมาจนถึงวันนี้ ฉันพยายามทำทุกอย่างเพื่อรักษาสังขารเอาไว้ เพื่อจะใช้เป็นสะพานในการข้ามไปสู่ **แดนเกษม** อันเป็นมงคลอันสูงสุดในชีวิตเท่าที่จะทำได้! เพราะที่ผ่านมาแล้วเป็น

เวลาถึง 35 ปีเต็มๆ ที่หลงใหลมานานตัวเองมานานพอสมควรแล้ว จึงได้รู้แก้ไขว่าสังขารร่างกาย เครื่องจักรกลอัตโนมัติ ช่างแข็งแรง และทนทายาดจริงๆ ดีก็ดีมากแล้ว ชั่วก็ชั่วมาแล้ว คิดว่าสุดๆแล้วในทุกเรื่องราวมากกว่าใครๆ ก็คงอยู่ที่เราเอง ถ้าใครไม่รู้ภูมิหลังก็คงคิดว่า ฉันดีเลิศประเสริฐศรี แต่เท่าที่ได้เห็นกันมานั้น เป็นเพียงภาพมายา เท่านั้นเอง! ไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของฉันเลย!

มาถึงวันนี้คงต้องพอได้แล้ว ถ้าบุญมีมากพอหรือมีวาสนาอยู่บ้างวันข้างหน้า อาจจะได้ไปบวชช่วยท่าน (พระอาจารย์ณรงค์) บำรุงพระพุทธศาสนา ตามที่ท่านชักชวนไว้ก็ได้ เพราะท่านบอกฉันว่าถ้าฉันบวช “ธรรม” ทุกอย่างที่เคยมีมาก่อน จะกลับคืนมาหาฉันทั้งหมด (ที่ฉันเองก็คิดว่าน่าจะเป็นเช่นนั้นจริง เพราะได้เห็นจากเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นในชีวิตที่ผ่านมาของตนเอง บอกให้ทราบ และมีหลายเรื่องที่เกิดขึ้น ที่อยู่นอกกฎเกณฑ์และกาลเวลา ที่ไม่อาจเขียนลงในหนังสือนี้ได้ แต่ผู้อยู่ในเหตุการณ์ย่อมทราบกันดีอยู่แล้วว่า หลายๆเรื่องที่เกิดขึ้น อยู่นอกกฎเกณฑ์

ที่ไม่น่าจะเชื่อว่าจะเกิดเช่นนั้นได้ ที่ฉันเองก็ไม่ควรเขียนถึงเรื่องของคนอื่นอยู่แล้วด้วย เพราะแค่เรื่องของตนเองก็วุ่นวายมากมายจนน่าเบื่อหน่าย แต่ก็แปลก ที่บางคนบอกว่าฉันวาจาสิทธิ์ ห้ามฟ้า ขอฝนได้ พูดอย่างไรเป็นอย่างนั้น เพราะมีตัวอย่างเรื่องจริงที่เขาได้เห็นก็คือ เพื่อนฝูงที่ฉันเห็นว่าทำบาปมาก บอกไม่เชื่อฟัง และ ทำให้ฉันเดือดร้อนไปด้วย ไม่ข้ามวัน ก็จะมีอันเป็นไปตามที่ฉันคิดว่าเขาต้องรับกรรม เกิดอุบัติเหตุ แฉ่งขาหักไปตามๆกัน บางคนถึงกับล้มป่วย และตายไปเลยก็มี) จึงมีเหตุการณ์หลายๆครั้งเกิดขึ้น เหมือนมีใครสั่งให้เกิดเรื่องขึ้น ที่ผู้รับกรรมต้องยอมรับ “กรรม” จากที่ได้ทำความผิดมาจริง เพื่อให้ผู้คนได้เห็น แล้วจะได้เกรงกลัวต่อบาปกรรมกันบ้าง (ดังนั้น บางเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของท่าน ที่ทำให้ท่านเป็นทุกข์ ก็ขอร้องให้ฉันด้วย ถ้าฉันมีส่วนเกี่ยวข้อง แต่ขอให้ทราบว่า นั่นคือความจริงที่ท่านทำของท่านเอง แต่ก็แปลก -ในส่วนที่ฉันมีโอกาสดำเนินความดีบ้าง ก็ไม่ค่อยมีใครพูดถึงกันบ้างเลย... คงเป็นเพราะวาสนาของนั่นเอง)

มีใครสงสัยบ้างไหมที่ใครๆพูดกันว่า ทำไมมนุษย์เรามีอายุ 100 ปี กลับเป็นเวลาชั่วครู่เดียวบนสรวงสวรรค์ ทำไมสัตว์โลกจึงอายุไม่เท่ากัน นั่นคือ คำถามของผู้ไม่รู้ทั้งหลายที่สงสัยและข้องใจ และเชื่อว่าท่านก็คงจะไม่แตกต่างกัน แต่เราก็ไม่ทราบเหมือนกัน ว่าเรารู้ได้อย่างไร ว่าแต่ละแห่งมีความแตกต่างของกาลเวลา เป็นเช่นนั้นจริงหรือ สวรรค์มีจริงตามที่เขากันหรือ แต่ที่ฉันสงสัยมากกว่านั้นก็คือ สิ่งที่อยู่ใกล้ๆตัว คนเราเกิดมาทำไม และมีชีวิตอยู่เพื่ออะไรกันแน่ ตรงนี้ต่างหากที่ยังค้างคาใจ ยังไม่อยากคิดถึง นรกหรือสวรรค์ให้ไกลตัวขนาดนั้นเลย เพราะถ้าคิดแบบนั้น ถ้าฉันตายไปอยู่สวรรค์ คงเปลืองเปลืองอยู่ได้ไม่ถึงเดือน คนที่เกิดทีหลัง 20-30 ปี คงตายตามฉันไป ถ้าฉันรักใครชอบใครมาก่อน ก็คงมีโอกาสนั้นมือลงมาพาเธอทั้งหลาย (ที่มีความดีงาม มีจิตใจที่ดีงาม) ไปอยู่สวรรค์ด้วยกันได้ ถ้าคิดได้แบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ! จะได้ทำแต่กรรมดีด้วยกาย วาจาและใจ จะได้ไม่ทำกรรมชั่วต่อกัน ตอนที่มามีชีวิตอยู่ด้วยกันในขณะนี้

แต่ได้เห็นหลายๆคนที่เคยทำงานด้วยกัน และ เขาก็ทำงานกับฉันมานานแล้วด้วย ปรับตัวไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลง ค้นหาตัวเองไม่เจอ เลยเกิดความเครียด จนกลายเป็นคนเจียบเหงา เพราะความทุกข์ใจ ที่ทำอะไรไม่ได้เหมือนคนอื่น เนื่องจากเขาวิ่งตามโลกย์ที่พัฒนาการไปเรื่อยๆอย่างรวดเร็วไม่ทัน จนบางคนเขาทนไม่ไหวที่จะอยู่ในสังคมอีกต่อไป เลยลาออกจากงาน เพื่อไปค้นหาเส้นทางชีวิตใหม่ ที่จะเดินต่อไป ตามความคิดและความสามารถที่ตนเองมีอยู่ ฉันคิดว่า ถ้าทุกข์ยากลำบากแบบนี้ คนเราอยากจะมีชีวิตที่ยืนยาวกันไปทำไม? คนบางคนอาจจะเก่งเกินไป อึดตา (ความยึดมั่นถือมั่นที่คิดว่าตนเองเก่งและถูกต้องแล้ว) อาจจะสูงเกินไป จนทำให้คนส่วนมาก ที่เขามีความเป็นคน แค่คนธรรมดาทั่วๆไป ยอมรับไม่ได้ ก็อยู่ไม่ได้กับสังคมเขาเช่นกัน บางคนปลดเกษียณไปแล้วเป็นปีๆ ยังหยุดทำงานไม่ได้ ต้องไปหางานใหม่ทำต่อ ด้วยความเคยชิน และ ความชอบของเขาเอง (แต่ลึกๆคือความอยากได้ ที่ยังไม่พอของเขานั้นเอง) อย่างมีความสุข ลืมคิดถึง

สังขารที่ร่วงโรยลงไปทุกวัน จนทำให้ล้มป่วยไปไม่ไหว ก็มีให้เห็น!

สุดท้ายทุกชีวิตต่างก็นำตัวเองไปสู่ความเครียด ความวุ่นวาย และความทุกข์ทั้งกายและใจ อย่างไม่รู้สึกรู้สีกตัว เพราะทำตามทีคิดที่หวังไว้ไม่ได้ดังใจตนเองเสมอไป เป็นผลนำไปสู่การเจ็บป่วยทางใจ และ ตามมาด้วยการเจ็บป่วยทางกาย ที่ทรุดโทรมลงทุกวันๆ

แต่ก็แปลกดีเหมือนกัน ที่บางคนก็เป็นสุขได้จากการสะสมทรัพย์สินเงินทอง ที่เขาได้มาจากการได้ทำงานไม่หยุดไม่หย่อน เพราะเป็นความชอบของเขาเอง ที่จะอยู่กับการทำงาน ถึงจะยากลำบากแค่ไหนก็ตาม เพราะมันได้มาในสิ่งที่เขาพอใจ ก็เป็นสุขแล้ว จะเห็นได้ว่า คนกลุ่มนี้อาจจะลืมหลายสิ่งหลายอย่าง ที่อยู่รอบๆตัว หรือ ไม่เคยคิดถึงวิมานสวรรค์ใดๆเลย และ อาจจะลืมแม้กระทั่งความตายก็ได้

จึงเป็นคำถามว่า คนเราจะมีชีวิตให้ยืนยาวอยู่เพื่ออะไรไม่ทราบ มีประโยชน์ที่ตรงไหนเมื่ออยู่ไปนานๆ เพราะแก่แล้วแก่เลย

ถึงวันหนึ่งจะแก่จนไปไหนไม่ได้ในที่สุด ก็ไม่รู้จะอยู่ไปทำไมถ้าตนเองก็ยังช่วยเหลือตัวเองไม่ได้! นอนอยู่ดีๆ พอลุกขึ้นยืนทันทีเหมือนตอนเป็นหนุ่มก็หน้ามืดแล้ว อยู่ไปจะมีประโยชน์ มีความหวังอะไร เมื่อโรครากำลังคืบคลานมาเยือน นอกจากเป็นภาระของคนอื่น ตายไปจะไม่ดีกว่าหรือ? หรือว่า เราต้องอยู่เพื่อใช้หนี้กรรม!

ในสมัยเด็กๆ ที่พ่อแม่พาอาศัยอยู่หมู่บ้านริมลุ่มน้ำป่าสัก ชายป่าดงพญาเย็น เคยได้เห็นช้างตายจากการถูกล่าเอาแคงสาว ๆ เท่านั้นเอง ได้เห็นพวกนายพรานล่าสัตว์ เขาเล่เนื้อช้างออกมาเป็นบางส่วน เพื่อแบ่งกันนำไปทำอาหาร เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่า ในตัวช้าง มีเนื้อของสัตว์โลกแทบทุกชนิด ทั้งเนื้อหมูเนื้อวัวควายและอื่นๆ นี่ต่างหากที่น่าอัศจรรย์และน่าสงสัยเป็นที่สุด ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร? ไม่เคยมีใครให้คำตอบได้เลย!

แล้วสิ่งที่เราพากันคิดฝันกันไปนั้น มันมีจริงๆ หรือเปล่า มันเป็นไปได้จริงแค่ไหนก็ไม่มีใครรู้? ใครจะให้คำตอบได้ว่า สวรรค์

มีจริงไหม? คนที่จะบอกได้ ก็ต้องเป็นคนไปสวรรค์มาก่อน และพาเราไปดูให้เห็นจริงได้ เท่านั้น และจิตวิญญาณมีจริงไหม? คนที่จะบอกได้ต้องเคยสัมผัสมาก่อนเท่านั้น ถ้าเราสัมผัสดินแดนแห่งสวรรค์ได้ด้วยตาเนื้อจริงๆ ก็คงจะเป็นเรื่องอัศจรรย์เป็นที่สุด! คิดว่า พวกเราคงจะต้องจองคิวกันไปชม อย่างไม่ต้องสงสัย!

ฉันเคยไปทำงานอยู่ที่จังหวัดนครสวรรค์มาคนเดียว อย่างโดดเดี่ยว ในการติดตั้งและปรับแต่งอุปกรณ์สื่อสาร ที่ซื้อมาจากสหรัฐอเมริกาเข้าใช้งาน ในปี 2516 ช่วงเวลาที่ กฟผ. จะนำเขื่อนสิริกิติ์เดินเครื่องกำเนิดไฟฟ้า เข้าสู่ระบบส่งเป็นครั้งแรก เพื่อส่งกำลังไฟฟ้าตามสายส่งมายัง จังหวัดนครสวรรค์ และ ฉันก็อยู่ที่นั่นเป็นแรมเดือน ด้วยการนั่งรถสองแถวจากโรงแรมที่พักในตัวเมืองไปทำงานที่สถานีไฟฟ้าแรงสูง ฉันมองหาสวรรค์อยู่ที่ไหนก็ไม่เคยเห็นเลย เพราะมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย ลำบากทั้งกายและใจจากการทำงาน ที่ตกเป็นหนูทดลองของ คน กฟผ. ในสมัยนั้น (ที่ประเทศไทยเพิ่งจะเริ่มการพัฒนา โทรทัศน์ยังเป็นระบบ ขาว-ดำ

อยู่เลย ผู้คนก็ยังหวงความรู้ และ เห็นแก่ตัวกันมากพอสมควร) เลย
 จำไม่ลืม เหมือนตกรก ทั้งๆที่ยังมีลมหายใจ แต่ก็เอาตัวรอดมา
 ได้ ด้วยความมั่นใจในตนเอง ซึ่งเชื่อเสมอว่าเราทำได้ทุกอย่างอยู่
 แล้ว (โดยเฉพาะปัญหาที่ใครๆทำกันไม่ได้ ฉันจะคิดได้และแก้ไข
 ได้เสมอ คิดว่าคงมีใครช่วยคิดช่วยทำ ! เพราะความจริงฉันก็ไม่ได้
 เก่งอะไร และคิดว่าจากจุดนี้เองเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ฉันมีโอกาส
 ได้ไปดูงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา) เพราะว่า วิศวกรผู้รับผิดชอบ
 งานในขณะนั้น ที่จะเป็นผู้บังคับบัญชาระดับสูงในอนาคตเดินทาง
 มาจากเชอนลิริกิตต์กับเจ้านายอีกคน มาดูวิธีการปรับแต่งเครื่องว่า
 ฉันทำอะไร เพื่อนำวิธีการไปใช้กับเครื่องที่เชอนลิริกิตต์ ซึ่งอยู่
 ฝั่งตรงกันข้ามกัน นั่นเอง และนอกจากนี้ ต่อๆมา ยังมีปัญหาอีก
 หลายๆแห่งที่ใครๆแก้ปัญหากันไม่ได้ หรือทำได้แต่ก็เบียดนาย
 แกล้งไม่ทำเอาเฉยๆ ฉันก็ได้ช่วยเหลือทำให้งานสำเร็จลงได้ทุก
 ครั้ง แม้จะมีใครบางคนด่าว่าให้บ้าง ว่าเป็นวัวล้มดิน ก็ไม่สนใจ
 เพราะฉันไม่ได้เป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว ที่บางครั้งตัวเองก็งงเหมือนว่า

เราทำได้อย่างไร (แต่จะบอกเคล็ดลับที่ไม่ควรจะลับให้ก็ได้ เพราะวันหนึ่งฉันถามเจ้านายที่ใครๆมองว่าไม่ค่อยรู้เรื่องงานเท่าไร แต่นั่นคิดว่าท่านอยู่มานานแล้ว ย่อมมีประสบการณ์ติดต่อกับชาวต่างประเทศมาตลอด เขาคงจะบอกอะไรต่างๆให้บ้าง ถึงความคิดของคนออกแบบระบบว่า (ฝรั่งหรือญี่ปุ่น) เขาคิดยังไง มีหลักการคิดแบบไหน ในการสร้างเครื่องมือ และอุปกรณ์ต่างๆ มาขายให้เรา คำตอบที่ได้ ทำให้นับมองทะลุปรุโปร่งในระบบไปทั้งหมดว่า เขามีความคิดเป็นพื้นฐานเดียวกันทั่วโลก ในการสร้างเครื่องต่างๆ มาให้เราใช้งาน โดยจัดทำ เป็นกลุ่ม เป็นหมวดหมู่ เป็นขั้นเป็นตอน ด้วยเหตุด้วยผล แยกแยะแบ่งแยกขั้นตอนต่างๆให้เครื่องทำงานได้ทุกรูปแบบ ตามความต้องการที่เราจะใช้ แต่คนไทยโบราณ อาจจะไม่วู้ หรือ ู้ แต่ไม่วู้วิธีที่จะนำมาใช้ ถ้ามีคนรู้อยู่บ้างส่วนมากก็หวงความรู้ด้วยความเห็นแก่ตัว จนไม่ยอมบอกใครๆ เพราะกลัวคนอื่นจะได้ดีกว่าตน จึงเป็นเรื่องที่ฉันสงสารประเทศไทยจังเลย และ สงสารมาจนกระทั่งวันนี้ที่สังคมเรา ยังใจแคบกันอยู่) ซึ่งต่อๆมาฉันจะบอกทุกเรื่องที่ฉันรู้กับทุกคนที่ถาม หรือไม่

ถาม เพื่อนำทางในการเปลี่ยนแปลงแนวคิดกันใหม่ของคนไทย เพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับทุกคน และ ทำให้ผู้ทำงานที่หลังสุขสบายไปตามๆกัน ไม่ต้องปวดหัวกับเรื่องไร้สาระดังกล่าว ปัญหาหลายๆอย่างก็เลยน้อยลงในที่สุด

แล้วรกละเป็นยังงี้บ้าง ยังไม่มีใครพูดถึงให้ชัดเจนเลยว่า อยู่ที่ไหน? เวลาเป็นอย่างไร? ไม่เป็นไร ฉันบอกให้ก็ได้ เพราะคิดว่าได้ไปนรกมาแล้ว เคยเป็นไข้ความร้อนสูงมาก จนคอแห้งผาก อยากดื่มน้ำมากๆ เลยขอแม่ดื่ม พอดื่มได้อีกเดียว คงไม่ถึงท้องด้วยซ้ำ เลยตายไปจริงๆ ตอนเมื่ออายุได้ 9 ปีกว่าๆ(ตอนนั้นครอบครัวยังอยู่ที่ บ้านแก่งผักกูด ริมแม่น้ำป่าสัก ชายป่าดงพญาเย็น) ตายไปอยู่เมืองเขา 6 วัน เป็นเวลาบ้านเราประมาณ 6 ชั่วโมง (ถ้าเป็นเหมือนทุกวันนี้ ถูกนิidayกัณศพน้าเหม็น วิญญาณคงจะกลับเข้าร่างไม่ได้ ฉันก็คงตายไปแล้ว จึงขอเตือนว่า ถ้าเด็กหรือคนหนุ่มป่วยตายในเวลาที่ไม่สมควรที่จะตาย ควรปล่อยศพไว้เฉยๆ ไม่น้อยกว่า 1 วัน เพื่อเขาจะมีโอกาสฟื้นคืนชีพมาได้)

เพราะฉะนั้น ที่พระท่านเทศน์ว่า ทำบาปมาก ตกนรกนานมากเป็นแสนเป็นโกษฐ์ปีนั้น ที่แท้แล้ว เวลานั้นน่าจะสิ้นนิตเดียว เดียวก็กลับมาเกิดใหม่อีกแล้ว อาจจะเกิดไปใช้กรรม ไปเป็นหมูหมา เป็ด ไก่ให้คนเลี้ยง คนเชือดกิน ใช้กรรมหมด ก็อาจจะเกิดมาเป็นคน หรือเล็ดลอดจากนรก หลบมาเกิดเป็นคนได้ทันที ด้วย จิตแท้ อันเป็นจิตได้สำนึก นั่นเอง ที่ตายไม่เป็น ต้องกลับมาเกิดใหม่ ทำให้ นิสัยสันดานเก่าๆที่จิตยึดมั่นเอาไว้ ยังต้องติดตามมาเกิดด้วย คนที่จิตใจไม่ค่อยดีจึงมีอย่างมากมายตามสัดส่วนของคนดี ที่เห็นๆกัน อยู่ในปัจจุบันนี้ นี่เอง

ที่เขียนบอกกล่าวไว้นี้ ไม่ได้บอกให้เชื่อหรือหลงมกมายแต่อย่างใด เพียงแต่มีเหตุการณ์เกิดขึ้นและได้สัมผัสมาแล้วจริงๆเท่านั้นเอง เพียงแต่จะบอกว่า ตายแล้ว สบายที่สุดในโลกเลย ไม่มีเจ็บปวดทุกข์กายทุกข์ใจใดใดทั้งสิ้น (คิดว่ามาจากผลบุญเก่าที่ตนเคยทำไว้แล้ว จึงไม่มีความทุกข์ใดใด) และการที่จะตายได้นั้น เรา

จะหายใจเข้าเป็นครั้งสุดท้าย แล้วจะไม่หายใจออกมาอีกเลย นี่คือความจริง ที่ฉันเคยตายมาแล้ว

เพียงแต่ไปเจอเมืองที่คิดว่าเป็นนรกเท่านั้นเอง ที่แม้จะเป็นนรกระดับต้นๆที่ไม่โหดร้ายมากนัก (เวลาที่เคยใกล้เคียงกับโลกมนุษย์) พอเติบโตใหญ่ขึ้นจะได้แต่งงานกับลูกสาวเจ้าเมือง ที่ไปรับวิญญาณฉันกับแม่ของเธอวันนั้น และจะได้ครองเมืองสืบต่อไปอีกด้วย ก็ไม่อยากอยู่ เพราะไม่ชอบ ก็เลยหนีกลับมาเท่านั้นเอง! ถึงวันนี้ ก็ยังไม่รู้เลยว่า-เขาจะมาตามกลับไปหรือเปล่า

จะอย่างไรก็ตาม ถ้าสังขารร่างกายอันเป็นมิติหนึ่ง ที่เสื่อมไปตามกาลเวลา สามารถคงอยู่ได้ยาวนาน คนเราก็อยากจะมีชีวิตอยู่ เพื่ออยู่ดูโลกที่สืบลีไอนี้ต่อไปด้วยกันทุกคน เพราะว่ายังมีอะไรอีกมากมายที่เราสงสัยข้องใจ และเรายังไปไม่ถึง รวมทั้งสถานที่ต่างๆที่มีอยู่ในโลกนี้อีกมากมาย ที่เราอยากจะไป อยากจะรู้ อยากจะเห็น! และความอยาก ความต้องการทั้งหลาย นั่นเอง ที่ทำให้เราเกิดมาแล้วไม่อยากตายด้วยกันทุกคน โดยเฉพาะมนุษย์

หรือสัตว์โลกทั้งหลาย ปฏิเสธไม่ได้ว่า ยังติดอยู่ในรสชาติแห่งการ
เสพสุข ในเรื่อง กิน กาม และเกียรติ ย่อมไม่มีใครอยากตาย และ
ไม่มีทางหลุดพ้นไปได้ง่ายๆ จากวัฏฏะสงสารนี้ อย่างแน่นอน

ถ้ามีบ้าง ก็เป็นส่วนน้อยนิดที่บางคนจะหลุดพ้นไปได้ แต่ดู
แล้วแทบไม่มีเลย เมื่อเทียบกับพลเมืองโลกเป็นพันๆล้านคน ที่มี
อยู่ในปัจจุบัน

ดังนั้น การมีชีวิตที่ยืนยาวได้นั้น หมายถึงสภาพร่างกายและ
จิตใจ มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ และสภาวะการณ์ต่างๆของ
โลก ของจักรวาล อันเป็นที่เกิดของสรรพสิ่ง รวมทั้งคนเราด้วย ก็
นับว่าเป็นผู้โชคดี ถ้าปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ จนสิ้นอายุไขไปตาม
กาลเวลา! นั่นก็คือ ทุกคนไม่ว่าจะยากดีมีจนแค่ไหน หล่อเหลาแค่ไหน
อย่างไร สดสวยจี๋รีวี่เหล่เพียงใดก็ตาม ทุกคนก็ต้องการมี
ชีวิตที่ยืนยาว มีชีวิตอยู่ เพื่อสนองความอยากความต้องการของ
ชีวิตตนเอง และ ไม่มีใครอยากตายด้วยกันทุกคน คือ ความจริง!
แต่อย่างไรก็ตาม ทุกชีวิตที่เกิดมา จะตกอยู่ในมิติหนึ่งเดียว และ

กาลเวลาเดียวเท่านั้น ก็ต้องสิ้นสลายไปในที่สุด! สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงภาพลวงตา เป็นภาพมายาที่ลวงใจ ที่ฉายให้เห็นในเวลาที่สูงๆ เท่านั้นเอง เมื่อเทียบกับอายุของโลก และจักรวาลคือ ชีวิต! ที่ยังยึดมั่น และปล่อยวางอะไรลงไม่ได้ของคนเรา เพราะ เมื่อได้เกิดมาแล้ว คนเราทุกคนต้องการมีทรัพย์สินเงินทองสิ่งของให้มันมากมายเข้าไว้ ขอให้มียูเป็นทรัพย์สิน คือมีรูปสมบัติที่หล่อเหลาสวยๆงามๆเป็นทุนไว้ก่อน และ นอกจากนี้ก็ยังต้องการมีสติปัญญาที่เฉลียวฉลาดอีกด้วย และสุดท้ายสิ่งที่ต้องการมากที่สุดคือสุขภาพของร่างกายที่ดี ที่เป็นลาภอันประเสริฐ ถ้าใครมีสิ่งดังกล่าวแล้วครบถ้วนบริบูรณ์ ก็ได้ชื่อว่า เกิดมามีบุญวาสนาเกินกว่าใครๆ ถ้าใครไม่มีในสิ่งที่กล่าวแล้ว หรือมีบ้างไม่มีบ้าง ย่อมเป็นทุกข์ เพราะ หนีไม่พ้นที่จะต้องแสวงหา และ ไขว่คว้าหามาให้แก่ตนเอง เหมือนที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดนั่นเอง และสุดท้ายก็คือ ต้องการมีชีวิตที่ยืนยาว เพื่อเสพสุขในสิ่งที่ตนเองมีไว้ และ หามาได้ ตามเหตุผลที่กล่าว นั่นเอง แล้วเราจึงจำเป็นต้องอยู่กันต่อไป

อยู่เพื่อสนองค้นหา ความอยาก ความอยากรู้อยากเห็น ตามความต้องการของตนเอง! เพราะเรายังไม่อิ่มในกาม ไม่อิ่มในโลภียสุข และ เรายังไม่มีคำว่า “พอเพียง” เราจึงพากันได้แต่ไปให้ถึงที่สุดของที่สุด **เพื่อแสวงหากามสุข** อันสูงสุดยอด นั่นคือ-คนเราต้องการมีชีวิตที่ยืนยาว ก็เพื่อตรงนี้ นี่เอง! ที่ทุกคนไม่อาจปฏิเสธได้เลย

แต่สำหรับ อริยะบุคคล แล้ว ไม่ใช่ที่ตรงนี้ อย่างแน่นอน!

7. อดีต ปัจจุบัน และอนาคต

อดีตประธานาธิบดี สหรัฐอเมริกา ที่มีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกในยุคหนึ่งที่ชื่อ จอห์นเอฟ. เคนเนดี กล่าวไว้ว่า “Change is

the law of life and those who look only the pass or the present are certain to miss the future.” ความเปลี่ยนแปลงเป็นกฎของชีวิต ใครหลงติดอยู่กับอดีตและปัจจุบัน ย่อมพลาดโอกาสในอนาคตอย่างแน่นอน

สุนทรพจน์ดังกล่าวน่าจะเป็นความจริงแท้แน่นอน เนื่องจากทุกอย่างดำเนินไปตามกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติอยู่แล้ว ฉะนั้น การยึดติด หรือหลงติดอยู่กับสิ่งใดก็ตาม โอกาสที่ใครๆ จะเดินต่อไปข้างหน้าอย่าได้คาดหวังเลย เพราะความคิดจิตใจมันจบลงที่ตรงนั้นแล้ว นั่นเอง

ความเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริงแต่ การเปลี่ยนแปลง ก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกอยู่แล้ว สำหรับมนุษย์ผู้เกิดมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา นั้น ต่างเกิดมาเป็นเพียงส่วนประกอบที่ชอบทำลายธรรมชาติ และ เกิดมาเพื่อทำลายธรรมชาติ โดยที่ตัวเองก็ไม่มีรู้สึอะไรเลย อีกทั้งพากันทำให้สภาพแวดล้อมต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วยิ่งขึ้น จนโลก

ร้อนขึ้นอย่างน่าหวาดกลัว ว่าทุกสรรพสิ่งจะต้องเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมายแค่ไหน จากการใช้ทรัพยากรของโลกที่มีอยู่ของคนเราโดยลืมนึกไปว่า สิ่งที่เป็นสำหรับการใช้ในชีวิตประจำวัน คือน้ำจืดที่สะอาด น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน และทรัพยากรอื่นๆที่มีอยู่จำกัด กำลังจะหมดไปในเวลาอีกไม่เนิ่นนาน นี่เอง

มาถึงวันนี้ ผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงของมนุษย์ จึงทำให้โลกร้อนขึ้นกว่าเดิมมาก และ เป็นผลกระทบต่อสรรพสิ่ง ทำให้ระบบนิเวศที่เคยเป็นปกติตามธรรมชาติ เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ฝนฟ้าอากาศวิปริตไปทั้งหมด เพราะโลกจะรักษาสภาพสมดุลให้กับตนเอง และที่สำคัญที่สุดก็คือ ชีวิตและจิตใจของคนก็ย่อมจะเปลี่ยนตามไปด้วย โดยอัตโนมัติ! คืออันตรายอันใหญ่หลวง ที่ค่อยๆคืบคลาน มาตามล่าเอาชีวิตของมนุษย์ทุกคน ในอนาคต ในที่สุด นั่นเอง!

อดีตคือมิติปัจจุบัน ณ ช่วงเวลานั้นๆที่เคยปรากฏอยู่ และผ่านพ้นมาตามกาลเวลา จนถึงปัจจุบัน ถ้าใครติดอยู่ตรงนั้นด้วย

ความชอบ หรือ ความซัง ย่อมมีผลต่อปัจจุบันอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะ เวลาแม้จะผ่านไปเนิ่นนานเท่าใด ก็ไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงจิตใจของคนได้โดยง่าย เนื่องจากสภาวะของจิต โดยทั่วไปแล้ว มีความเป็นเอกเทศ ไม่มีใครควบคุมได้ง่ายๆ แม้แต่ตัวของเราเอง

อีกทั้งตัวเราเองก็ยังไม่รู้แน่ชัดว่าจิตคืออะไร มันอยู่ที่ไหนที่แท้จริงอีกด้วย แต่ถ้า จิต คือความคิดเมื่อใด เมื่อนั้นมันอาจจะอยู่ที่มันสมองของคนเราก็ได้ แล้วเราจะใช้อะไร ที่จะไปควบคุมจิตและความคิดได้?

ดังนั้นการที่จะเห็นอดีตและอนาคตได้ คงจะต้องหัดเวลาลงไปให้ได้ทั้งด้านบวก(อนาคต) และด้านลบ(อดีต) เพื่อให้อดีตใกล้เข้ามา และอนาคตก็จะเห็นได้โดยไวตามไปด้วย ถ้าจะเห็นอดีตได้โดยไม่ต้องหัดเวลา เราก็ต้องสร้างยานที่มีความเร็วกว่าแสงให้ได้ เพื่อใช้ในการเดินทางไปหาอนาคต หรือ เดินทางย้อนกลับไปหาอดีต หรือไม่ คนเราก็ต้องควบคุมจิตให้วิ่งย้อนไปในกาลเวลา

ไปหาอดีตให้ได้นั่นเอง เพราะจิตว่องไวกว่าสิ่งใดใดในจักรวาลอยู่แล้ว มันจึงสามารถที่จะวิ่งย้อนเวลาไปหาอดีตได้ และคนผู้นั้นย่อมเห็นอดีตของตนเอง หรือระลึกชาติได้ด้วย จิต นี้เอง

ที่กล่าวแล้วนั้น กล่าวด้วยเหตุด้วยผล ตามหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยตรง และแม้แต่เฉพาะจิตเท่านั้น ที่จะกลับไปสู่ออดีตได้ แม้แต่ตัวตนคนเราเองก็จะสามารถกลับไปสู่ออดีตได้ ถ้าหากมียานพาหนะที่มีความเร็วกว่าแสง เร็วกว่า-กว่าเท่าไร เรา ก็จะกลับไปสู่ออดีตได้เร็วไว มากขึ้นเท่านั้น!

ด้วยเหตุนี้ องค์ความรู้ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้แล้วนั้น มีเหตุผลที่เชื่อถือได้ และเป็นความจริงอย่างแน่นอน เพราะผู้ที่หยั่งรู้ และบรรลุธรรมวิเศษได้ ย่อมหยุดจิต และกำหนดจิตได้อย่างแน่นอน เพื่อกลับไปสู่มิติในอดีตที่ผ่านมา และ เมื่อรู้แล้ว ท่านก็ไม่ได้ยึดติดกับอดีตที่ได้เห็น ทรงปล่อยวางทุกสิ่งทุกอย่างลงได้ ซึ่งก็คือเหตุผลส่วนหนึ่ง ที่ทำให้ดับทุกข์ได้ในที่สุด คือท่านไม่หลงติดอยู่กับอดีต เพียงแต่ท่านเอาอดีตมายกตัวอย่างให้ทราบ

ถึงผลแห่งกรรมเท่านั้น เพื่อประกาศสัจธรรม ให้ศาสนาพุทธ
ปรากฏขึ้นในโลก จนถึงปัจจุบัน

เราท่านทั้งหลายจึงได้ยินได้ฟัง เรื่องราวต่างๆที่พระพุทธ
องค์ตรัสถึงอดีตชาติของพระองค์เอง เพื่อเป็นอุทาหรณ์ อยู่เสมอ
ในการเทศน์โปรดสัตว์โลก อย่างเราๆ ท่านๆ มาจนถึงทุกวันนี้ นี่
คือเหตุผล ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงเห็นอดีตชาติ
ของพระองค์เอง ที่ผ่านมาแล้วทั้งหมด ที่ท่านได้ตรัสรู้เป็น สัมมา
สัมโพธิญาณ สั่งสอนโลกมาจนบัดนี้

มิติปัจจุบัน คือการเปลี่ยนแปลง ซึ่งความเป็นจริงนั้น อดีต
ปัจจุบันและอนาคต มันอยู่ห่างกันนิดเดียว จนเราไม่อยากแยกแยะ
ความเป็นอดีตในชั่วชีวิตหนึ่ง ที่ไม่ถึง 100 ปี เพราะความเป็นจริง
ชีวิตคนเรามันสั้นนิดเดียว และสถานะของ"ปัจจุบัน" มันยังสั้นนิด
เดียวเท่านั้น จนเรามองไม่ออกว่าปัจจุบันที่แท้จริงของคนเรามัน
อยู่ที่จุดไหน

ความจริงแล้ว “ปัจจุบัน” ที่สันนิษเดียนั้น ก็คือการเปลี่ยนแปลงของสังขาร ที่พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้แล้วว่า สังขารไม่เที่ยง ตรงนั้นแหละ คือปัจจุบัน ของศาสนาพุทธ สำหรับอย่างอื่นขึ้นอยู่กับจิตใจของเรา ที่เราเองหาปัจจุบันของเขา (โดยเฉพาะจิต) แทบไม่เจอเลย ว่าอยู่ ณ จุดใด! แต่สิ่งที่พอจะมองเห็นเป็นเงาพอตางๆบ้าง ก็คือ มิติของชีวิตปัจจุบันก็ไม่ต่างไปจากหยับแคดระยิบระยับ(ในวันทีอากาศร้อนจัดๆ) ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่รู้จักสังเกตหรือพิจารณาให้ดี ก็แทบจะมองไม่เห็นอะไรเลย ตามที่ฉันบอกทุกคนไปแล้วว่า ชีวิตคือภาพมายา นั่นเอง

แล้วมิติแห่งอนาคตล่ะ ท่านจะเห็นได้ไหม?

ท่านทั้งหลายอาจจะเห็นอนาคตได้ ถ้ารู้หนทางที่จะไป แต่ส่วนมากแล้วคนเรา ไม่รู้หรือกว่า พຽ່งนี้ ชีวิตที่แท้จริงจะเป็นเช่นไร?

แต่ พระพุทธเจ้า พระองค์ท่านทรงเล็งเห็น และไม่ว่าจะเป็นยุคใดสมัยใด ผู้ที่บรรลุนิพพานแล้ว ย่อมเล็งเห็นอย่างแน่นอน เมื่อท่านกำหนดจิตได้!

พระพุทธประวัติ กล่าวไว้ว่า ในช่วงท้ายแห่งชีวิตของพระศาสดา พระองค์ท่านได้ตรัสถามพระอานนท์เป็นปริศนาธรรม เพื่อให้ พระอานนท์ อาราธนาต่ออายุสังขาร กล่าวคือ ผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วย อิทธิบาท 4 มาตลอดชีวิต ย่อมดูแลสังขารให้เสื่อมสลายช้าลงได้ เพราะธรรม 4 ข้อนี้ มีฤทธิ์เดชมาก ผู้ปฏิบัติสามารถทำให้ปฏิกิริยาเคมีในร่างกายของคนเรา อยู่ในสภาวะที่สมดุลอยู่เสมอ เซลล์ร่างกายจึงสามารถมีชีวิตอยู่ได้ยืนยาวมากขึ้นอีก ซึ่งจะมีชีวิตอยู่ได้ไม่น้อยกว่า 100-120 ปี เพียงแต่ พระอานนท์ ไม่เข้าใจในปริศนาธรรมนั้น พระพุทธองค์ เลยละสังขารไปเมื่อ พระชนมายุได้ 81 พรรษา ตามเวลาที่ร่างกายทำปฏิกิริยาทางเคมี ที่มีความพอดีที่สุดของชีวิตของพระพุทธองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติด้วยความเหมาะสมทั้งกาย วาจา และใจ ที่เป็นผู้

ละได้ในความ โลก โกรธ หลงโดยสิ้นเชิงแล้ว วิธีชีวิตย่อม
เป็นไปตามกาลเวลา ตามกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติ และ...ธรรมข้อ
สุดท้ายที่ท่านเตือนไว้ก็คือ ขอให้ทุกชีวิตดำรงชีพอยู่ด้วยความไม่
ประมาทเพียงเท่านี้สรรพสิ่งในโลกก็แทบจะไม่มีปัญหาใดใด

แต่โลกนี้ใครสร้างใครทำลาย มนุษย์ส่วนใหญ่ชอบที่จะฝัน
และหลงระเหิรไปกับความคิดความฝันของตนเองเสมอมา เพื่อหนี
ไปจากความทุกข์ของชีวิต เพื่อให้ได้สุขบ้างสักเล็กน้อยก็ยังดี

ทุกคนถูกความโลภ โกรธ หลง ครอบงำ มาตั้งแต่จำความ
ได้ ด้วยสัญชาตญาณจากการเกิด ที่ไม่มีใครอยากตาย และ จาก
การถูกครอบงำจากกิเลสตัณหาตัวเอง **อวิชา** จึงติดตัวมากับพวก
เราทุกคน และในที่สุด ทำให้คนทุกคนมีความประมาทโดยไม่ได้
ตั้งใจ ประมาทเพราะขาด **สติ** ที่ทุกคนก็ยังไม่รู้จักมันด้วยซ้ำไป ว่า
สติ คืออะไร? ต่อเมื่อรู้ **สติ** ได้ดีแล้วเมื่อใด **ปัญญา** ก็จะเกิดตามมา
ทันที นั่นคือ สิ่งที่จะรู้และได้รับตามมามากส่วนหนึ่งของคนเรา
ตามที่พระศาสดาสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ ก็คือ ทุกคน

จะต้องรู้จัก ศิล มีศิลป์ ประพาศศิลป์ เพื่อนำไปสู่การสร้าง สมานธิ (คือ การทำจิตให้สงบระงับ) ให้เกิดขึ้นกับจิตใจให้ได้ สติ ก็จะเกิดขึ้นตามมา ความประมาท ก็จะไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน จากการมี สติ คอยกำกับดูแลตัวเองอยู่ตลอดเวลา นั่นเอง

ดังนั้น การที่เราจะดำรงชีวิตอยู่ในความไม่ประมาท ได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย และพึงเข้าใจเสียตอนนี้เลยว่า ความประมาท ก็คือ การขาด สติ (ความระลึกรู้ได้อยู่ตลอดเวลา) นั่นเอง

หลวงปู่ขาว อนาลโย แห่งวัดถ้ำกลองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู ท่านบอกไว้ว่า มี สติ ตัวเดียว ก็พอเพียงแล้ว สำหรับคนเรา ที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความสุข ฉันยอมรับในสิ่งที่หลวงปู่ได้บอกไว้ว่าเป็นความจริงแท้แน่นอน เพราะเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าที่สามารถใช้ได้อย่างครอบคลุมจริง จึงคิดเห็นว่าไม่จำเป็นเลยที่จะนำกระบวนการบางอย่าง ของฝรั่ง หรือ ญี่ปุ่น เกี่ยวกับระบบคุณภาพ (QC) ที่เขาพากันคิดได้ไม่นานมานี้เอง มาใช้ด้วยซ้ำไป เสียเงินเสียทอง เสียเวลาศึกษาเรียนรู้กันเปล่าๆ

เพราะของจริง เราก็มีของที่ดีกว่าอยู่แล้ว มีมานานแล้วด้วย แต่พวกเราไม่รู้จักนำมาใช้กันเท่านั้นเอง

ความจริงแล้ว ถ้าเรารู้ว่าเราเล็กกว่า สิ่งที่อยู่นอกเหนือจากตัวเราก็คย่อมจะใหญ่กว่า เป็นธรรมดา เราก็จะอยู่อย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว แต่เนี่ เราทุกคนต่างรู้สึกว่าเราใหญ่ที่สุด(เพราะใจเราจิตเรามันบอกเช่นนั้น) เหลือๆใหญ่กว่าโลกด้วยซ้ำไป นั่นคือ คน!

ตรงนี้ นี่เอง ที่ทำให้คนเราเกิดความประมาท! (ทุกคนอย่าลืมบอกและเตือนตัวเองด้วย)

แปลกแต่จริง วันนี้เวลาช่วงยาวนานเสียเหลือเกินสำหรับคนว่างงาน ท้องฟ้ามีคหม่นและหมองมัวไปด้วยเมฆฝนและพายุ มาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2550 ตลอดมาจนถึงวันนี้ วันที่ 5 แล้วสภาพต่างๆก็ยังไม่เหมือนเดิม มันเหมือนฟ้าร้องให้ให้กับฉัน ที่ฉันไม่มีงานประจำทำอีกแล้ว แต่ที่ฉันทำอยู่นี้ คิดว่า คืองาน คืออนาคตที่จะนำเสนอสู่สาธารณะต่อไป ด้วยความตั้งใจจริง ถ้ามองในแง่ของ คณิตศาสตร์ฟิสิกส์ เป็นงานแน่นอน เมื่อมีผลที่เกิดจาก

เวลา คุณ ด้วยระยะทาง ที่ฉันใช้เวลา เขียนหนังสือ จาก จุดเริ่มต้น มาจนถึงที่จุดนี้ เวลานี้ นี่คือนงานที่ฉันได้ทำ!

ใครจะเรียนจบอะไรมาจากไหน ใครจะเชื่ออย่างไร ก็คงเป็นเรื่องความเชื่อของคน คนนั้นเท่านั้น เพราะความรู้ทางโลกย์ไม่มีวันที่ใครจะเรียนจบได้ สิ่งที่เราเรียนรู้อยู่ในปัจจุบันล้วนเป็นของเก่า ที่คนโบราณศึกษาเอาไว้แล้วทั้งนั้น และความรู้ทั้งหลายนั้น ก็มีมาพร้อมๆกับโลกและชีวิตที่อุบัติขึ้นมาอยู่แล้ว ในส่วนที่คนเรายังไม่รู้ ยังมีอีกมากมายมหาศาล เหมือนที่ได้กล่าวถึงแล้วนั่นเอง

แต่ถ้าท่านย้อนกลับมาศึกษา “ธรรมะ” ของพระพุทธเจ้า คือความเป็นธรรมดาๆของธรรมชาติที่ปรากฏ ท่านจะได้พบจุดจบอย่างแน่นอน! นอกจากนี้ ยังมีโอกาสที่จะรู้จักตัวเอง ณ เวลาปัจจุบันนี้มากขึ้นๆ มีโอกาสที่จะเห็นอดีตได้ด้วย และ ย่อมมีโอกาที่จะเห็นอนาคตของตนเองได้อย่างชัดเจนอีกด้วย

เมื่อมาถึงตรงนี้เชื่อว่าทุกคนต่างก็อยากจะเห็นอนาคตของตนเองเพื่อจะได้ปรับเปลี่ยนวิถีชีวิตของตัวเองในการที่จะเดินไปสู่สิ่งที่คาดหวังให้ได้ด้วยความสุขและสะดวกสบาย หรือ หลบหลีกไปจากสิ่งที่ไม่ต้องการทั้งหลายได้ด้วย

ท่านอยากรู้ไหมว่า อนาคตของท่านจะเป็นเช่นไร?

บอกให้ก็ได้...

คือ...ปัจจุบันของท่าน นั่นเอง!

(ริมเส้นทางจากจังหวัดแม่ฮ่องสอน สู่อำเภอปาย ในวันที่อากาศเย็นสบาย)

8. มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง!

เป็นเรื่องไม่ง่ายเลย ที่จะให้คนไทยรักในการอ่านหนังสือ
 ดังนั้นเมื่อผู้คนไม่ชอบการอ่าน การเขียน ปัญญาที่เกิดไม่ได้ง่ายๆ
 เช่นกัน เพราะ การอ่านเป็นการประเทืองปัญญา และการเขียนเป็น

การกำหนด สมาริจิต ที่จะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจ โดยเฉพาะ
ความคิดเห็นของคนอื่น ที่มีความหลากหลาย ซึ่งส่วนมากผู้เขียน
จะเอาความคิดเห็นที่ถูกต้องที่สุดมานำเสนอ

การอ่านจึงเป็นการเสริมสร้างองค์ความรู้ เพื่อทำให้เกิด
ความคิดเห็นที่ดีในการสร้างสรรค์ และ ยังเป็นการวัดสภาพของ
สังคม และ ความเจริญรุ่งเรืองของประเทศนั้นๆ ได้อีกด้วย

ชาวญี่ปุ่น ยุโรปและสหรัฐอเมริกา ที่เจริญแล้ว จึงเป็นนัก
อ่าน เมื่อมีคนอ่านมาก ก็ย่อมจะมีคนเขียนมาก องค์ความรู้ก็จะ
เกิดขึ้นอย่างมากมาย ประเทศที่เจริญแล้ว ก็ยิ่งเจริญมากยิ่งขึ้น
ความรู้ของประชาชน ย่อมแผ่ขยายไปอย่างทั่วถึงกัน ทำให้เกิด
ความเจริญ ก้าวไปข้างหน้า ในวิทยาการต่างๆ ไม่มีที่สิ้นสุด และ
เมื่อ สิงคโปร์ เกาหลี เอาเป็นแบบอย่างในสิ่งนี้ได้ไม่นาน ประเทศ
เขาก็เจริญรุ่งเรืองได้ในทันที เช่นกัน!

นั่นก็คือ ประเทศที่ด้อยการพัฒนาทั้งหลาย กับประเทศที่
พัฒนาแล้ว จึงมองเห็นความแตกต่างกันได้อย่างชัดเจน ที่สามารถ

ดูได้จาก การอ่าน การศึกษาของประชาชน นี่เอง ที่จะทำให้
 ประชาชนมีความรู้ และความเข้าใจ ในหน้าที่ ความรับผิดชอบ
 และ ความเสมอภาคในสังคม ย่อมสามารถที่จะช่วยกันดูแลการ
 ปกครอง ประเทศชาติ บ้านเมืองให้สงบสุขได้ ด้วยความคิดเห็นที่
 ถูกต้อง ในที่สุด

เมื่อมองกลับมาที่บ้านเมืองของเรา จากอดีตที่ผ่านมา จนถึง
 ปัจจุบัน และคาดว่าในอนาคตอีกด้วย ก็คงไม่มีอะไรที่แตกต่างไป
 จากเดิมๆ เมื่อเราไม่พากันอบรมบ่มนิสัย ให้เกิดรักการอ่าน การ
 เขียน การศึกษาของบ้านเมืองเราก็คงหมุนวนอยู่ที่เดิม ก็ไม่ทราบ
 ว่า จะพัฒนาได้อย่างไร?

บ้านเมืองเราก็คงอยู่ในมิติแบบดั้งเดิม ที่ทุกคนพากันไป
 ไหวนไผ่รอด เพราะไม่ยอมไปไหน จึงสงสัยไม่หายเหมือนกันว่า
 ศาสนาพุทธ ที่เป็นศาสนาแห่งปัญญา ทำไมคนไทยเกือบทั้ง
 ประเทศนับถือศาสนาพุทธ จึงไม่เกิดปัญญาที่จะมาแก้ไขปัญหา
 ตรงนี้กันได้!

เรายังติดขัดกันที่ตรงไหนบ้าง? จริงหรือไม่ ที่เราคิดว่าเรารู้พุทธศาสนากันอย่างดีแล้ว แต่ขาดการปฏิบัติกันอย่างจริงจัง ใช่หรือไม่ หรือเราพากันนับถือไปเฉยๆตามที่พ่อแม่ปู่ย่าตายายพานับถือเท่านั้น ก็เลยไม่รู้ด้วยว่าศาสนาพุทธ คืออะไร? จึงไม่เกิดปัญญาใดๆขึ้นมาได้เลย!

มาถึงวันนี้ถ้าคนไทยส่วนมากเป็นแบบที่กล่าวแล้วนี้จริงๆ ก็คิดว่า เป็นเรื่องที่น่าตกใจพอสมควร เพราะมันแสดงถึงคุณภาพและประสิทธิภาพของคนไทยโดยตรงว่า คืออะไร? !

เมื่อคิดให้ดีๆแล้ว มันก็น่าเศร้าใจเหมือนกัน สงสารประเทศไทยจังเลย !

ถ้ามองในมุมของฉัน ในฐานะที่เคยมีอำนาจในระดับหนึ่งในกลุ่มคน พอจะมองเห็นว่า **ผู้มีอำนาจในการปกครองและการบริหารจัดการ** ถ้า **ขาดคุณธรรมนำทางชีวิต** งานและคน ย่อมไม่มีโอกาสที่จะเจริญก้าวหน้า อย่างแน่นอน เหมือนที่ CEO มืออาชีพของไทยคนหนึ่ง ให้สัมภาษณ์ ว่า **สังคมไทยปัจจุบัน**

ส่วนมากมักจะเป็นแบบมือถือสาปากถือศีล พวกเราก็เลยพากัน
ไปไหนไม่เป็น! ดังนั้นปัญหาต่างๆในสังคมไทย จึงน่าจะมาจาก
ตรงนี้ค่อนข้างแน่นอน การแก้ไขปัญหาต่างๆในบ้านเราเมืองเรา
จึงทำกันได้ยาก มาจนถึงทุกวันนี้!

เมื่อทุกคนทราบแล้วว่า พระพุทธศาสนา สอนให้พิจารณา
โลกด้วยเหตุด้วยผล ซึ่งเป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์โดยตรง
ดังนั้นผู้อยู่กับพุทธศาสนาจึงเป็นผู้อยู่กับความเป็นจริงที่จะนำไปสู่
ความสว่างามที่สุดในการดำรงชีวิต ด้วยเหตุด้วยผล ศาสนาไม่ได้
สอนให้ดำเนินการทุกอย่างไป เพื่ออนาคตอันสูงส่ง คือ นิพพาน
อย่างเดียว เท่านั้น แต่แท้จริงแล้วต้องพิจารณาถึง การที่คนเราค้น
รณแสวงหากันอยู่ตั้งแต่อดีต จนถึงปัจจุบันนี้ ก็อะไรกันแน่?

คือความต้องการ ความพอดี ความพอเพียง ที่บ้านเมืองเรา
จะอยู่ดีกินดีกันไปทั่วหน้า ต้องการความสุขสนุกสนาน รื่นเริง
บันเทิงใจ ไม่ใช่หรือ? ถ้าใช่ มาถึงวันนี้เราคงต้องหาวิธีการที่จะ
ไปสู่มิติใหม่ ที่ตรงนั้นกันได้แล้ว มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง จะต้อง

ถูกเปลี่ยนจากเดิมๆที่ผ่านมา ให้เป็นไปตามกาลเวลาให้ดีขึ้น ให้ได้! นั่นก็คือ ประเทศชาติบ้านเมืองจะต้องมีการเปลี่ยนแปลง ตั้งแต่เบื้องต้นของระบบต่างๆในการทำงานและการดำรงชีวิต คือ แก่ใจที่ประชาชนโดยตรง (เลิกถกเถียงโต้แย้งกันได้แล้ว) ที่สังคมเราไม่เคยนำเอาวิถีชีวิตขั้นพื้นฐานมาใช้กันเลย เพราะ สังคมมองข้ามการรู้จักตัวเอง ขาดการหาความพอดีพอควรให้แก่ตนเอง และขาดการนำเอาความรู้ที่เรียนมา มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด เลยกลายเป็นสังคมที่ขาดภูมิคุ้มกันตัวเองในที่สุด ตามที่ได้เห็นกันอยู่ในปัจจุบันนี้ !

อีกอย่างหนึ่งที่ไม่ควรลืม ก็คือ เราขาด การบ่มนิสัยที่ดี กันมาตั้งแต่เกิด แต่ถ้ามีก็เป็นการบ่มนิสัยให้เห็นแก่ตัวกันมากขึ้นๆ โดยที่พ่อแม่แต่ละคนก็คาดไม่ถึงในการสั่งสอนลูกๆให้เห็นแก่ตัว และลืมคิดไปว่า ทุกคนต้องเปลี่ยนแปลงที่ตัวเราเองก็พอแล้ว ทำตัวเองให้ถูกต้องและดีที่สุดก็น่าจะพอแล้ว ไม่ใช่ไปเปลี่ยนแปลงคนอื่นๆ เหมือนที่คนในสังคมเราปฏิบัติกันมายาวนาน

เพราะที่ทำกันมาแล้วนั้น ไม่ใช่วิธีการที่ถูกต้องอย่างแน่นอน!

การเปลี่ยนแปลงใดใด ย่อมที่ผลทั้งทางที่ดีขึ้น และหรือเลวลงเสมอ อีกทั้งจะมีปัญหาหลายอย่างเกิดขึ้นตามมา อย่างไม่ต้องสงสัย จึงจำเป็นที่ทุกคนจะต้องมองให้เห็นระบบส่วนใหญ่ของประเทศ ว่าที่โครงสร้างต่างๆ จะต้องเปลี่ยนไปตามความสำคัญเป็นลำดับๆ ต้องรู้ว่าปัญหาคืออะไรที่มีความจำเป็น ที่จะต้องปรับเปลี่ยนแก้ไขก่อนและจะมีกระบวนการในการจัดการอย่างไรบ้าง แล้วถ้อยพาทันลึ้ม กลับมาพิจารณาสิ่งที่ใช้ปฏิบัติการกันอยู่ในขณะนี้ด้วย ว่าเราพาทันทำในแนวทางที่ถูกต้องกันแล้วหรือยัง?

อะไรคือสิ่งที่ต้องรีบแก้ไขที่จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง หรืออะไรคือปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลง มีอะไรบ้าง นี่คือนสิ่งที่ทุกคนจะต้องช่วยกันคิดและเสนอแนะ อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง ไม่ใช่ปัญหา และไม่จำเป็นต้องท้อใจ ถ้าความคิดของเรา ไม่เป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป เพียงแต่ต้องมีความเชื่อมั่นเสมอว่า วันหนึ่งข้างหน้า อาจจะมีส่วนถูกต้องจากความคิดของเราบ้าง ถ้าไม่ลองก็

ไม่รู้ว่าจะไรคืออะไร คงไม่มีอะไรเกิดขึ้นให้เราได้เห็น ก็คงไม่ต่างอะไรกับการปิดโอกาสของตนเอง เพราะความจริง ก็คือ...ไม่มีอะไรที่ถูกต้อง และผิดจริง อยู่แล้ว

ความคิดเห็นเช่นนี้คือความคิดเห็นของนักวิทยาศาสตร์ และนักประดิษฐ์คิดค้นโดยทั่วไป ที่ท่านทั้งหลายได้ประดิษฐ์คิดค้นสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ มาให้เราได้ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ด้วยการลองทำผิดทำถูกมาก่อนเช่นเดียวกัน เห็นชัดเจนกันอยู่แล้วว่า แม้แต่ปัจจุบันนี้ ก็ไม่มีอะไรที่คนเราจะทำให้สมบูรณ์แบบได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยไม่มีการปรับปรุงแก้ไข

พระพุทธองค์เอง ท่านก็เป็นนักวิทยาศาสตร์ มีความคิดเห็นด้วยเหตุด้วยผล ดังที่กล่าวมาแล้ว นั่นเอง ท่านจึงสามารถค้นหาสังขารมาเผยแพร่ให้ชาวโลกได้รับทราบ ด้วยความมุ่งมั่น อุทิศหาและขยันหมั่นเพียรเหมือนนักประดิษฐ์คิดค้นหรือนักวิทยาศาสตร์โดยทั่วไป แม้ได้มาแล้วก็ต้องฝึกฝน ปฏิบัติตนอย่างสม่ำเสมอ

จนตลอดพระชนม์ชีพอีกด้วย เพื่อให้ทุกคนมองเห็นว่า อะไรก็ตามที่มีคุณค่าแล้ว ต้องรู้รักษาไว้ให้ดี ให้สมกับคุณค่าที่มี!

อย่าลืม ชีวิตของทุกคนต้องก้าวไปข้างหน้า และดีขึ้นกว่าเดิม พຼຽงนี้จะต้องดีขึ้นกว่าวันนี้อย่างแน่นอน มองให้เห็นความจริงที่ว่า ทุกๆอย่างมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และย่อมจะมีจุดจบ เป็นธรรมดา เหมือนกับวิถีชีวิตของคนเรานี่เอง

มาถึงปัจจุบันวันนี้ เราจะมองเห็นผู้ที่เจริญแล้ว ประเทศที่เจริญแล้วทั้งหลายพากันก้าวกระโดดในการบริหารจัดการ รวมทั้งมีการแข่งขันและพัฒนากันไป แบบไม่หยุดยั้ง(ในทางโลกย์) ทั่วทุกหนทุกแห่ง พากันวิ่งมาแทบจะสุดกำลังอยู่แล้ว แต่ถ้าเมื่อใดสะดุดหยุดลงอย่างกะทันหัน ย่อมจะพากันหกล้มหัวทิ่มหัวต๋ำบาดเจ็บไปตามๆกันอย่างแน่นอน! เหมือนระบบเศรษฐกิจของบ้านเราที่เคยสะดุด ทำให้คนจนไปตามๆกัน แบบคาดไม่ถึง ให้เห็นมาแล้ว นั่นเอง นี่คื อันตรายที่แท้จริงของระบบทุนนิยม !

ดังนั้น จึงมีความจำเป็น เป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้นำทั้งหลาย ต้องหาวิธีการทุกรูปแบบมาใช้ เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เหมาะสมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่เรากำหนดไว้ให้จงได้ โดยให้อยู่บนพื้นฐานแห่งความพอดีของกาลเวลา! เพื่อให้มีความเสี่ยงน้อยที่สุด แม้ความเปลี่ยนแปลงจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริง และ ถึงแม้จะเป็นกฎเกณฑ์ที่ทำให้ทุกคน และทุกสิ่งทุกอย่าง ดำเนินไปตามวิถีแห่งธรรมชาติ ก็จริง แต่บนพื้นฐานของชีวิตคนเรา เราต่างก็มีดีมีชั่ว มีผิดมีถูก ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีมนุษย์คนไหนที่จะสมบูรณ์ไปทั้งหมดได้ ดังนั้น ถ้าทุกคนมีความเมตตาสงสารซึ่งกันและกัน รู้จักเสียสละและแบ่งปันกันบ้าง ให้อภัยกันได้ เพียงเท่านี้โลกเราก็จะเย็น และสุขสบายกันไปทั่วหล้า!

มาถึงวันนี้จึงต้องขอผู้มีอำนาจกันไว้บ้างแล้วว่า อย่าเห็นแก่ตัวมากจนเกินไป อย่าพากันตั้งกฎเกณฑ์มากด (หัว) ตัวเองให้มันมากนักเลย ธรรมดาๆก็พากันโง่หัวไม่ขึ้นอยู่แล้ว เพราะ ทุกวันเวลา เราพากันก้มหน้าก้มตาหาเงินหาทองมาเลี้ยงชีพกันไม่หยุด

ไม่หย่อน ทุกคนล้วนตกเป็นทาสของเงินโดยไม่รู้สึกตัว เพราะในปัจจุบันนี้ ถ้าไม่มีเงินแล้ว รู้สึกจะไม่สบาย และมีโอกาสอดตายได้ทุกคน นั่นเอง

เรามามีชีวิต อยู่กันแบบสบายๆตามที่กล่าวมาแล้ว จะไม่ดีกว่าหรือ? นี่คือการถามที่ขอให้ไปคิดกันเอาเอง และไม่ต้องการคำตอบอีกด้วย!

พึงเข้าใจด้วยกันทุกคนว่า ความเปลี่ยนแปลงอาจจะเป็นกฎแห่งชีวิตก็จริง (*สังขารา อนิจจา*) แต่การเปลี่ยนแปลงก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาของโลกอยู่แล้ว มนุษย์เกิดมาเพื่อเป็นส่วนประกอบเท่านั้น ในการสร้างสรรค์และทำลาย เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรวดเร็วขึ้นเท่านั้นเอง และก็สร้างปัญหาตามมาอีกมากมายหลายเรื่องราว จนแก้ไขกันได้ไม่จบสิ้นเสียที

ดังนั้น การมองอดีตและปัจจุบัน แต่มองไม่เห็นอย่างแท้จริง ก็คงไม่ต้องคิดที่จะวาดหวังอนาคตได้!

ผู้ที่มองเห็นอดีต เห็นปัจจุบันได้อย่างดีแล้ว ย่อมไม่ยึดติดกับสิ่งใดใดทั้งมวล ก็ย่อมจะเห็นอนาคตได้อย่างดี

ฉันคิดว่า คงไม่มีใครพลาดโอกาส ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ตามที่ท่านอดีตประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาไว้ เพราะโอกาสทั้งหลายนั้น คือ กาลเวลาที่คนหนึ่งได้ไป คนอื่นย่อมไม่ได้ในสิ่งนั้นๆ ในเวลาเดียวกันนั้น เท่านั้นเอง

เพียงแต่ในปัจจุบันนี้ ชาวโลกพากันแข่งขันกันมากเกินไปหรือไม่ ถ้าไม่มีความจำเป็นจริงๆแล้ว ขอให้พากันเดินไปแบบช้าๆ แต่มันคง จะไม่ดีกว่าหรือ จะรีบพากันไปไหนไม่ทราบ? เราพากันหลงทาง-เดินไปตามระบบบริโภคนิยม ทุนนิยม กันหรือไม่ ไม่ทราบหรืออย่างไรว่า ระบบดังกล่าวเป็นการทำลายโลก ยิ่งรีบพากันทำลายโลก การสูญเสียเผ่าพันธุ์ของสัตว์โลกทั้งหลายก็จะปรากฏเร็วยิ่งขึ้น! ทุกอย่างเมื่อถึงที่สุด ย่อมมีจุดจบอยู่แล้วอย่าพากันคิดมาก และรีบร้อนไปเลย

ความจริงแล้วโลกก็มีชีวิตเช่นกัน มีเกิดขึ้น คงอยู่ และแล้ววันหนึ่งก็จะเสื่อมสลาย หดสิ้นไป เมื่อโลกถูกเชื้อโรค คือมนุษย์คุกคามทำลายโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจหรือด้วยความไม่รู้ก็ตาม โลกก็เลยต้องปรับสภาพตัวเองเพื่อความอยู่รอด เพราะยังเหลือเวลาอีกจนถึง หนึ่งหมื่นสี่พันล้านปี ที่จะคงอยู่ เราจึงได้เห็นความแปรปรวนเกิดขึ้นกับโลกอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน ทำให้ภัยธรรมชาติเกิดขึ้นทั่วโลกลอยู่ในขณะนี้ เพราะการปรับสภาพของโลก นั่นเอง

จะอยู่ตรงนี้ อยู่ที่นี่ หรือจะไปที่ไหน ก็หนีไม่พ้น เพราะสุดท้าย ทุกอย่างก็จะจบลงเช่นเดิมๆ ที่ปรากฏมาแล้ว นั่นคือ **ดับสิ้นไป**

เป็น **มิติที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง** ของปัจจุบัน และอนาคต เป็นกฎแห่งธรรมชาติ เป็นกฎแห่งชีวิต ที่เป็นเช่นนี้อยู่แล้ว!

9. เรื่องของกรรม และกาลเวลา

เสียอะไรเสียได้แต่อย่าให้เสียใจ ใครกันนะช่างพูดได้ แต่ใครล่ะจะทำใจได้ เมื่อต้องเสียของรักของหวงไป มีหรือจะไม่เสียใจ เพราะความเป็นเจ้าของของสัตว์โลกนั้น มันเกิดมาด้วยสัญญาติญาณที่พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า มันเป็น อัตตา ที่คนยึดมั่นว่า คือตัวกูของกู ใครจะแตะต้องไม่ได้ นั่นคือ จิต นั่นคือ ความคิดของคนและสัตว์โลกทั้งหลายไม่เลือกสูงเลือกต่ำ และไม่เลือกชั้นวรรณะ อีกด้วย

รัก โลภ โกรธ หลง เกิดขึ้นจากพลังของจิต เกิดเพราะ จิตของเราเอง มันเกิดขึ้นมาเองโดยธรรมชาติของแต่ละคน และปรุงแต่งมาให้ เรียบร้อยไปแล้ว ตั้งแต่เกิด !

การสูญเสียของรักของหวง การพลัดพรากจากสิ่งที่รัก ไม่มีใครที่จะไม่เป็นทุกข์ ไม่โศกเศร้าเสียใจ นอกจากผู้ที่ได้ฝึกจิตฝึกใจได้อย่างดี มาแล้วเท่านั้น ที่จะไม่หวั่นไหวกับเรื่องใดๆ เพราะท่านปล่อยวางแล้ว เห็นแล้ว และรู้มาก่อนแล้วว่าเป็น กรรม ที่เป็นเรื่อง

กรรมของโลกอยู่แล้ว เป็นเช่นนี้มานานแล้ว และจะเป็นเช่นนี้ตลอดไป

แต่จะมีใครสักกี่คน ที่จะรู้จักต้นสายปลายเหตุแห่ง “กรรม” จริง และมีกี่คน que คิดว่า “กรรม” ต้องชดใช้ เมื่อเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว จุดหมายปลายทางของผู้บำเพ็ญกรรม ก็สำเร็จเป็น พุทธ หรือเป็น พระอริยเจ้าผู้ประเสริฐ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ขอเป็นคนดีในสังคม ก็ขอให้ทุกคนทุกท่านอย่าได้ประมาท ตามที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงตรัสไว้แล้ว แล้วท่านย่อมจะมีทางเดินไปสู่ความดีงาม และความสำเร็จได้ในที่สุด

เมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ก็อย่าหลงตัวเองให้มากเกินไป อย่าคิดลำพองคะนองตนจนเกินไป อย่าคิดหรือมองว่าตัวเองเป็นผู้ประเสริฐแล้ว สูงส่งแล้ว ดีแล้ว งามแล้ว เพราะแท้ที่จริงแล้ว ธรรมชาติสร้างความเป็นมนุษย์ให้มีอยู่หลายระดับ ตามบุญตามกรรมของจิตแท้ ที่มาเกิดใหม่ รวมทั้งมาจากความเป็นจริงที่ผ่าน

มาจากอดีต ที่มาจากพื้นฐานชีวิตของแต่ละคน ที่เกิดมาในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมือนกัน และต่างถิ่นฐานกันอีกด้วย

อีกอย่างหนึ่งก็คือ ความเป็นจริงคนเราต่างก็วิวัฒนาการมาจากสัตว์เดรัจฉาน เช่นกัน ย่อมมีความป่าเถื่อนซ่อนอยู่ในส่วนลึกของจิตใจทุกคน เพียงแต่รอเวลาที่ถูกบีบคั้น มันก็จะฉายออกมาให้เห็นเท่านั้น!

ดังนั้นหน้าที่ของทุกคน ก็คือการพัฒนาตนเอง เพื่อให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ และจะเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ด้วยสมองของคนเราแต่ละคน ที่จะบันทึกเรื่องราวนิสัยต่างๆ รวมทั้งความชอบไม่ชอบของตนเองไว้ ในความทรงจำตลอดเวลา และ จากคุณสมบัติแห่งใจ นี้เอง ที่ทำให้การเกิดของแต่ละคนแตกต่างกันออกไป รวมทั้งสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมของชีวิตในวัยเด็กนั่นเอง ที่จะฝังรากหยั่งลึกสิ่งที่ได้สัมผัสเอาไว้ในจิตใจของเขาตลอดไป และ พร้อมที่จะแสดงออกได้ตลอดเวลา เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น

ที่กล่าวแล้ว คือข้อจำกัดของชีวิตลูกหลานของท่านทั้งหลาย ที่พ่อแม่พี่น้องพากันขีดเส้นทางชีวิตให้เขาเดิน ที่ทำให้สังคมเกิดความแตกต่างกันอย่างมากมาย มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และจะเป็นปัญหาในอนาคต ที่ต้องแก้ไขกันไปไม่จบสิ้น จึงมีคำกล่าวว่า **อย่าเลี้ยงลูกดีจนเกินไป เขาจะไม่รู้จักรสชาติของชีวิต!** ขอให้พ่อแม่ทุกท่านทุกคนอย่าลืมคำเตือนนี้ ลูกจะได้เรียนรู้และเป็นคนที่มีเหตุผล โตขึ้นจะได้เป็นคนดีของสังคม อันจะนำไปสู่ความคิดเห็นที่ถูกต้อง ในที่สุด นั่นเอง

ดังนั้นสิ่งที่แก้ไขปัญหานี้ได้ ก็คือ มนุษย์จำเป็นต้องพยายามรักษาคุณธรรมของจิตใจ ที่ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉานไว้ให้ได้ และ ต้องพยายามพัฒนาตนเองให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ให้อีกด้วย

มนุษย์เป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่ง และ มีส่วนร่วมของระบบวิวัฒนาการแห่งธรรมชาติ ดังที่ท่านทั้งหลายทราบและเห็นกันอยู่แล้วที่เราถ่วงถ่วงกันอยู่เสมอนั้น ที่จริงแล้ว ความสัมพันธ์

ทั้งหลาย นั้น เกิดขึ้น คงอยู่ และเสื่อมสลายไปตามเหตุและปัจจัย
 ทุกอย่างเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ย่อมมีผลต่อกันทั้งหมด
 และยังมีการเปลี่ยนแปลงมากๆ ก็ย่อมจะกระทบกระเทือนกันไป
 ทั้งโลก ดังนั้นเราจึงได้เห็นกันอยู่เสมอว่า ความเดือดร้อนวุ่นวาย
 ทั้งหลายที่ปรากฏอยู่ทั่วโลกในขณะนี้ ทั้งหมดนั้นก็คือ ผลของ
 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอยู่ทั่วโลกตลอดเวลา นั่นเอง

เมื่อมีชีวิตอยู่โดยไม่รู้จัก “วิจารณ์ญาณ” ขาดทักษะในการ
 ฝึกฝนให้รู้ดีรู้ชั่ว รู้ผิดรู้ถูก ขาดจิตวิญญาณแห่งจินตนาการ และ
 คนเรา ถ้าหากขาดสติปัญญาในการคิดหาเหตุผล ก็คงเหมือนสัตว์
 โลกทั่วไป ซึ่งจะไม่มี ความแตกต่างกัน ที่มีเพียงวิญญาณแห่งการ
 เจริญเติบโต และสืบสานเผ่าพันธุ์กันไปตามธรรมชาติ เท่านั้น เมื่อ
 มีชีวิตอยู่ก็จะเดือดร้อน วุ่นวาย ใครอยู่ใกล้ก็เดือดร้อนตามไปด้วย
 เมื่อตายไปแล้ว ย่อมไม่รู้เบื่องบน เบื่องต่ำ ชดใช้เวรกรรมไปตาม
 วิถี โดยไม่มีโอกาสรู้เหตุ รู้ผลอะไรเลย! คนเช่นนี้มีมาน้อยแค่
 ไหน เราก็ไม่อาจจะทราบได้ แต่เชื่อมั่นว่า คนที่มีความคิดเห็นที่

ถูกต้อง ด้วยเหตุด้วยผล ย่อมจะมีเป็นของกลุ่มกันเสมอ ไม่เช่นนั้น
สังคมของมนุษย์คงดำเนินมาไม่ได้จนถึงวันนี้อย่างแน่นอน

เพราะในความเป็นจริงแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกเรานี้ล้วน
มีของกลุ่มกันอยู่เสมอ เพียงแต่อาจจะอยู่คนละสถานะกันเท่านั้นเอง
ดังเช่น ความสุข ความสะอาดของจิตใจ จะลอยตัวอยู่เบื้องบน แต่
ความชั่วช้าต่ำทรามจะจมอยู่เบื้องล่างเสมอ เสมอเหมือนแอ่งน้ำที่
เบื้องบนใสสะอาดตา แต่ตรงกันข้าม เบื้องล่างจะมีแต่โคลนตม
และเนกเช่นเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็น คลอง บึง ทะเลสาบ และมหา
นาที่ทั้งหลาย ทุกหนแห่งทั่วโลก ที่ทุกคนย่อมทราบ และเห็นกัน
มาแล้ว เพียงแต่เราพากันมองข้าม และมองผ่านไปเท่านั้นเอง

ตลอดชีวิต เราพากันมองแต่ผิวนอกที่สวยงามเป็นส่วนมาก
และ มองด้วยตมหา รากะ มองด้วยความใคร่ ที่ซ่อนตัวอยู่ใน
จิตใจ เพื่อเติมพลังใจพลังชีวิตให้แก่ตนเอง เพื่อให้ชีวิตคงอยู่ได้
อย่างสุขกายสบายใจ ตามที่ใจต้องการ เท่านั้นเอง

ลองมองให้ลึกๆบ้าง ถ้ามองให้ดีแล้ว ทุกคนจะเห็นความแตกต่างราวฟ้ากับดิน ระหว่างความดีและความชั่ว อย่างชัดเจน เหมือนน้ำแข็ง น้ำหาคาแฟทั้งหลาย ที่เราเอาใส่แก้วไว้ดื่มกิน ถ้าปล่อยทิ้งไว้ ความใสสะอาดตา จะลอยตัวอยู่เบื้องบน กับความขุ่นมัว จะจมอยู่เบื้องล่าง แยกกันให้เห็น เป็นสัจธรรม!

ปกติแล้ว คนเรามี "กรรม" เป็นการกระทำ และถึงวันหนึ่งก็ต้องใช้หนี้กรรม คือหนี้ในการกระทำนั้นๆ โปรดอย่าลืมว่า สัตว์โลกที่เกิดขึ้นมาแล้ว ล้วนมีจิตวิญญาณ มีความรู้สึกด้วยกันทั้งนั้น ที่ต่างก็กลัวความตาย และไม่อยากตาย จะทำอะไรแก่สัตว์ทั้งหลาย ก็ขอให้นึกสงสารเขาบ้างนะ เพราะสัตว์ทั้งหลายไม่ต่างจากเราเลย ในความมีชีวิต เกิด แก่ เจ็บ และตายเช่นเดียวกัน แต่ชีวิตที่เกิดขึ้นมาทนทุกข์ทรมานมากกว่าคนเรามากมาย จึงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจ และน่าสงสารที่สุด ไม่จำเป็นอย่าไปสร้างกรรมกับเขา เป็นดีที่สุด

สำหรับหนี้กรรม ไม่ใช่หนี้อย่างหนึ่ง ก็ต้องใช้อีกอย่างหนึ่งจนได้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวร ที่เราเคยคิดหนี้ค้างไว้ ถ้ามีกรรม

หนักมากๆ จนหาอะไรมาชดใช้ไม่ไหว เจ้ากรรมนายเวร เขาจะตามมาทางด้วยความอาฆาต ถึงกับฆ่าเราให้ตายไปเลย! เพื่อชดใช้หนี้กรรม เหมือนกับที่เห็นๆกันอยู่เสมอ ในวิถีชีวิตของคนเราในปัจจุบันนี้ นี่เอง

มีสิ่งเดียวเท่านั้นที่เจ้ากรรมนายเวรต้องการ คือ บุญกุศล เพื่อนำไปแก้หนี้ให้พ้นกรรม ไปสู่สุคติในภพหน้า ความจริงแล้วไม่มีใครตัดกรรมได้ นอกจากการทำบุญให้ทาน เพื่อให้กรรมเบาบางลงเท่านั้นเอง ถ้าสร้างบุญมากๆจนกรรมตามไม่ทัน ก็เลยดูเหมือนเป็นการตัดกรรมไปได้ ตามที่ใครๆคิด และได้เห็นในชีวิตจริงในวันนี้

ความจริงแล้วไม่ใช่เลย เพราะอย่างไรท่านก็ต้องชดใช้หนี้กรรมเน่ๆ ไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง แม้กรรมนั้นจะเหลือน้อยแค่ไหนก็ตาม เพียงแต่วันนี้ กรรมนั้น ยังมาไม่ถึงเท่านั้นเอง

การตัดกรรมทำไม่ได้อย่างแน่นอน แต่ถ้าจะดับกรรมทำได้ เมื่อท่านสามารถทำจิตให้เกิดสมาธิได้ ซึ่งก็คงไม่ง่ายที่ใครๆจะทำ

ได้ เช่นกัน! เพราะผู้ที่ทำสมาธิจนสามารถสงบจิตได้ ต้องสร้างสมบุญบารมีมามากพอสมควรแล้ว นั่นเอง แต่ถึงอย่างไร ก็ต้องชดใช้หนี้ กรรม อยู่ดี

ดังนั้น เมื่อยังมีชีวิตอยู่ คนเราควรจะทำบุญให้ทาน ไม่ควรตระหนี่ ให้มากนัก เพราะไม่มีประโยชน์อะไรเลยสำหรับสิ่งของนอกกายเรา อันมีอยู่เหลือเฟือ ที่เราพากันสะสมเอาไว้หลังจากเหลือกินเหลือใช้ ที่มีอยู่นอกเหนือไปจากปัจจัยสี่ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เพราะของนอกนั้นล้วนเป็นสมบัติของโลกเขาทั้งสิ้น เราตายแล้ว เอาไปด้วยไม่ได้เลย ก็ไม่ควรจะหวงให้มันมากนัก ทำบุญทำทานกันเสียบ้าง เพื่อจะได้ไถ่บาปกรรมที่เคยทำเคยสร้างไว้ ก็คงไม่ต่างจากฉันที่เคยคิดจะยิงบางคนทิ้ง ในช่วงเวลาที่ทำงานใหม่ๆ ที่จิตใจยังไม่ได้ถูกขัดเกลา ด้วยความหลงที่เกิดจากโมหะ และโทสะที่สุดจะอดกลั้นได้ เมื่อถูกระทอบ่อยๆ เพราะคนเราจะมีจิตจำกัอยู่ในระดับหนึ่งเท่านั้น ที่จะอดกลั้นได้ พอพอทราบเรื่อง(เพราะไปขอยืมปืนจากพ่อ) เลยถูกสั่งสอนเสียยกใหญ่

อีกทั้งท่านบอกว่า พ่ออุตส่าห์พ่าย่ายครอบครัวหนีมาจากแดนโจร (อ.ไชยบาล จ.ลพบุรี) เพื่อให้ห่างไกลจากการฆ่าฟัน เจ้ายังจะ หวนกลับไปอีกหรือ ขณะเดียวกันก็ตอบคำถามพ่อไม่ได้ด้วยว่า เมื่ออิงเขาทิ้งแล้ว จะได้ประโยชน์อะไร พ่อได้คิด คิดได้ ก็เลยไม่มี โอกาสสร้างกรรม

แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ยังต้องใช้หนีกรรมจากการคิดในครั้งนี เพราะมีบางคนโมโหโทโสฉัน ที่ไปขัดใจเขา เลยเอาปืนมาจะยิง อยู่แล้ว คนอยู่ในเหตุการณ์บอกให้ฉันรีบหนี แต่ฉันก็ไม่ได้หนีไป ไหน ในที่สุดเขาก็ไม่กล้ายิง บางคนชักปืนใส่จะยิงฉัน เพียงการ แพ้ชนะที่โต๊ะสนุกเกอร์ ที่ลงทุนกันเพียงบาทเดียวเท่านั้น พอฉัน เดินเข้าหาด้วยความไม่กลัว ทำให้เขาตกใจรีบเก็บปืนเข้ากระเป๋าทันที (เขาคงคิดว่าฉันก็มีปืนเช่นกัน จึงกล้าเดินเข้าหาเขาอย่างไม่ ยำเกรง) แต่พอถึงตอนที่ฉันได้โอกาส เป็นนายปกครองคนบ้าง เพียงแค่ระดับหัวหน้าแผนกแค่นั้นเอง ยังมีบางคนโกรธ ที่ฉันไป ขัดใจเขา เลยไปหาปืนจะมายิงฉันทั้งบ้าง (ที่คนช่วยหาซื้อปืน มา

บอกนั่นเองให้ทราบในภายหลัง)แต่คงเป็นเพราะฉันไม่เคยมีกรรมกับใครมาก่อนในเรื่องแบบนี้ เขาก็เลยหาปิ่นไม่ได้ เพราะคนที่ขายปิ่นให้คงมีคุณธรรมพอสมควร เมื่อเขารู้ว่าจะไม่เอามายังใคร เลยบอกราคาแพงกว่าที่ผู้ซื้อจะมีเงินซื้อได้ ฉันก็เลยโชคดีที่ไม่มีโอกาสฆ่าคน เช่นกัน

ท่านจะเชื่อหรือไม่ว่า คนแรกเกิดอุบัติเหตุในตอนกลางคืน ขับรถมอเตอร์ไซด์ไปปิ่นกองหินในทางที่กำลังก่อสร้าง(ถนนสายขอนแก่น-ชุมแพ ที่ถนนทางแยกไปภูเวียง) ถึงกับตายไปเลย (อาจจะคอหัก หรือหัวฟาดพื้น) อีกสองคนหลัง แพ้ภัยตัวเอง(แพ้กรรม) ลาออกจากงาน หายจากวงจรชีวิตของฉันไปเลย และทราบว่า ล้วนตระกล่าวปากไปตามกรรม (แต่ก็อย่าแปลกใจอะไรเลย กับเหตุการณ์ที่กล่าวถึงแล้ว ว่าทำไมฉันจึงไม่กลัวอะไร เพราะตอนเด็กๆ เล่นปืนพกแบบจุดเก็บกัน เพื่อนพลอยยิงมาใส่ฉันเต็มๆ แต่ลูกปืนที่ทำกันเองจากตะกั่วอัดด้วยดินปืน ก่อนที่จะยิง เบนออกซ้ายขวา เสี่ยงยวบยามคราเป็นรู 3-4 รู ข้างตัวทั้งซ้ายและขวา พอพอรู้เรื่องพอดกใจมาก บอกไม่ให้ฉันไปเล่นแบบนี้

อีกต่อไป เพราะถ้าถูกปืนเข้าไปฝังในตัวจริงๆ ก็คงตายไปแล้ว
 เนื่องจากเป็นบ้านอยู่ชายป่าคงพญาเย็นที่ห่างไกลหมอมากๆ ยังไม่
 มีสะพานที่จะข้ามแม่น้ำป่าสัก รอยนคังจึงยังเข้าไปไม่ถึงด้วยซ้ำไป
 แต่คงเป็นเพราะ “ครองปัญญาบารมี 30 ทศ”** ที่เป็น”ธรรม”ของ
 พ่อเอง เป้าปิดอัดป้องกันตัวในสมัยที่อยู่ อ. ไชยบาดาล จ. ลพบุรี
 ที่ฉันอยู่ด้วย ไปไหนมาไหนด้วย ทำให้แคล้วคลาดจากการที่พ่อ
 ถูกลอบยิงเป็นสิบๆ ครั้ง คงเป็นเพราะภาณานันคุ้มครองฉันได้ด้วย
 ฉันก็เลยไม่เคยกลัวใคร หรือไม่กลัวอะไรเลยในชีวิต คิดเพียงว่า
 อะไรที่มันจะเกิดมันเกิดเพราะกรรมเก่าของตนเอง ที่เคยทำไว้ทั้ง
 ชาตินี้และชาติก่อนเก่า จะหนีไปไหนก็คงหนีไม่พ้น กรรม ไปได้
 เพราะเคยคิดจะหนีกรรม ก่อนรถชนกันมาแล้ว ทั้งๆที่รู้ล่วงหน้า
 ก่อนเป็นเดือนๆ และ จิตเขามอบอกในฝันในคืนก่อนที่รถจะชน
 กันเพียงวันเดียวอีกครั้ง ก็ยังหนีไม่พ้นอยู่ดี เพราะ กรรม บังคับให้
 เดินทางไปทำงาน เพื่อให้รถชนกันที่คลองเต้ จ. ตรัง อยู่ดี)

ครองปัญญาบารมี 30 ทศ** เป็นบทสวดมนต์สรรเสริญ
และอัญเชิญขอพระบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้มาปกปักรักษา อันได้แก่บทที่เริ่มต้นจาก ทานะปารมี สัมปัน
โน...สีละปารมี สัมปันโน...เนกขัมมะปารมี สัมปันโน...ปัญญา
ปารมี สัมปันโน...วิริยะปารมี สัมปันโน...ขันติปารมี สัมปันโน...
สัจจะปารมี สัมปันโน...อะริยสัจจะปารมี สัมปันโน...เมตตาปารมี
สัมปันโน...อุpekขาปารมี สัมปันโน...ทสสะปารมี สัมปันโน...อิ
ติปิโสภะคะวะ ๑ ย่าเฒ่าก็รู้ว่า พระพุทธเจ้ามีบุญสมพานต์ จึงตั้ง
บารมี 30 ทศ

(โดยหัวใจของพระคาถา มี ดังนี้)

ตะถา ฐะนะ ตั้งไว้เบื้องหน้าและหลัง ก็มี 9 ชั้น

ชะสาชะ ชะยะ ตั้งไว้เบื้องซ้าย ก็ได้ 9 ชั้น

กะถา ฐะ ทะนะ ตั้งไว้เบื้องขวา

ยะระวะ สะหา ระอัง ๑ ตั้งไว้ปลายตีน ก็ได้ 9 ชั้นแสนวา

ลูกปี่นมา เสมอฝนแสนห่าก็เข้ามาบิได้แล

พุทธะคุณนัง ธรรมะคุณนัง สังฆะคุณนัง พุทธะอินตา ธรรมะอินตา สังฆะอินตา อัมพะระอินทริย์ อัมโสะ อัมพะระวัตตะ ยังแต่พระนางธรณีอยู่เหนือผิวน้ำ ผู้อยู่ล้าแผ่นดิน ขอคุณพระบิดามารดา ปกเกล้า จำหัว ก็ข้าเทอญฯ สาธุ สาธุ

ที่พ่อสวดภาวนาเป็นภาษาอีสานพื้นบ้านทั้งหมด (แต่คาถาที่มอบให้นี้ เป็นเพียงบทย่อที่เป็นหัวใจที่สำคัญๆ เท่านั้น) เพื่อสวดเป่าปิดอัดป้องกันตนเองไว้ด้วยกำแพง 9 ชั้น ที่ลูกปิ่นจะเข้ามาเสมอฝนแสนห่า ก็เข้ามาบ่ได้แลฯ (แปลใจจึ่งพอพิมพ์ หัวใจของพระคาถา ปราภพระคาถาบทแรก ตัวหนังสือ ดัดขึ้นเป็นตัวหนาเองโดยอัตโนมัติ)

และโปรดรับทราบว่... พระคาถานี้จะศักดิ์สิทธิ์ได้ ในกิจที่เป็นกุศล เท่านั้น ถ้าท่านตั้งจิตให้มั่น เป็นสมาธิได้ มีความศรัทธา

เชื่อมั่น แล้วไซ้ จิตท่านจึงจะมีพลังมหาศาล คนรอบข้างจะรู้สึกเกรงกลัวในบุญญาบารมี ไม่มีใครล่วงเกินได้!

แต่จะอย่างไรก็ตาม อย่าได้ประมาทโดยเด็ดขาด เพราะไม่มีใครหนีพ้นบาปกรรมที่เคยทำไว้ในชาตินี้ หรือชาติก่อนเก่าไปได้ อย่างแน่นอน นอกจากจะไถ่บาปด้วยการสร้างบุญกุศล มีความเมตตาปราณีให้แก่สัตว์โลกด้วยกันเท่านั้น ที่พอจะผ่อนหนักให้เป็นเบาได้บ้าง มีแต่บุญกุศลเท่านั้น ที่จะช่วยผ่อนคลายความทุกข์ยากลำบากของชีวิตคนเราได้ และ ผู้ที่จะเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของตนเองได้ จะเป็นผู้อยู่ในวิถีของ “อนุตระธรรม”** ที่เห็นแจ้งใน “โลกุตระปัญญา”** ด้วยการปฏิบัติดีปฏิบัติชอบของตนเองเท่านั้น จึงจะมีโอกาส พ้นบ่วงกรรม!

ท่านจึงกล่าวไว้ว่า เมื่อปราศจาก “ศีล”** คนก็ไม่มีอะไรเหนือกว่าสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ “ศีล” จึงทำให้มนุษย์เป็น “สัตว์ผู้ประเสริฐ” กว่าสัตว์ใดใดทั้งมวล เป็นสัตว์โลกที่สูงค่า มีจินตนาการ และมีความเฉลียวฉลาด ด้วยกันทุกคน

“อนุธรรม**

คือวิถีแห่งธรรมที่จะนำไปสู่ความหลุดพ้น

“โลกุตรปัญญา**

คือ เห็นแจ้ง โลกย์ (ความรู้ในกองสังขาร) ด้วยปัญญาบารมี

“ศีล**

คือสิ่งที่ใช้ชำระจิตใจ ให้สูงส่ง ดั่งม เป็นพื้นฐานที่จะนำบุคคลไปสู่ความหลุดพ้นของใจ ที่จะไม่กลับมาทำเริบอีก

แต่เนื่องด้วย ผู้คนในปัจจุบัน ไม่ค่อยมีศีล มีธรรม ประจำใจ ไม่ค่อยมีความละเอียดแก่ใจกัน และ ไม่เกรงกลัวต่อบาปกรรมกัน เสียส่วนมาก เลยดำเนินชีวิตไม่ต่างจากสัตว์โลกทั่วไปมากนัก จึงทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมามากมาย ก็ด้วยเหตุผล ดังกล่าวแล้ว นี้เอง (ถามว่า ทุกคนรู้ดีรู้ชั่วไหม? คำตอบก็คือ รู้ แต่เรายังทำผิดกันอยู่เสมอ มันเป็นเช่นนี้มานานแล้วจริงๆ) ก็คงเป็นเรื่องธรรมดาของโลก เพราะอย่างไร โลกเรา คนเรา ก็มีดีมีชั่วคละ

เคล้ากันไป แต่เมื่อมี “ความพอดี” เกิดขึ้นเมื่อใด โลกก็จะอยู่ได้เท่านั้นเอง

โลกสวรรค์ โลกมนุษย์ หรือโลกนรกอเวจี จึงอยู่ในโลกปัจจุบัน อยู่ในชีวิตของเราขณะนี้เอง ก็อยู่ในปัจจุบันชาตินี้ด้วย ดังที่ ท่านพุทธทาส เคยกล่าวถึงอยู่เสมอ นั่นเอง “ศีล” จึงทำให้มนุษย์เป็น “สัตว์ผู้ประเสริฐ” กว่าสัตว์ใดใดทั้งมวล เป็นสัตว์โลกที่สูงค่า มีจินตนาการ และมีความเฉลียวฉลาด ด้วยกันทุกคนตามที่กล่าวมาแล้ว

ก็ต้องขอให้ท่านทั้งหลายอย่าลืม **บรรพชาศรัทธา** คือธรรมของผู้ครองเรือน ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสสั่งสอนไว้ให้ สำหรับชาวโลกทั้งหลายให้นำไปปฏิบัติ ให้มีความรัก ความเมตตาซึ่งกันและกัน ถ้าเราทำได้ และช่วยกันทำให้ได้ดีแล้ว ก็จะทำให้สังคมของชาวโลก อยู่ด้วยกันได้ ด้วยความสงบสุข ชั่วนิรันดร์กาล

“เรื่องของกรรมและกาลเวลา” นี้ ฉันเขียนไว้ตอนที่เจ็บป่วยอย่างหนัก เมื่อปลายปี 2539 ที่ต้องร่วติดต่อกันวันละ 4-5 ครั้ง แต่ไม่ทราบสาเหตุ เกือบจะกลับไปสู่ดิน คือกลับไปสู่ความตายอยู่แล้ว หมอต้องทิ้งเพราะไม่รู้ว่ อาการป่วยมีสาเหตุมาจากอะไรที่แท้จริง จะว่าเป็นโรคมะเร็งก็หาไม่เจอ หรือเป็นเอดส์ก็ไม่ใช่ เพราะตรวจเลือดก็เป็นปกติ เลยให้มารักษาตามอาการด้วยตัวเองที่บ้าน แต่พอแก้ไขปัญห่าเจ็บป่วยได้เท่านั้นเอง ก็เลยถูกปลดออกจกตำแหน่งหน้าที่ ในการทำงาน

ก็เลยเกิดความสงสัยว่ ทำไมชีวิตคนเร่าจึงเป็นเช่นนี้ ถ้าไม่ถูกปลดจกตำแหน่งแล้วจะป่วยไม่หายหรือ? เพราะ ตอนป่วยนั้นเจ็บปวดเต็มทีแทบทนไม่ไหวแล้ว ต้องแยกจิตใจออกจากความเจ็บปวด ไปไว้คนละส่วนกับกาย เพื่อให้หายเจ็บปวดได้บ้าง ทำให้จิตหยุดและนิ่งตามที่ได้ฝึกมามาแล้ว จนทำให้ฝันเห็นมิติแห่งอนาคต เป็นตัวเลขที่น่าจะเป็นเลขท้ายรางวัลที่ 1 ที่ถูกน้องซื้อ 863 แล้วมาถามว่จะถูกไหม เพราะเขาฝันเห็นฉัน ในรูปอายุ

จีปะขาวไปบอกเขาในคืนเดียวกัน บอกว่าเลขจะออกตัวนี้ เมื่อฉันให้ พระคาถาชินบัญชร เขาไป เมื่อตอนเย็นวานนี้เอง เพื่อนำไปสวดมนต์ก่อนนอนให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ เพราะเขาบอกไม่สบายใจมาหลายวันแล้ว เพื่อเขาจะได้คลายทุกข์ใจได้บ้าง

เมื่อเขาถามเรื่องความฝัน ก็ได้บอกไปแล้วล่ะว่า ถูก (แต่ไม่ได้บอกว่าถูกโด้ด หรือเต็ง)

เพราะตามที่ฉันฝันในคืนที่ผ่านมาเช่นกัน รู้ว่าเลขท้าย 3 ตัวหลังของรางวัลที่ 1 จะออกตรงกันข้ามกับที่เขาซื้อ คือ 368 เพราะฝันว่าขับรถส่วนตัวเลขทะเบียน 6486 ถอยหลังออกจากบ้านไปตลอดทาง จนไปจอดหน้าตึกที่ทำงาน เลขท้ายรางวัลที่ 1 จะต้องออก 68 อย่างแน่นอน คือตัวกลับกับเลขทะเบียนรถ แต่วันนั้นเป็นวันจันทร์ หลักร้อยต้องเป็น 3 ไม่ใช่ 4 ตามทะเบียนรถ ยังได้ทราบมา บอก"คุณหล่อ"เขาไปในฝัน 863 ตามที่เขาฝันด้วย ยิ่งแน่ใจว่า เลขต้องออกตัวกลับนั้นทั้งหมด แต่ตัดสินใจไม่ซื้อ

ฉันอธิษฐานจิต เพียงขอแลกเอาไว้กับชีวิต แค่นั้นเอง ถ้าซื้อไปทั่วตามจังหวัดต่างๆที่เคยฝากเพื่อนซื้อซัก 4-5 พันบาท คงได้เงินเป็นล้านๆ แต่ขอแลกเอาชีวิตไว้ก่อนด้วยการไม่ซื้อเลย แต่คิดอีกที เอาให้แน่ใจ เลยเขียนฝากไปให้คนข้างกายซื้อ 86 (เพื่อไม่ให้มันถูก) พอเลขออก เธอโทรมาบอกว่า คุณคิดยังไงซื้อเลขตัวเดียวไม่กลับ ก็เลยกลับให้ ได้เงิน ห้าพันบาทนะ...ฉันรู้สึกเฉยๆ เพราะฉันไม่ได้ซื้อถูกอยู่แล้ว!

และแล้ว...ทุกอย่างก็เป็นที่สิ้นสุดจริงๆ คุณหล่อง ยุ่งเรื่องงานที่เจ้านายใช้สอย ก็เลย ลืมซื้อไปเลยเช่นกัน บ่ายวันนั้น เขาตาลีตาเหล่อกมาถามฉันว่า หัวหน้าถูกกี่แสน ฉันยิ้มๆบอกไม่ถูก เพราะวันนั้น วันจันทร์ที่ 16 กันยายน 2539 เลขท้ายรางวัลที่หนึ่ง 3 ตัวหลัง ออก 368 จริงๆ และ ฉันก็ขอชีวิตไว้ได้จริง!

จึงเชื่ออย่างสนิทใจว่า สิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง เกิดจากผลบุญที่ได้ทำมาแล้ว ด้วยการนั่งภาวนา วิปัสสนากัมมัฏฐาน ทำจิตให้สงบลงได้ ในระดับหนึ่ง(ด้วยความไม่ย่อได้ เพราะท้อ

ใจที่ฝึกมานานแล้วไม่ได้อะไรเลย พอคิดไม่ยากได้เท่านั้น จิต ก็สงบไปเลย ไม่ฟุ้งซ่านไปไหนอีกแล้ว ฉันจึงนั่งสมาธิด้วยจิตที่ว่างเปล่า ลอยตัวอยู่เช่นนั้นจนรุ่งสาง เหมือนไม่มีตัวตน เมื่อออกจากสมาธิในตอนเช้าแล้ว รู้สึกสดชื่น เป็นสุขกายและเบิกบานในหัวใจ เป็นอย่างยิ่ง เย็นกายสบายใจ แบบที่ไม่เคยพบมาก่อน) ตั้งแต่ปลายปี 2527 มาแล้ว นั่นเอง! และผลจากตรงนี้ก็คือ การได้สมาธิ คือได้ความสุข ความสงบสบาย และ มีความรู้สึกเป็นสุขอย่างยิ่งที่มนุษย์อย่างเราสามารถสร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง และ คิดว่าไม่เหลือวิสัยที่ทุกคนจะปฏิบัติได้โดยง่าย! อีกด้วย ถ้าท่านรู้จักวิธีปฏิบัติที่ตรงกับจริตของท่านเอง

มีเรื่องจริงบางเรื่องที่อดเล่าให้ฟังไม่ได้เกี่ยวกับ พลังจิต จากการได้สมาธิ คือเย็นวันหนึ่งไปส่ง ท่านผู้ว่าการฯ กฟผ ที่สนามบินอากาศแปรปรวนด้วยลมและฝน ฉันจึงอธิษฐานจิตขอให้ฝนหยุดตกเพื่อให้ ผวก. กฟผ นั่งเครื่องบินจากอุบล เข้ากรุงเทพฯ โดยสวัสดิภาพ ซึ่งฝนและพายุก็หยุดจริงๆ เหมือนเช่นที่ฉันนั่งเครื่อง

จากคอนเมืองไปอุบลฯในเย็นวันหนึ่ง นักบินประกาศว่า อีก 15 นาที จะถึงสนามบินอุบลฯ (ตอนนั้นเครื่องบินอยู่ราวๆเหนือ น่านฟ้า จ.ศรีสะเกษ) ถ้าเครื่องลงไม่ได้ก็จะบินกลับคอนเมือง เพราะมีฝนและพายุ ที่สนามบินอุบลฯ จนหอบบังคับการบินไม่ อนุญาตให้เครื่องลง ฉันนั่งนิ่งริมหน้าต่างด้านขวา มองเมฆ และ ท้องฟ้ามืดหม่นด้วยละอองฝนที่โปรยปราย จินตนาการไปเรื่อยๆ เห็นวิมานแห่งสวรรค์และเหล่าเทวาล่องลอยอยู่ในม่านเมฆ มอง ลงข้างล่างเห็นแม่น้ำมูลอยู่ในความมืดสลัวเลือนลาง คิดว่าถ้าต้อง กลับกรุงเทพฯ วันพรุ่งนี้ ลูกน้องคงคอยเก้อ คงไม่ได้ประชุมกองที่ สถานีไฟฟ้าแรงสูง สกลนคร ตามกำหนดแน่เลย ก็เลยตั้ง จิต อธิษฐานขอทวยเทพเทวาฟ้าดินให้หยุดลมและฝน เหมือนที่เคย ขอมมาแล้ว เมื่อถึงคราวจำเป็น พลาทูดออกมาว่า ฝนจะหยุดตก ลมจะเลิกพัด เครื่องจะลงได้แล้ว จนคนนั่งข้างๆที่อยู่ด้านซ้าย มอง หน้าฉันด้วยความแปลกใจ จากนั้นนักบินก็ประกาศว่า จะลงได้ แล้ว เมื่อเครื่องบินลงเรียบร้อย เห็นคุณพูลพันธ์ฯ ลูกน้องฉัน ยืน

คอยฉันอยู่ในขณะที่รุ่นพี่คนหนึ่ง ที่จะกลับกรุงเทพฯ (พี่จรรยา รั้งสรรค์ เจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์เขื่อนปากมูล) เดินมาหาฉันด้วยความดีใจ พลางบอกว่า ผมได้กลับเพราะคุณจริงๆ คุณพลพันธ์บอกว่า หัวน้ำกองผมอยู่บนเครื่อง ไม่ต้องห่วง เดี่ยวก็ลงได้จริงๆ จนผมไม่อยากจะเชื่อเลย อยู่เฉยๆลมก็หยุด !

แต่สำหรับคุณพลพันธ์ฯ เขาคงไม่ตื่นเต้นอะไร เพราะเขาเคยอยู่ในเหตุการณ์แบบนี้กับฉันมาก่อนแล้ว ซึ่งตอนนั้นมีคุณหล่องเป็นคนขับรถไปทำงานด้วยกัน ที่พังโคน ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่คุณพลพันธ์เข้างานใหม่ๆ พอเสร็จงานในตอนเย็น เดินทางต่อเข้า จ. สกลนคร เพื่อจะไปเสนอความก้าวหน้าและปัญหาของงาน ในการประชุมฝ่ายในวันพรุ่งนี้ต่อไปอีกด้วย ตลอดทางเจอพายุฝนรุนแรงมาก มองเห็นถนนข้างหน้าไม่เกิน 10-15 เมตรแน่ๆ ทั้งลมแรงจนต้นไม้ข้างทางถนนหักโค่น ทั้งฟ้าแลบฟ้าร้องจนน่ากลัว จะถอยกลับก็คงเหมือนเดิม เพราะออกมาไกลแล้ว จนกระทั่ง อีกประมาณ 15 กิโลเมตร ก่อนจะถึงสกลนคร ก็จะ 3 ทุ่มอยู่แล้ว

เพราะรถวิ่งเหมือนคลานมา ฉันกลัวจะหาข่าวกินยากถ้าฝนไม่หยุดตก ก็เลยตั้งจิตอธิษฐาน ราพิงในใจว่า *ถ้าแผ่นดินนี้ข้าฯเคยครองมาก่อนจริง (ที่เป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรโคตรบูรณ) ก็ขอเทพดาฟ้าดิน โปรดช่วยหยุดลมและฝนให้ด้วยเทอญฯ* ฉันกลืนลมหายใจอึดใจหนึ่ง แล้วบอกเขาทั้งสองว่า เดี่ยวฝนก็จะหยุดตกหรือ...และทันใดนั้น รถก็วิ่งออกจากลมและฝนทันที ข้างหน้าถนนเงียบสงบ ไม่มีลม และฝน แม้แต่เม็ดเดียว ฉันมองไปข้างหน้าท้องฟ้าปลอดโปร่งเงียบสงบด้วยแสงจันทร์ พอหันไปมองด้านหลัง ลมและฝนหยุดอยู่แค่นั้นเอง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องที่ไม่น่าเชื่อเหมือนฉันมีตาทิพย์ ในคราวเปิดเขื่อนปากมูล เพื่อเดินเครื่องจ่ายไฟฟ้า ฉันไปทำงานกับลูกน้องที่สถานีไฟฟ้าแรงสูงอุบลฯ 2 ที่สายส่งไฟฟ้าจากเขื่อนปากมูลผ่าน พองานใกล้จะเสร็จในตอนบ่าย ลูกน้องหายหน้าไปทีละคนสองคน จนฉันต้องเก็บเครื่องมือซ่อมเอง และฉันรู้ว่าพวกเขาหายไปไหน จึงได้ตามไปดู และคิดว่าจะกำหราบเสียให้เข็ดหลาบ

ฉันก็เลยได้เล่นไฮโล โดยตัวเองเสียเลย ลูกน้องต้องผลัดเปลี่ยนกันจับคู่เป็นเจ้า 2-3 ครั้ง (เนื่องจากมีเค้าที่หน้าตักน้อย) ซึ่งฉันก็แพงถูกทุกครั้ง เป็น เพราะ จิตแท้ ที่ฝึกมาดีแล้วบอกฉันว่าให้แทง 5 ตำ หรือเอี้ยวตำ(ได้หลายต่อด้วย) ไฮโลมันจะตายอยู่ตรงนี้ เงินของทุกคนเลยมาอยู่ในกระเป๋าของฉันจนหมด ตอนเย็นทุกคนต้องเดินตามฉันด้อยๆ เพราะเงินหมดไม่มีเงินซื้อข้าวกิน ซึ่งก็ไม่ได้ต่างไปจากเหตุการณ์ในวันเปิด สถานีไฟฟ้าแรงสูงบึงกาฬ วันนั้นเลย(วันที่ 16 สิงหาคม 2530 เลขท้ายรางวัลที่หนึ่งออก 262 แต่ฉันแทง 362 และเลขท้ายสองตัว 62 ด้วย) ที่ฉันถูกเพียงเลขท้ายสองตัว 62 ได้เงินไปคืมเหล้าคนเดียว เพราะตอนเย็นพรรคพวกจากกทม. ที่ไปร่วมงานด้วยเป็นเจ้ามือ เขย่าไฮโล ลูกน้องฉันเลยไม่หว่างอะไร แม้แต่ฉันจะเลี้ยงข้าวปลาอาหารและเหล้าฟรี เขาก็ไม่สนใจ สุดท้ายก็เลยหมดกันเป็นพันๆ เมื่อฉันกลับมาตามให้เลิก (เพราะเงินก็หมดกันอยู่แล้ว) ก่อนจะชวนไปกินเหล้าต่อ ฉันเลยแทง และชักทุกคนที่ลงเงินแบบเดาสุ่ม ได้เงินคืนกันถ้วนหน้า

(เพราะฉันแทบให้เฉยๆ ไม่คิดอยากได้เงินใครเลย) แล้วค่อยเลิกกัน แต่ท่านก็ต้องเชื่ออีกเช่นกันว่า เขาทั้งหลายไม่ยอมเจ็บหลายเลย (ทั้งๆที่เจ้านายเบื่องสูงตำหนิฉันเรื่องนี้บ่อยๆ แต่ฉันก็ห้ามพวกเขาไม่ได้) เพราะ การพนัน เป็นสมบัติของมนุษยชาติ นั่นเอง

และฟังทราบว่ ร่างกายยิ่งเคลื่อนไหว ยิ่งแข็งแรง เราจึงจำเป็นต้องออกกำลังกาย เพื่อไม่ต้องไปซื้อยากิน แต่ จิตกับใจ ยิ่งนิ่งสงบ ยิ่งมีพลัง และด้วย “จิตตานุภาพ” นั่นเอง ที่ทำให้หน้าตาฉันสดชื่นผ่องใสอยู่ตลอดเวลา ทำให้ใครๆที่ไม่รู้จัก จะดูเราเหมือนอายุน้อยกว่าความจริงไม่ต่ำกว่า 5-10 ปี อย่างไม่น่าเชื่อ!

พอกลับมาพิจารณาดู เหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านมาในชีวิต เมื่อครบรอบ 12 ปี จะเกิดเหตุซ้ำแบบเดิมๆเสมอ เลยทำให้ฉันรู้อนาคตของตัวเองได้โดยอัตโนมัติ ดังนั้นเมื่อวันเวลามาถึงฉันจึงจำเป็นต้องระวัง ใจ สติ เตือนตนอยู่เสมอ แต่ถึงกระนั้นก็พลั้งเผลอจนได้ มันคงเป็นเรื่องของกรรมและกาลเวลานั่นเองที่เกี่ยวข้องกัน ที่ทำให้เวลาลงตัวกับเหตุการณ์ที่ซ้ำรอยเดิมเหมือน

พรหมลิขิตชีวิตไว้แล้ว ทำให้คนเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงไปจาก “กรรม” ได้

เมื่อปี 2524 ได้ไปตรวจรับอุปกรณ์สื่อสาร (*Close numbering system*) ไปทำงานที่เมืองโยโกฮาม่า ประเทศญี่ปุ่น เดือนกว่าๆ เลยได้ท่องเที่ยวไปทุกแห่งทั้งโตเกียว เกียวโต โอสุโอ ซาก้า โกเบ อาจจะเป็นคนแรกที่ได้ร้องเพลง แบบ“คาราโอเกะ” กับชาวญี่ปุ่น ก็เป็นได้ เพราะมีวันหนึ่งวิศวกรของบริษัท OEC อดหลับอดนอนแก้ไขปัญหของเครื่องไม่ได้อยู่ 2 วัน 2 คืน รุนนึ่ง ที่ไปทำงานด้วยกันถามว่า...พี่มันเสียเพราะอะไร? และเท่าที่ฉัน สังเกตดูแล้วเห็นว่าตัวรีเลย์ทำงานผิดปกติ ก็เลยได้บอกทุกคนว่า เขาต่อไดโอด(*diode*)กลับขั้วไปตัวหนึ่ง ก็เลยต่อสายในวงจรผิด ตามกันไปด้วย คุณมาซูดะ อินาอิชิ(*วิศวกรของ บ.OEC*) ใช้เวลาไม่ถึง 15 นาที ก็แก้ไขได้เรียบร้อย ตอนเย็นเขาเลยพาไปเลี้ยงเสีย ยกใหญ่ ไปดื่มที่ Topless girl bar (*สาวๆญี่ปุ่นเปลือยอกเดิน เสิร์ฟอาหาร-สวยจริงๆ*) แล้วไปต่อที่อื่นๆอีกด้วย นอกจากนี้วัน

ต่อมา ยังพาพวกเราไปกินอาหารไทยแพงๆ ต้มยำปลาช่อน (ที่เพื่อนซึ่งเดินทางตามไปดูงาน(PLC)ที่หลัง เห็นมัสตาดสีเหลืองๆ ที่วางอยู่ขอบถ้วย นึกว่าไข่ปลาช่อน เลยหลงกินเข้าไปทั้งหมดจน น้ำตาไหลพราก แต่ไม่มีใครกล้าหัวเราะ ฉันรู้สึกสงสารเขาจังเลย เพราะมัสตาดกินเพียงเล็กน้อยก็ฉุนขึ้นจมูก ในแบบที่บอกไม่ถูก (เหมือนกัน)ได้อาหารที่ถูกปาก แทน เหมปุระ ที่กินอยู่ทุกวันจน ร้อนใน (ปากเจ็บปากพองไปหมด) แถมวันหลังต่อมาเขาชวนให้ ฉันอยู่ทำงานด้วย จะได้เงินเดือน 1 แสนบาท แต่ฉันไม่ตกลง เพราะตอนนั้นฉันก็ได้เงินเดือนๆละ 1 หมื่นบาท ที่เมืองไทยอยู่ แล้ว คิดดูแล้วค่าครองชีพก็พอๆกันกับเงินที่จะได้รับ แถมสุขภาพ ของตนเองก็ไม่ค่อยดีอีกด้วย (จริงๆแล้วก็ไม่ดีเลย ไปได้อาติศย์ เดียวไปดื่ม-กิน(ปลาดิบ) ที่บ้านคุณชิโมฮารา ท้องร่วงจนต้องเข้า โรงพยาบาล เกือบตายไปแล้ว) เลยไม่เอาดีกว่า กลับเมืองไทย ดีกว่า

ท่านรู้ไหมว่าทำไมเขาจึงแก้ไขปัญหากันไม่ได้ ไม่ใช่เขาไม่ฉลาดนะ! แต่ฉันคิดว่าเขาคิดไม่ถึงว่า ช่างเทคนิค (คนของเขา) จะทำงานผิดพลาด เลยมองข้ามปัญหาไปเท่านั้นเอง

และ อีก 12 ปีถัดมา (ปี 2536) ได้ไปดูงานที่ยุโรป ที่ประเทศสโลวีเนีย ที่ๆที่นายทั้งหลายก็ไม่ค่อยชอบขึ้นหน้าเราเท่าไร ซึ่งนายในพื้นที่เสนอชื่อคนอื่นไป แต่ฉันต้องได้ไป เพราะนายที่ใกล้ชิด(ในสายงาน)ตั้งใจให้ฉันไป เพื่อกลับมาทำงานให้องค์กรอยู่แล้ว และพอกลับมาไม่นาน นายที่ตั้งใจส่งไปเพื่อให้กลับมาทำงานให้กับองค์กร ก็ลาออกจากงานไปทำงานที่อื่นที่ดีกว่า(แถมชวนฉันไปทำงานด้วยและบอกฉันว่า คนแบบฉันไม่มีโอกาสรุ่งในองค์กรแห่งนี้แน่ๆ ถ้าไม่คิดเรื่องสุขภาพของตนเอง ฉันคงไปไกลแล้ว) แปลกจิงนายลาออกเหมือนกันทั้งสองครั้ง เลยคิดว่า อีก 12 ปีข้างหน้า ก่อนปลดเกษียณ จะมีนายคนไหน พาไปเที่ยวไปดูงานเมืองนอกหรือเปล่า ถ้าเป็นแบบนี้ จะมีใครให้ไปหรือ เพราะ

เราชอบทวนกระแส ด้วยนิสัยที่ยอมใครไม่ค่อยจะเป็น ไม่ดีเลย จนเป็นที่กล่าวขานกันว่าชอบเบี้ยวนาย (แม้วันไปเผาศพ-ไฟศาล เพื่อนรัก-ที่เมืองนนทบุรี “นาย” (ระดับรองผู้ว่าการฯ) ที่มาเป็น ประธานยังบ่นให้เพื่อน-สกลธรฯ ได้ยินเลย) ทั้งๆที่เราไม่เคยเบี้ยว ใครเลย เพียงแต่เคยบอกนายบางคนว่าให้กลับไปเรียน ป. 4 ใหม่ น่าจะดี และเคยบอกบางคนว่า บางเรื่องที่พากันทำอยู่นั้น มันไม่ถูกต้องเท่านั้นเอง (แต่อาจจะมีหลายอย่างที่เราทำเกินหน้าเขา ก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน) นายเขาเลยโกรธไม่ชอบเราสักเท่าไร

แต่ก็เป็นจริงตามที่เจ้านายท่านนั้นทักท้วงไว้จริง ว่า ฉันจะไม่รุ่งในหน้าที่การงาน แม้วันหนึ่งจะได้เป็นถึงระดับหัวหน้ากองดูแลคนร่วม 100 แล้วก็ตาม อีกทั้งได้รับทราบจากรองผู้ว่าการฯ ท่านหนึ่ง กล่าวไว้ว่า กฎเกณฑ์จะไขไปสู่ความสำเร็จในงานส่วนใหญ่นั้น มาจากการมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงานทุกระดับ (ซึ่งฉันก็ทำอยู่แล้ว ทำมานานแล้วด้วย) ที่ผู้บริหารต้องนำเสนอถึงเหตุผล ความจำเป็น และรายละเอียดขั้นตอนในการปฏิบัติงาน เปิด

โอกาสให้เสนอความคิดเห็น และนำความเห็นในที่ประชุมมาใช้
งาน ให้โอกาสทุกคนที่อยากจะทำงาน โดยผู้บริหารต้องติดตาม
อย่างใกล้ชิด สอบถามถึงอุปสรรคและปัญหา คอยแก้ไขปัญหาที่
เกิดขึ้น และเป็นผู้ตัดสินใจ (ที่หลายๆครั้ง นั้นต้องสั่งการเอง
ตัดสินใจเอง ในช่วงเวลาหน้าลี้หน้าขวานแบบใจหายใจกว่าทุก
ครั้ง ถ้าผิดพลาดก็มีโอกาสที่บางคนอาจถึงแก่ชีวิต หรืออุปกรณ์
เสียหายหลายสิบล้านบาท) เพราะเป็นความรับผิดชอบในงาน
ทั้งหมดอยู่แล้ว (แต่ก็แปลก ที่นายบางท่านบ่นบอกว่า นั้นควรจะ
อยู่ที่ออฟฟิศเพื่อบริหารงานมากกว่า ที่จะออกไปติดตามงานใน
โครงการฯ หรือว่าเขาอยากให้นั้นล่มสลายในการทำงาน ! ก็ไม่
แน่ใจ)

และ เมื่องานสำเร็จถูกล่วงไปด้วยดีแล้ว จัดเป็นโอกาสพิเศษ
เพื่อเชิญผู้บริหารระดับสูงสุดในสายงาน มาชื่นชมในความสำเร็จ
ของงาน เพื่อขวัญและกำลังใจ ที่จะได้รับการชมเชย ซึ่งจะเป็น
ความภาคภูมิใจหาที่สุคติได้ (ที่ต่อไปลูกน้องจะทำงานให้นายอย่าง

สุดชีวิตจิตใจเลยทีเดียว) แต่ก็ไม่แปลกใจอะไร ที่ฉันเชิญให้นายมาร่วมแสดงความยินดีด้วยแต่ละครั้ง ไม่มีใครมาเลย ! (ไม่ว่าจะเป็นระดับไหน เพราะ ท่านบอกไม่ว่าที่จะมาร่วมงานได้ ก็คิดว่าบางท่านอาจจะว่าง แต่ท่านไม่ค่อยชอบเราก็เลยไม่มา) การสรุปงานเพื่อฉลองความยินดีในความสำเร็จทุกครั้งกับผู้ได้บังคับบัญชา ฉันก็เลยต้องเป็นประธานของงานเอง (คงเป็นเพราะ อาณาจักรโคตรบูรณ์ ที่ฉันเคยครองมาก่อน ณ ที่แห่งนี้ ฉันจึงเป็นนายสูงสุดคนเดียวเท่านั้น (จะเชิญใครอย่างไร ก็ไม่มีใครมา) และไม่ต้องสงสัยเลยว่า ทำไมฉันจึงได้ไปเป็นหัวหน้ากองดูแลแถบถิ่นนั้น เพราะความจริงก็คือ ฉันไปเพื่อใช้หนี้กรรม เท่านั้นเอง)

แต่ก็เกิดเรื่องจริง เหมือนเดิม ที่ไม่น่าเชื่อ! พอวันเวลามาถึง เจ้านายระดับสูงก็พาไปดูงาน ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา จริงๆด้วย โดยมีนายที่ใกล้ชิดในสายงานโดยตรงไปด้วย และพอกลับมาไม่นานนายใกล้ๆตัว ท่านก็ลาออกไปก่อน เหมือนๆเดิม ซึ่งไม่ต่างกันเลยกับสองครั้งแรกที่ผ่านมา อย่างไม่น่าเชื่อ ก็ต้องเชื่อ

เพราะ มันเกิดขึ้นจริงๆเหมือนกันทั้ง 3 ครั้งเลย มันเหมือนกับชีวิตของเราและผู้เกี่ยวข้อง ได้ถูกขีดเส้นไว้หมดแล้ว (ในรอบ 12 ปีของการเกิดของมันเอง)

จึงเหมือนกับเห็นอนาคตของตนเองได้ ในทุกเรื่องราวอีกด้วย มันคงเป็นเรื่องของกรรมกับกาลเวลา ที่เลื่อนไหลไปตามวิญญูของธรรมชาติที่กำหนดมา อย่างลงตัว! เมื่อเห็นอนาคตได้แล้วทำไมเราจะไม่เห็นอดีตได้เช่นกัน! ต้องเห็นได้อย่างแน่นอน! แต่ ที่สำคัญมากกว่า อยู่ที่ เห็นแล้วได้อะไร? และอะไรทำให้เกิดเหตุการณ์ เช่นนี้ได้ มันต้องมาจาก มิติกับกาลเวลา ที่เคยสร้างกรรมไว้ อย่างแน่นอน!

สุดท้ายก็พอสรุปออกมาได้ว่า หลายๆครั้งที่ฝืนกระแสสังคมทำให้เราเดือดเนื้อร้อนใจและลำบากตรากตรำทุกครั้งไป ฉะนั้น บางครั้งก็ต้องปล่อยชีวิตของเราไปตามกระแส ให้ล่องลอยไปตามกรรมเก่า กรรมใหม่บ้าง ปลดปล่อยชีวิตไปตามกาลเวลาบ้าง อะไรจะเกิดก็ต้องปล่อยให้มันเกิด! เพื่อชดใช้หนี้ กรรม! เพราะ

มันเป็นเรื่องของกรรม และกาลเวลาที่ไม่ควรจะฝืน เราควรชดใช้
 หนี้กรรมเขาไป จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที! พอถึงจุดๆ
 หนึ่ง เมื่อทุกอย่างสงบลงได้แล้ว ทุกอย่างก็ยุติเท่านั้นเอง! และถ้า
 ทุกคนยอมรับความจริง และเข้าใจในความเป็นจริงนี้ได้ ก็จะไม่
 เป็นทุกข์! (แล้วใครบ้างล่ะ ที่จะยอมรับกันได้ง่ายๆ) ลองหัน
 กลับไปมองชีวิตของท่านเอง ก็จะเห็นเองว่าเรื่องของกรรมกับ
 กาลเวลา ได้ถูกกำหนดไว้แล้วสำหรับทุกชีวิตที่เกิดมา ทำให้เรา
 ต้องเชื่อได้เสมอว่า

เมื่อถึงเวลา เราต้องชดใช้ หนี้กรรม!

(แล้วใครบ้างล่ะที่คิดว่ามีกรรมเก่ากับฉัน ก็อย่าลืมชดใช้หนี้กรรม
 กันด้วย จะได้หมดเวรหมดกรรมกันเสียที ชาติหน้าฟ้าใหม่ต่างคน
 จะได้ต่างไป)

10. เมื่อชีวิตยังอยู่

เราจะมีชีวิตอยู่อย่างไร อย่างมีความสุขสบายในชีวิตได้
ตลอดไป เพราะว่า แม้แต่องค์สุลต่านชาวอาหรับผู้ยิ่งใหญ่ ที่มี

พร้อมสรรพในทางโลกย์ เมื่อหลายร้อยปีที่ผ่านมาแล้วยังเคยบอกไว้ว่า ตลอดชีวิตจนแก่เฒ่า มีความสุขจริงๆ เพียง 14 วันเท่านั้น ที่ได้จับบันทึกไว้ให้ทราบ

สำหรับตัวเราและท่านทั้งหลาย ต่างเกิดมาตัวเปล่าด้วยกันทั้งนั้น พ่อแม่ฉันเองที่ท่านพาอาศัยอยู่ตามบ้านนอกบ้านนา ในเขตพื้นที่ จ. ลพบุรี ตอนแรกๆชีวิตครอบครัวของเรา ก็แทบไม่มีสมบัติพัสถานอะไรเลยจริงๆ (เพราะไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะมีสมบัติมากๆเมื่อน้ำยังมีปลาในน่ายังมีข้าว ถ้ายังมีมากเดี๋ยวก็โดนโจรปล้นเท่านั้นเองเพราะปี 2499 อนาคตกำลังครองเมือง) เนื่องจากในระยะเวลา 60 ปี ที่ผ่านมา สมบัติในแผ่นดินยังมีอยู่มากมาย และผู้คนก็ยังมึนน้อย ท่านจึงไม่จำเป็นต้องสะสมอะไรให้วุ่นวาย แต่ต่อจากนั้นอีกไม่นาน ในช่วงระยะเวลา 50 ปีมานี้เอง ที่โลกเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย ผู้คนเริ่มมากขึ้นๆเรื่อยๆ เป็นผลให้เกิดการแก่งแย่งที่อยู่อาศัย และความอยู่ดีกินดี

การสะสมทรัพย์จึงเกิดขึ้นจนกลายเป็นสังคมบริโภคนิยม กันอยู่ในปัจจุบันนี้ ที่เราได้เห็น

ดังนั้น ใครก็ตามโลกเขาไม่ทัน เพราะปล่อยวันเวลาให้สูญเปล่า มาถึงปัจจุบันวันนี้ ย่อมแสวงหาอะไรโดยง่ายไม่ได้อีกแล้ว เพราะทรัพยากรของโลกมีจำกัด ปัจจัยในการดำรงชีวิตหายากขึ้นทุกวัน ทุกคนเลยต้องดิ้นรนแสวงหา แล้วเราจะมีความสุขกันได้อย่างไร จะหาความสุขได้ที่ไหน จึงเป็นเรื่องที่ยากมาก ไม่ต้องคิดถึงว่าจะมีความสุขได้ตลอดไป ได้อย่างไรอีกด้วย!

มาถึงวันนี้ หนทางและวันเวลายังอีกยาวไกล ที่เราจะเดินกันต่อไปในชีวิต แต่หนทางที่เดินผ่านมาแล้ว ถ้าคิดว่ายาว ก็ยาวไกลพอสมควร แต่ถ้าคิดว่าสั้น ก็สั้นนิดเดียว เพราะเรายังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน พอที่จะภูมิใจได้เลยจริงๆ ก็ถึงวัยแก่เฒ่าไปแล้ว น่าเสียดายชีวิต และวันเวลาที่หมดไปนะ!

คนเราเกิดมาทำไมก็ไม่รู้...

แต่ทุกคนก็ได้รับรู้ ได้เห็นวัฏจักรของชีวิต กันอยู่แล้ว เกิดมาแล้วเจริญเติบโต เรียนรู้ ทำงาน สืบสานเผ่าพันธุ์ แก่เฒ่าชรา แล้วก็ล้มหายตายจากกันไป ลูกหลานที่เกิดใหม่ก็จะมีวัฏจักรของชีวิตที่ไม่ต่างไปจากนี้ และ คงเป็นเช่นนี้ไปตลอดกาล ถ้าไม่เกิดอุบัติเหตุกับชีวิตในระหว่างทาง อายุเฉลี่ยของคนเราก็ประมาณ 3 หมื่นวัน หรือประมาณ 80 ปี ไม่เกิน 100 ปี เป็นส่วนมาก ท่านลองมองย้อนไปในอดีตของตนเองดูซิ ว่ามีอะไรบ้างในชีวิตที่ผ่านมา เชื่อว่า แต่ละท่านก็คงไม่มีอะไรที่แตกต่างกันมากนัก ทุกคนคงจะเห็นแล้วว่าหลายอย่างก็แค่นั้นเอง เราว่ากันไปตามความอยากมีอยากดี และอยากได้ เพื่อให้อยู่ได้อย่างมีความสุข ด้วยความพอใจของตนเอง ถ้าได้ดีกว่า ได้มากกว่าคนอื่น ๆ ก็ยิ่งจะดี เหมือนกับเราได้รับชัยชนะ ซึ่งเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่จะดีใจ สุขใจ และความสุขส่วนหนึ่งของคนเราก็คือมาจากความรู้สึกแห่งชัยชนะนี้เอง (ในขณะที่ผู้แพ้ก็เป็นทุกข์ด้วยความเสียใจเช่นกัน) ขอ

เพียงแค่ผู้มีอำนาจวาสนาทั้งหลาย อย่าพากันหลงลำพองคะนอง
ตนเท่านั้นเป็นพอ สงสารคนอื่นที่เขาต่ำต้อยกว่าบ้าง

เมื่อเกิดมามีพร้อมด้วยทรัพย์สมบัติ และ คุณสมบัติที่ดี ที่
ธรรมชาติท่านประทานมาให้เธอทั้งหลาย ด้วยสภาพที่ดี มี
รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณที่สวยงามมากกว่า สง่างามมากกว่า
เฉลียวฉลาดมากกว่า ได้ดีกว่า และเก่งกว่าคนอื่นแล้ว ทุกคนก็จะมี
ความสุขใจ รู้สึกภูมิใจในชีวิตตนเอง แบบไม่มีที่สิ้นสุดเป็น
ธรรมดา แล้วรู้ไหมว่า สิ่งที่ได้มาทั้งหมดนั้นได้มาจากไหน?

แต่ถ้าเกิดความหลงระเหิดในเรื่องเหล่านี้มากจนเกินไป หลง
มากๆ เข้า อาจถึงกับล้มตัวล้มตาย เพราะสิ่งที่ได้มา คือสิ่งที่คนอื่น
เขาไม่ได้เขาไม่มี ในกาลเวลาเดียวกันนั้น นั่นเอง และ คนเหล่านั้น
ที่มีชีวิตแบบธรรมดาทั่วไป ก็มีเป็นจำนวนมากกว่าอีกด้วย ที่
สำคัญก็คือ หลายๆสิ่งหลายๆอย่าง ที่ได้มานั้น เป็นการสะสม
อำนาจของคนโดยอัตโนมัติ แบบไม่ได้ตั้งใจด้วยซ้ำไป คนที่ไม่
ชอบเรามีไหม ต้องมีอย่างแน่นอน!

เรื่องนี้จึงเป็นอันตรายต่อสังคมมาก และ เป็นปัญหาที่ปรากฏให้เห็นอยู่ในปัจจุบันนี้ด้วย สำหรับการดำเนินชีวิตที่แตกต่างกันมากมายของผู้คน เพราะ ถ้าถึงวันหนึ่งที่ผู้มีอำนาจเหนือกว่าทำอะไรไม่ได้ตั้งใจ ความเดือดร้อนวุ่นวายย่อมเกิดขึ้นกับตัวเองและคนอื่นๆ อย่างแน่นอน! เป็นสัจธรรมของความโลภ โกรธ หลง ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสไว้แล้ว ซึ่งปรากฏชัดเจนอยู่ในสังคมไทยในปัจจุบันนี้ที่ให้เห็น จนมีบางคนเคยถามฉันว่า ผู้มีอำนาจที่จิตใจมืดบอดปานนั้น โกงบ้านโกงเมืองอย่างไม่ละอายแก่ใจ ยังพากันเสวยสุขอยู่ได้ ไหนว่าทำดีได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว เมื่อไหร่เขาจะถูกฟ้าดินลงโทษเสียที อยากจะดูจริงๆ ว่าจะเป็นยังไง

ฉันรู้สึกเห็นใจท่านผู้ถามเป็นอย่างยิ่ง จึงขอให้ท่านใจเย็นๆ สำหรับเรื่องแบบนี้ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วแน่นอนอยู่แล้ว ตอนที่ยังเสวยบุญเก่าอยู่ ก็เป็นเช่นที่เห็นๆ กันนี้แหละ หมดบุญเก่าเมื่อใด บุญใหม่ก็ไม่ได้สร้าง กรรมทั้งหลายก็จะตามมาทันเอง ขอ

เพียงแค่ท่านอย่าพึ่งตายก่อนก็แล้วกัน แล้วท่านจะเห็นเองในชาตินี้แหละ ไม่ต้องรอไปถึงชาติหน้าหรอก

เพราะฉะนั้น ในเมื่อใครยังติดอยู่กับความสุขทางโลกย์แบบไม่ลืมหูลืมตา ก็ต้องปล่อยเขาไปตามความโลภ โกรธ หลง ที่เป็นกรรมเก่าของเขา เพราะมันเป็นธรรมชาติของเขา เป็นกรรมของเขาที่ติดมากับจิต ยากที่จะแก้ไขได้อยู่แล้ว เมื่อถึงเวลาได้ชดใช้หนี้กรรมเมื่อไหร่ เขาก็จะหลุดไปเอง! ดีไปเอง เมื่อถูกธรรมชาติสั่งสอนไปแล้ว

แต่สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ ถ้าคนเราไม่ติดอยู่กับความสุขทางโลกย์มากจนเกินไป ละความโลภลงได้ ชีวิตก็เป็นสุข เท่านั้นเอง เพราะความโลภเป็นต้นเหตุของความโกรธ และ ความหลง ที่จะหมุนเวียนตามกันไปไม่มีที่สิ้นสุด

สำหรับผู้รู้แล้ว ผู้เจริญแล้วทั้งหลาย ย่อมแสวงหาสัจจะธรรม อันเป็นพื้นฐานของชีวิต เพื่อนำทางไปสู่ความหลุดพ้นของใจ และ จากสิ่งที่กล่าวแล้ว ที่เป็นสาเหตุแห่งทุกข์ ที่ทำให้คนเรามี

ความลับ มีการปิดบัง เกิดความไม่เชื่อ มีการหลอกลวงกันและกัน
ที่เป็นตัวบ่อนทำลายความเป็นมิตรภาพ ความเป็นสามัคคี และ
ความเป็นคนดี ทั้งๆที่รู้ แต่คนเราก็ตายทำตามเหตุปัจจัย เพราะ
“กรรม” พาไป

สำหรับผู้ที่ยังข้องติดอยู่ด้วยกรรมใดๆก็ตาม ก็คงต้อง
ยอมรับกรรมนั้นๆ ชดใช้หนี้กรรมกันไป!

เชื่อว่าหลายๆชีวิตที่เดินทางอยู่ใน “โลกียวัตร” จนถึงวันนี้ได้
ก็คงได้สัมผัสเรื่องของกรรมดังกล่าวกันมาบ้างแล้วพอสมควร จะ
มากบ้างน้อยบ้าง-ด้วยกันทุกคน ซึ่งเรื่องแบบนี้ใครๆก็ไม่อยากให้
เกิดขึ้นในชีวิตของตนเอง แต่เมื่อมันเกิดขึ้นแล้ว เพราะ กรรม พา
ไป ก็ต้องยอมรับความจริง ถึงแม้ไม่อยากพบเห็นกันต่อไปอีกด้วย
ก็ตาม

แต่สิ่งที่กล่าวแล้ว ก็ไม่เคยหมดไปจากโลก เพราะมนุษย์เป็น
สัตว์สังคม ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ต้องการอยู่กิน พักผ่อนหลับ
นอน และสืบสานเผ่าพันธุ์ ตามกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ ทำให้ทุก

ชีวิต ต้องการความเป็นใหญ่ ต้องการชัยชนะ และ มีอำนาจที่เหนือกว่า ทำให้เกิดการแก่งแย่ง ชิงดีชิงเด่น เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนเองต้องการ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสิ่งของ คนดีๆ ของดีๆ ของสวยของงาม ของที่มีคุณค่า ทุกคนต่างก็อยากได้ไว้ครอบครองเช่นเดียวกัน ดังนั้น ถ้าคนเราไม่มีคุณธรรมอยู่ในจิตใจแล้ว สังคมก็จะวุ่นวายไม่มีที่สิ้นสุดลงได้อย่างแน่นอน

ด้วยเหตุดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง ที่ทำให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาร่วมโลกกับเรา ต้องลุ่มหลง พากันติดข้องอยู่ในความโลภ ความโกรธ และความหลง มีกันอยู่อีกมากมายมหาศาล มีมากกว่าผู้รู้แล้วว่าอะไรคือผิด อะไรคือถูก อย่างมากมายเทียบกันไม่ได้เลยทีเดียว

เราจึงได้เห็น โลกย์และสังคมปัจจุบัน เหมือนที่เห็นๆกันอยู่ในขณะนี้ นี่เอง ที่ทุกชีวิตต้องต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด ไม่มีอะไรที่พอดีพอควร ส่วนเกินนั้นมีไม่มาก แต่ส่วนขาดนั้น ทุกคนล้วนแต่ขาดเงินด้วยกันทั้งสิ้น ในที่สุดก็เลยต้องแสวงหาในส่วนที่ขาด

หายไปในชีวิตของแต่ละคน และทุกอย่างที่หาได้มา ล้วนได้มาจากความทุกข์ยากลำบากทั้งใจและกายของเราเอง ท่านจึงบอกว่า **ชีวิตทุกข์ นั้นเอง**

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อเราเกิดมาแล้ว จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ทุกอย่าง เพื่อความอยู่รอดของชีวิต เพื่อให้รู้เท่าทันธรรมชาติแห่งความเป็นจริง! หลายคนบอกว่า เรียนจนทำงานได้แล้ว เรียนมามากแล้ว แต่นั่นคือการเรียนจบมา ตามที่สังคมกำหนดเท่านั้นเอง จะเรียนจบมาสูงสุดแค่ไหนอย่างไร เราก็เรียนรู้กันไม่จบ ซึ่งจะสังเกตได้จากการทำงานที่มีปัญหาให้ต้องเรียนรู้เพิ่มเติมไปเรื่อยๆ เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ทุกวันเป็นประจำ ในความเป็นจริงแล้ว เราต้องเรียนรู้กันไปอีกตลอดชีวิต จนกระทั่งวันตาย ก็เรียนกันไม่จบ!

ในสมัยโบราณ ถ้าใครมีโอกาสได้ศึกษาเล่าเรียน ย่อมมีโอกาสที่ดีกว่าคนอื่นๆ ในการดำรงชีวิตในสังคม จนมีคำกล่าวไว้ว่า **มีวิชาเหมือนมีทรัพย์อยู่นับแสน** ซึ่งโอกาสที่ตรงนี้มีทางเดียว

เท่านั้น คือการบวชเป็นพระ คนแก่ท่านจึงพูดกันติดปากว่า **บวชเรียนเขียนอ่าน** เมื่อสึกเพื่อออกมาครองเรือน เขาก็จะเรียกชื่อนานหน้าว่า “ทิด” ก็คือ “บัณฑิต” แปลว่า ผู้รู้แล้ว นั่นเอง

ดังนั้นไม่ว่าใครจะเรียนจบมาสูงแค่ไหน ถ้าไม่ได้บวช หรือไม่ได้ใส่ใจเรียนรู้สังขารม คำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว เราก็ยังไม่ได้ชื่อว่า เป็นบัณฑิต อย่างเต็มภาคภูมิ และคงไม่หลงตัวเอง ว่าเป็นผู้รู้แล้ว ยิ่งถ้าคิดว่า ตนเองรู้แล้ว เก่งแล้ว นั่นคือ เรายังไม่รู้อะไรเลย! **(มีแต่คน โง่เท่านั้น ที่จะคิดได้เช่นนี้)**

สำหรับการที่จะเจริญรอยตามบาทของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่อไป เพื่อให้ได้ธรรมวิเศษ ที่จะสามารถพาใจให้หลุดพ้นไปได้นั้น คงไม่ใช่เรื่องที่ใครๆจะทำได้ง่ายๆ เอาแค่ธรรมอันเป็นพื้นฐานของชีวิต ที่มีอยู่ ก็คิดว่าสังคมเราพากันลืมไปหมดแล้ว หรือไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าคืออะไร? ยิ่งเด็กๆสมัยใหม่ อาจจะรู้เลยว่า ที่สังคมอยู่ได้ด้วยความสะดวกสบายร้อยพอสสมควร ในปัจจุบันนี้นั้น มาจากอะไร เป็นเพราะอะไร? จึงมีเรื่องวุ่นวาย ชกต่อย ฆ่าฟัน

พันทางกันทุกรุ่นทุกวัย ทุกเมื่อเชื่อกันในขณะนี้ มันเป็นเพราะอะไรกันแน่? ใครเลี่ยมใครสอนให้พากันคิด กันทำแบบนั้น!

การที่สังคมจะเจริญรุ่งเรืองไปสู่ความสวัสดี ให้ได้มากน้อยแค่ไหน คงไม่ต้องฝันถึงยุคพระศรีอาริยะฯ ว่าจะเป็นอย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ แต่ควรจะมีพื้นฐานที่แท้จริงที่จะนำไปสู่จุดนั้นได้ จะต้องอาศัย **สังคหะวัตถุธรรม** อันเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้แล้ว ดีแล้ว สมบูรณ์แล้ว ถ้านำมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุดให้ได้ในวันนี้ ก็คงจะพอเพียงแล้ว ที่จะอยู่เหมือนยุคพระศรีอาริยะฯ ที่พากันฝันถึง เพราะเป็น ธรรม ที่จะช่วยสงเคราะห์ให้สังคมอยู่ร่วมกันได้ด้วยความสงบสุข

อันได้แก่ **จาคะ** คือการเสียสละ บริจาคให้ทาน ถ้าให้ด้วยความจริงใจ ด้วยใจจริง ด้วยจิตศรัทธา ด้วยความเบิกบานผ่องใสของจิตใจผู้ให้แล้ว ย่อมนำสุขมาให้ทั้งผู้ให้และผู้รับ เพราะการให้ทาน เป็นการแสดงออกถึงความเมตตาปราณี ที่มีต่อกันให้ปรากฏอย่าลืมว่า ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักเสมอ และที่ใดมีความรัก ที่นั่นย่อมมี

แต่ความสุข สดชื่นรื่นรมย์ เปี่ยมสุขอยู่เสมอ เพราะการได้รับความรัก เป็นการให้เกิดจิตต่อกัน ที่ใครๆก็ต้องการ

ด้วยอำนาจแห่งการบริจาคให้ทานนี้นั่น ย่อมส่งผลให้เกิดความสุข และ ความสงบร่มเย็นจะแผ่ไพศาลไปในหมู่มชน

ธรรมที่จะตามมาก็คือ **ปิยะวาจา** ที่เป็นคำพูดยกย่องสรรเสริญ ก็ย่อมจะขจรกระจายไปทั่วในการทำมดีนั้นๆ บรรดาภคแห่งความสุขย่อมปรากฏขึ้น เพราะ ทุกคนต้องการความชื่นชมยินดี ต้องการการยอมรับจากคนอื่น ต้องการการยกย่องสรรเสริญ ที่จะนำมาซึ่งความสุข ความภาคภูมิใจในชีวิตของคนเราอยู่แล้ว

ดังนั้นการให้ทาน เราสามารถให้ได้ ด้วยสิ่งของเงินทอง ให้ทานได้ด้วยวาจาที่เป็น ปิยะวาจา ให้ทานได้ด้วยใจ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความเมตตาปราณี ยิ่งจะนำความสุขสดชื่นเบิกบานใจมาให้ผู้รับ สุดที่จะประมาณได้

การให้ทาน นอกจากจะให้ประโยชน์แก่คนอื่นแล้ว ยังเป็นการแสดงออกถึงความมีน้ำใจ ที่ไม่เอาเปรียบสังคม อันแสดงออกถึง อุตสาหจริยา ที่จะตามมาด้วย สมานัตตา คือมีการช่วยเหลือแบ่งปันซึ่งกันและกัน อันจะนำไปสู่ความสมานสามัคคี ไม่เอาเปรียบเอารัดเอาเปรียบกันในหมู่ชน ธรรมทั้ง 4 ข้อนี้เอง ที่เป็นพื้นฐานชีวิตของคนเรา ที่จะอยู่ด้วยกันในสังคมอย่างมีความสุข ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า ธรรมอันดับแรก คือ จาคะ สำคัญที่สุด เพราะมีจาคะเกิดขึ้นเมื่อใด ธรรมอื่นๆก็จะตามมาเอง พระพุทธเจ้าท่านจึงให้ ทาน นำหน้าธรรมทุกข้อเสมอ ในการโน้มนำจิตใจของคน ให้สูงขึ้นกว่าที่เป็นอยู่เดิม! เพื่อลดละความตระหนี่ และความเห็นแก่ตัว ที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจของคนมาตั้งแต่เกิดให้น้อยลงหรือให้หมดไปเลย แม้แต่ “ฆราวาสธรรม” อันเป็นธรรมสำหรับผู้ครองเรือน คือธรรมของปุถุชนคนทั่วไปที่มีครอบครัวแล้ว จะนำมาใช้เพื่อจรรโลงครอบครัวให้อยู่เย็นเป็นสุขได้นั้น จะต้องนำมาใช้อย่างสม่ำเสมออีกด้วย ทมะ-อดทน ขันติ-อดกลั้น สัจจะ-ซื่อตรง และ จาคะ-

เสียดละ แคล้ว 4 อย่างนี้ ถ้าสามีภรรยานำมาใช้ได้อย่างพอดีๆ แล้ว ชีวิตครอบครัวก็จะพบกับความสุขสบาย ที่จะนำไปสู่ความเจริญรุ่งเรืองของสังคม และประเทศชาติบ้านเมือง ได้ในที่สุด

สำคัญอยู่ที่ เราไม่เคยใช้อย่างถูกต้องกันมาก่อน เพราะเราไม่รู้ หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ หรือทราบอยู่แล้วแต่ก็ไม่อยากทำ เพราะอดทน อดกลั้นไม่ได้ เนื่องจากอำนาจกิเลสมันครอบงำจิตใจเอาไว้หมดแล้ว ทำให้ไม่มีใครยอมอด ยอมทน ชีวิตก็เลยต้องทุกข์ทั้งใจและกาย อันเนื่องมาจากการ ขาดการบ่มนิสัย ขาดการฝึกฝนของเราเอง ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว เราก็ต้องยอมรับความจริง! ว่าเราพากันหนีทุกข์ไม่ได้ ด้วยเหตุผลตามที่กล่าวแล้วจริงๆ เพราะบางเรื่องก็เป็นกรรมเก่า ที่ต้องชดใช้หนี้กรรมกันให้หมดไป

ถ้าท่านหนีทุกข์ ตรงนี้ไม่ได้ ถึงจะไปอยู่ในโลกของพระศรีอริยะฯ ท่านก็จะทุกข์เหมือนเดิม หรือในวันนี้หนีทุกข์นี้ได้ด้วยกันทุกคน ก็เหมือนได้อยู่ในยุคพระศรีอริยะฯแล้ว คิดสิ่งใดหวังสิ่งใด ย่อมได้สิ่งนั้นแน่นอน!

อาจจะไม่มีใครรู้ความจริงจึงพากันมองข้าม หรือมองไม่เห็นความสำคัญที่ตรงนี้ จึงไม่เคยเห็นการอวยพร สั่งสอน ลูกหลานคู่แต่งงานในส่วนนี้กันเลยว่าจะครองเรือนกันอย่างไร? จึงจะไปตลอดรอดฝั่งได้!

แม้มีการพูดถึงกันอยู่บ้าง ก็เอามาจากปัญหาที่เคยใช้ปฏิบัติในชีวิตคู่ของตนเอง เท่านั้น (จึงไม่ครบถ้วน กระบวนการ) ไม่รู้เลยว่า องค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตรัสสั่งสอนเรื่องนี้ อย่างครอบคลุมมาแล้ว กว่า 2500 ปี

ธรรมดังกล่าวแล้วทั้งหมดนี้ จำเป็นที่ทุกคนต้องรู้และนำมาปฏิบัติ เพราะ เป็น **พื้นฐานของชีวิต** เป็นวิถีของผู้บำเพ็ญเพียร และเป็นพื้นฐานชีวิตของทุกคน ที่จะสร้างความดีงาม และความถูกต้องให้เกิดขึ้นในชีวิตหนึ่งของตนเอง! ถ้าสามารถปฏิบัติได้ ทำได้อย่างสม่ำเสมอแล้ว ย่อมนำสุขมาให้ได้อย่างแน่นอน!

เนื่องจากเป็นพื้นฐานของ ธรรม ตามที่กล่าวแล้ว ดังนั้น ถ้าทำตรงนี้ได้จริง ผลบุญย่อมปรากฏให้เห็น และ ธรรมทั้งหลายที่

ท่านไม่รู้ไม่เห็นมาก่อน จะเกิดขึ้นกับท่านเองเป็นลำดับๆ เป็น
ปัจจัยตั้ง!

เมื่อชีวิตยังอยู่ จะอยู่อย่างไร? นี่คือนสิ่งที่ทุกคนควรจะรู้ และ
นำไปปฏิบัติ อย่าไปคิดเรียนลัด อย่าไปนั่งสมาธิโดยไม่รู้เห็รู้ได้
เห็อยู่เปล่าๆ เหมือนคนเท้าไม่ดี พื้นฐานไม่ดี เดินไปไหนมาไหน
ลำบากยากเข็ญ แต่ถ้าเท้า ขา แข็งแรงดี ย่อมเดินได้อย่างสง่างาม
ไปไหนมาไหนก็สามารถไปได้มาได้อย่างสะดวก แบบสบายๆ ก็
คงไม่ต่างจากครอบครัวที่มีฐานที่ดี คือ มีฐานะที่ดี ย่อมสามารถ
แสวงหาสิ่งที่ต้องการมาเพิ่มพูนได้โดยง่าย เพราะมีทุนทรัพย์ใน
การดำเนินการอยู่แล้ว ไม่ต้องไปกู้ยืมใครมาทำ เพราะความไม่มี
ให้เป็นหนี้เป็นสิน ความสุขความเจริญในชีวิตย่อมจะมีมากกว่า
คนอื่นๆ เป็นธรรมดา ดังนั้น ถ้าใครยังคิดผิด หรือลืมนึกถึงที่กล่าว
แล้วนี้ไป ก็โปรดกลับมาเรียนรู้กันใหม่ มาตั้งหลักใหม่ได้ ไม่
เสียหายอะไร เพราะ เมื่อชีวิตยังอยู่ เราต้องสู้กันต่อไปอยู่แล้ว

ไม่ใช่หรือ? และอย่าลืมนำเอา สังคหะวัตรธรรม และฌราวาสธรรม มาใช้ในชีวิตประจำวันนะ

เมื่อทำดี ทำถูกต้อง ถึงที่สุดแล้ว เราจะได้พบกับความสุขที่นิรันดร์ ได้เอง! เพราะความสุขที่แท้จริงอยู่ที่ความพอใจต่อสรรพสิ่งที่อยู่รอบกายและใจของเรา นี่เอง! อย่าลืมนะว่าชีวิตนี้มันสั้นยิ่งนัก ถ้าพากันหลงทางเพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลินกันไปเรื่อยๆ แบบไม่มีที่สิ้นสุด จนลืมนึกถึงความจริงอีกหลายๆ ส่วนที่เรามองข้ามไป วันสุดท้าย(ก่อนสิ้นใจ)ท่านจะรู้สึกเสียใจ เพราะท่านไม่มีโอกาสที่จะกลับคืนมาแก้ตัวได้อีกแล้ว

เมื่อชีวิตยังอยู่ ก็อย่าพากันหลงลืมตัวเองนะ !

อย่าปล่อยมิตินี้ของชีวิตไปกับกาลเวลา ให้สูญเปล่านะ!

11. ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า

ฉันมีชีวิตรอยู่กับความฝัน และจินตนาการ มาตั้งแต่เป็น
เด็กเล็กๆ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นไป มันถูกเก็บไว้ในความทรงจำ ยากที่

จะลืมเลือน ฉันฝัน อยากจะเป็น อยากจะไป และอยากจะทำในสิ่งที่ตนเองต้องการ และ วันนั้น ที่หน้าตึกรัฐสภาฯ กรุงแคนเบอร์รา ประเทศ ออสเตรเลีย ฉันก็ได้ไปยืนอยู่ที่นั่น มีโอกาสได้ทำในสิ่งที่หวังอยู่บ้างในบางครั้ง และได้ไป ได้ทำในสิ่งที่ไม่เคยคิด หรือ คาดหวังมาก่อนอีกด้วย

ในเวลาที่ไม่มากนัก ที่เราเกิดมาได้พบกัน คล้ายๆ เพียงได้พบผ่าน ได้ร่วมเดินทางไปด้วยกัน บนถนนแห่งชีวิตนี้...เหมือนความฝัน เหมือนเป็นการบังเอิญ แต่ก็ไม่น่าจะใช่ เพราะหลายๆ ครั้ง เราตั้งใจที่จะทำให้มันเกิดขึ้น เพื่อให้ชีวิตนี้มีคุณค่า เป็นชีวิตที่ได้เกิดมาอย่างมีความหวัง และจะใช้ชีวิตนี้ตามที่คาดหวังอย่างคุ้มค่าที่สุด

แม้ว่าเราจะได้พบกันเพียง พบผ่าน นั่นคือบุญและวาสนาที่จะได้พบกันเพียงเท่านั้น เพราะชีวิตนี้ มันสั้นเหลือเกิน! เกิดขึ้นคงอยู่ ไม่นานก็ต้องจากกันไป และคงอีกไม่นาน ก็คงจะต้องตายจากกันไปในที่สุด

นี่คือชีวิตของคนเรา เราจะรักษาเอาไว้ หรือ จะทอดทิ้งไปก็ได้ แล้วแต่เราจะเลือกทางเดิน แต่จากประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้เราใช้ชีวิตไว้ด้วยสติปัญญา และใช้ชีวิตนี้ให้คุ้มค่าที่สุดเท่าที่เราจะทำได้

ฉันคิดเสมอว่า สิ่งที่มีคุณค่าในชีวิต คือ ความรักที่ฉันมีอยู่ต่อสรรพสิ่งทั้งหลายในธรรมชาตินั้น ยิ่งใหญ่เหนือกว่าสิ่งอื่นใด และเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด ที่ฉันได้เลือกแล้ว เพราะฉันถากถางเอาไว้มานานมาแล้ว ด้วยความพอใจของตนเอง!

นี่ต่างหาก คือพลังอันยิ่งใหญ่ ที่จะทำให้ฉันดำรงชีวิตอยู่ต่อไป และ จะใช้ชีวิตนี้อย่างคุ้มค่า...เพราะ ไม่รู้จะเลือกทางไหนที่ดีกว่านี้อีกแล้ว

ส่วนหนึ่งมาจาก เพราะ ฉันรักเธอ! (ไม่ว่ารักนั้นจะเป็นสีดำ สีแดงหรือสีชมพู ฉันก็รักเธอ) คือ มิติของความรัก ที่เกิดขึ้นในชีวิต!

รักแท้ ที่มีเมตตาเอื้ออาทรอย่างเดียว หรือ แม้จะมีศรัทธา
เพิ่มขึ้นมาอีกอย่าง ก็รักแท้ ก็ยังแพ้ความใกล้ชิดที่ได้สัมผัสซึ่งกัน
และกันอยู่ดี แต่ถ้ามีปัญหาที่จะรักแล้ว ย่อมได้รักแท้อย่างแน่นอน
แม้จะไม่เคยได้ใกล้ชิดกันเลยก็ตาม

ที่ใดมีรักแท้ ที่นั่นไม่มีทุกข์

ที่ใดมีรักที่อยู่ในโลกแห่งความหลงที่นั่นมีทุกข์อย่าง

แน่นอน

แต่ในชีวิตจริงๆ หญิงชายหลายคู่แต่งงานกัน ด้วยความหลง
แห่งไฟราคะ มากกว่าความรักที่แท้จริง ที่เกิดจากจิตและใจของ
เขาทั้งสอง ดังนั้นชีวิตการครองคู่ จึงสุขบ้าง ทุกข์บ้าง เป็นไปตาม
วิถีชีวิตของเธอและเขาเอง ดังคติของจีนที่ว่าไว้ *คบหากันเพราะ
รูปโฉม ความงามร่วงโรย ความรักก็สลาย!*

การที่จะทำให้ใครไม่เดือดร้อน คนผู้นั้นจะต้องมีศีลมีธรรม
ประจำใจ เพราะเคยพูดอยู่เสมอว่า ในส่วนตัวผมไม่มีอะไรกับใคร
อยู่แล้ว แต่สิ่งที่ท่านเดือดร้อนเป็นทุกข์จากผม เพราะท่านคิดกัน

ไปเอง ท่านทำของท่านเอง และอีกอย่างสิ่งที่ควรปฏิบัติของทุกคนก็คือ ทุกคนจะต้องเสียสละบนความถูกต้องเท่านั้น จึงจะไม่ทำให้ความเดือดร้อนเกิดขึ้น เท่านั้นก็คงจะพอเพียงแล้ว สำหรับการรักษาศีล ให้ครบถ้วนสำหรับชีวิตของคนคนหนึ่ง ที่ยังต้องเวียนวนอยู่ในโลกียวิถิ แต่การปฏิบัติในเรื่องนี้ จะต้องปฏิบัติให้สอดคล้องกันทั้งกายและใจ จึงจะดำรงอยู่ได้ ในสถานะดังกล่าวแล้ว

โปรแกรมธรรมชาติทางฟิสิกส์ ชีวะวิทยา จิตวิทยา ปฏิกริยาทางเคมีและกฎแห่งความสัมพันธ์ของทุกกฎนั้น สร้างความเป็นมนุษย์ขึ้นมา เป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่เหนือกว่าสิ่งอื่นใด เป็นเครื่องจักรกลอัตโนมัติ ที่มีปฏิสนธิวิญญาณ (จิตแท้) เข้ามาสิงสู่ให้เป็นชีวิตที่สมบูรณ์มาตั้งแต่เกิด รวมทั้งมีขบวนการเพื่อการดำรงเผ่าพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด เพื่อให้มีการเวียนว่ายตายเกิดให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรมอันเป็นกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ เป็นวัฏจักรหมุนเวียนเปลี่ยนไป ไม่มีวันสิ้นสุด

ซึ่งความเป็นจริง คนไม่เคยตายเลย เพราะมีตัวแทนของทุกชีวิต(มีลูก) ไว้แล้ว นั่นเอง การดำรงเผ่าพันธุ์ จึงเป็นขบวนการแห่งธรรมชาติที่งดงาม และยิ่งใหญ่ ที่สร้างชีวิตจิตใจให้เกิดความรักใคร่ไฝหาซึ่งกันและกัน ของชาย และ หญิง อันเป็นธรรมชาติของความรักความใคร่ในโลกียวิถี ที่จะทำให้เกิดการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะสงสาร เพื่อให้เป็นไปตามกฎแห่งกรรม ที่เคยทำกันเอาไว้

และ เพื่อให้เราเข้าถึงแก่นแท้ของชีวิตกันได้ ส่วนหนึ่งที่เราควรรู้ คือ ความงามของชีวิต ที่อยู่ในรูปของงานศิลปะ คนตรี และ เสียงเพลง ที่เปี่ยมความงดงามของชีวิตของนั่นเองด้วย ที่ชอบศิลปะทุกแขนง ที่สร้างสรรค์ออกมา จากความรู้สึกดีๆของเรามีชีวิต และ จิตใจของตนเอง ดังนั้นน้ำเสียงที่ออกมาจากส่วนลึกของจิตใจ เมื่อเวลาร้องเพลง จึงมีพลังและอำนาจที่ทำให้ผู้ฟังอ่อนไหวไปตามได้ ที่อาจทำให้เกิดหลงตนเองได้ แต่ก็ไม่มีอะไรสำหรับฉัน เพราะแท้จริงแล้ว ชีวิตและสรรพสิ่ง ดำรงอยู่ได้ด้วย

สมควร อยู่ได้ด้วย ความดี คือความพอดี จาก ความจริง ของชีวิต
 ของคนเราทุกคน นั่นเอง นอกเหนือจากนี้ ก็ไม่มีสาระอะไร !

ดังนั้น คนเราต้องมีชีวิตอยู่ด้วยความเมตตา อยู่ด้วยปัญญา
 เหมือนที่ท่านพุทธทาส บอกไว้แล้ว และต้องมีศรัทธาอีกด้วย คือ
 รักแท้ ที่ได้มาจากพื้นฐานของ อิทธิบาท 4 (ฉันทะ วิริยะ จิตตะ
 วิมมังสา) ที่รองรับเอาไว้แล้วนั่นเอง ความงดงามของชีวิตจึงจะ
 เกิดขึ้น! เราจึงจะมีโอกาสหนีไปจากอำนาจของวัตถุนิยมในระบบ
 ทุน หรือหนีไปจากระบบบริโภคนิยม ที่พากันหลงใหลอยู่ใน
 ปัจจุบันนี้ได้ เพื่อหนีไปจากความใคร่ ความกำหนัด และไฟราคะ
 ที่ไม่ใช่ รักแท้ กันได้. ในที่สุด นั่นเอง

ไม่ว่าท่านจะอยู่ที่ไหน มีชีวิตอยู่อย่างไร หรือตายไปแล้ว
 จากโลกนี้ จะอยู่ในนรก หรือสวรรค์ชั้นฟ้าใดใด ทุกอย่างอยู่ที่ใจ
 ของท่านเองที่ทุกคนจะเลือกได้ในการดำรงชีวิต เพื่อก้าวเดินกัน
 ต่อไป และ คุณผู้หญิง (รวมทั้งคุณผู้ชายทั้งหลายที่ใจเป็นหญิง)

โปรดอย่าลืมว่า ผู้ชายทั้งหลายต้องการความมีน้ำใจ ต้องการ การให้เกียรติ และความมีเหตุผล เท่านั้นพอแล้ว!

ถ้าขาดสิ่งนี้ไปเมื่อใด ความรักก็เป็นอันยุติ เขาจะจากเธอไปเมื่อนั้น แม้กายยังอยู่ แต่ใจเขาไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวแล้ว

ซึ่งสิ่งนี้เอง ที่ทำให้ความรักหมดไป เมื่อคนเราแต่งงานกันแล้ว เพราะ ผู้หญิงส่วนมากจะลืมสิ่งที่กล่าวมาแล้วนี้ทั้งหมด! (ถ้าใครคิดได้ไม่ลืม ก็ถือว่าโชคดีมีสุขไป)

แต่สิ่งที่ผู้หญิงจดจำได้ดีที่สุดคือความเป็นเจ้าของ ซึ่งเรื่องนี้ก็ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับท่านผู้ชายทั้งหลายอีกด้วย ที่คนเราไม่มีความแตกต่างกันในความเห็นแก่ตัว โลกนี้ก็เลยเกิดความวุ่นวายเพราะความเป็น “คน”

ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในชีวิตแต่ละชีวิตที่มีสาเหตุมาจากเหตุและปัจจัยทั้งหลายนั้น ส่วนหนึ่งมาจากมิติแห่งความรัก ความชอบ และความชัง ที่ขึ้นอยู่กับกาลเวลา อย่างแท้จริง เป็นตัวกำหนด

ปัญหาที่เกิดขึ้น เหมือนไม่ใช่ปัญหา แต่เป็นเรื่องที่คาใจของคนเราอยู่เสมอตลอดมา จึงทำให้เราอยากทราบว่า ปัจจัยที่จะทำให้ความรักมั่นคงได้นั้น ควรจะมาจากอะไร?

ในเมื่อความชอบความพอใจหรือไม่ชอบไม่พอใจของมนุษย์ เป็นสิ่งที่อยู่เหนือเหตุผลที่เกิดขึ้นเฉพาะของแต่ละคน จึงเป็นเรื่องยากที่ทุกคนจะรู้จักตัวเองอย่างแท้จริง และ เป็นเรื่องจริงอยู่อย่างก็คือ คนที่เรารักเราชอบจะอยู่ในระดับมากน้อยที่แตกต่างกัน ในที่สุด ก็จะมีเพียงหนึ่งเดียวในจักรวาลนี้เท่านั้นที่เราเลือก เพราะ แต่ละคนธรรมชาติสร้างมา ไม่มีใครที่เหมือนกันเลย!

ดังนั้น ถ้าใครได้ใครคนหนึ่งไปครอบครอง โอกาสของคนอื่นก็เป็นอันหมดไป คนมีความสุขก็สุขไป คนมีความทุกข์ก็ทุกข์ไป แต่อย่างไรก็ยังมีเรื่องที่น่ารื่นรมย์มากกว่า สำหรับความรัก ก็คือ ความรู้สึกที่ถูกถ่ายทอดออกมาจากอารมณ์อันสุนทรีย์ที่ผ่านออกมาทางเสียงเพลงและดนตรี ล้วนเป็นความงดงาม แต่แฝงไว้

ด้วยไฟราคะ ที่แสดงถึงความเป็นเจ้าของ และความเห็นแก่ตัวของคนเราอยู่เสมอ เท่านั้นเอง

ธรรมชาติเอาความงดงามของความรักที่เจือด้วยกามอันหอมหวาน หลอกลวงมนุษย์มายาวนานแล้ว แต่ทุกชีวิตก็เต็มใจให้หลอก แม้แต่ตัวฉันเองก็หนีไม่พ้น ที่โลกหยิบยื่นความหอมหวาน ความอบอุ่นในหัวใจ และทุกสิ่งทุกอย่างมาให้ เมื่อได้รักกัน

แต่เมื่อพลาดหวัง ทุกหนแห่งมีแต่ความเหินห่าง มองไปทางไหนแทบไม่เห็นอะไร โลกนี้ช่างไม่น่าอยู่เลย และส่วนมากความรักจะเป็นความเศร้ามากกว่าอีกด้วย จนถึงวันนี้ บางครั้งฉันยังสะอื้นอยู่ลึกๆอย่างคิดไม่ถึงและไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นมาได้
อย่างไร?

หรือเป็นเพราะว่า การพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์ การได้พบกับสิ่งที่ไม่รักเป็นทุกข์ ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสความจริงนี้ไว้นานมาแล้ว แต่ทำไม? เราจึงต้องอยู่ในวังวนแห่งทุกข์นี้ด้วย
ทั้งๆที่รู้กันดีอยู่แล้ว แต่ไม่มีใครคิดหนี!

เมื่อรู้สึกผิดหวังสิ้นหวัง หรือพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์ เพราะไม่ได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ต้องการจากคนที่เรารัก ย่อมเป็นทุกข์อยู่แล้ว ความเหงาก็เริ่มเข้ามาครอบงำจิตใจ จะหันหน้าไปมองซ้ายมองขวาก็ไม่มีใคร มองไม่เห็นใคร เกิดความรู้สึกอ้างว้าง เดียวดาย ว้าเหว่ เมื่อไม่สามารถที่จะหาใครมาทดแทนคนที่เรารักเราชอบได้ บางคนน้อยเนื้อต่ำใจ จนอาจจะฆ่าตัวตาย หรือตามฆ่าคนที่ทำให้ผิดหวังไปเลย ก็ได้!

โดยปกติแล้วคนเราจะเป็นคนเหงาแทบทุกคน ถ้าต้องอยู่คนเดียว เพราะเป็นธรรมชาติของสัตว์สังคม และ เราทุกคนก็เคยเหงามากๆมาแล้วทั้งนั้น จะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับเหตุและปัจจัย ที่ทำให้เราคิดไปเอง

การพลัดพรากจากสิ่งที่รักเป็นทุกข์ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งของความเหงาของทุกคน แต่ถ้าเราได้เห็นเขายังร่าเริงด้วยความสุข สนุกสนาน ในขณะที่เรากลับอยู่กับความเศร้าเสียใจ ต้องมาเสียใจ

และ คิดถึงเขาอยู่ฝ่ายเดียวตลอดเวลา แล้วเขายังจะมีคุณค่าต่อเราอีกหรือ? เชื่อว่า ยังมีคนอื่นอีกมากมาย ที่ต้องการเรา !

เราจะต้องใช้ชีวิตอยู่ต่อไป เพื่อค้นหาในสิ่งที่ดีกว่าเดิม เมื่อได้พบแล้ว จะทำให้เราเห็นว่า สิ่งที่เราสูญเสีย เสียหาย ที่ไม่ได้มาไว้ครอบครองด้วยความเสียใจนั้น แท้ที่จริงแล้ว เราไม่ได้เสียอะไรมากมายเท่าที่เราคิดเลย

ความเจ็บเหงาเป็นเรื่องปกติของคนที่ถูกขังใจ และ เป็นเรื่องของคนที่เศร้าเสียใจ แต่ตรงกันข้าม ความวิเวก ที่ได้อยู่ท่ามกลางความเงียบสงบ เป็นความสุขอย่างยิ่ง แต่จะอย่างไรก็ตาม ความเหงาก็เป็นธรรมชาติที่สัตว์โลกหนีไม่พ้นอยู่แล้ว และ ทุกคนคงต้องยอมรับว่า มันเป็นเรื่องปกติธรรมดา ที่ทุกคนต้องพยายามมองให้เห็นความจริงด้วย สติ ทำให้เกิด ปัญญา ให้ได้ และ หาทางออกที่ดี เพื่อถ่วงดุลกับความเหงา ให้เกิด สมดุลของชีวิต เราก็จะผ่านพ้นวิกฤตนี้ไปได้ ในที่สุด ก็จะทำให้ไม่ทุกข์ และไม่เหงาอีกต่อไป

ชีวิตคู่ แม่ตอนถูกใจ ไข่เลย ก็ดูดีมีความสุข แต่ นานไปที่รัก
 จืดจางด้วยปัญหาใดใดก็ตาม ทำให้ชีวิตคู่มีข้อขัดแย้ง ต่างคนต่าง
 แกร่ง ไม่ยอมลดราวาศอกให้แกกัน ไม่ยอมต่อกันเมื่อใด สุดท้าย
 เมื่อนั้น ทุกอย่างก็เป็นอัน ยุติ!

ชีวิตคนเราอยู่ได้ปกติ ด้วยปัจจัย 4 อันได้แก่ อาหาร
 เครื่องดื่ม ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค เท่านั้นที่อยู่ได้
 แล้ว แต่จริงๆแล้ว คนเรามีความต้องการที่มากกว่าจุดนี้ด้วยกันทุก
 คน เลยเกิดการแก่งแย่งชิงดี ชิงเด่น เพื่อให้ได้มาในสิ่งดีๆที่ตนเอง
 ต้องการ *(ที่ใครๆก็ชอบก็อยากได้เช่นกัน)* และจะพยายามทำทุก
 อย่างเพื่อให้ได้สิ่งนั้นๆมา เพื่อให้ชีวิตดำเนินต่อไปอย่างมี
 ความสุข ในแนวทางของตนเอง

ดังนั้น จึงเห็นชีวิตในปัจจุบันของทุกคน เกิดการไขว่คว้า
 หาปัจจัยที่จำเป็นและไม่จำเป็นอื่นๆ ตามยุคสมัยของการบริโภค
 วัตถุนิยม และ นำเอามาไว้ครอบครองกันอย่างมากมาย แค่เสื้อผ้า
 เครื่องนุ่งห่มของแต่ละคน ก็ไม่รู้ว่ามากมายกันแค่ไหนแล้ว

แต่ก็น่าตกใจ! สำหรับคนไม่มี ก็ไม่มีจริงๆ

ปัจจัยที่ 5 ที่จำเป็นต้องมีอีกอย่าง ก็คือ เงิน เพื่อใช้ในการใช้จ่ายในสิ่งที่เราต้องการ จึงจำเป็นต้องมี ถ้าไม่มีเงินใช้เราจะอยู่กันอย่างไร มาถึงวันนี้ คงคิดกันไม่ออกแล้ว!

และส่วนมากแล้วคนเราจะไม่มี ”เงิน” กันเสียด้วย จึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาๆ ที่เราเห็นผู้คนตื่นขึ้นมา ก็ต้องออกไปทำงานเพื่อหาเงินด้วยกันทุกคน เพราะปัจจุบันนี้ ไม่มีเงินเมื่อไร น่าจะอดตายกันได้ง่ายๆ

เนื่องจากผู้คนเกิดมาเพิ่มจำนวนขึ้นอีกมากมาย ในขณะที่คนแก่ก็อายุยืนยาวมากขึ้น แต่ทรัพยากรของโลกมีจำกัด การแย่งชิงจึงเพิ่มความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ในที่สุดก็เกิดการต่อสู้กันไปโดยปริยาย แบบไม่รู้ลึกตัว วิถีชีวิต และ สังคมของมนุษย์ยุคปัจจุบันจึงเปลี่ยนไปจากเดิมจนสุดกู่ ด้วยความเจริญรุ่งเรืองทางด้านวัตถุนั่นเอง ที่ทำให้มิติของชีวิตต้องเปลี่ยนไป และต้องแข่งกับเวลามากขึ้นอีก จนใครๆแทบทุกคนบอกว่า ไม่มีเวลาพอเพียงในการ

ทำงานในแต่ละวัน ทั้งๆที่เวลาก็มีอยู่เท่าเดิม เราจึงมีชีวิตอยู่ๆกัน
ไป ตามที่เห็นๆกันอยู่นี่เอง!

เพราะฉะนั้น การที่คนเราทำอะไรยังไม่สำเร็จในแต่ละวัน ก็
ยังเป็นทุกข์ ที่จะต้องทำ ที่จะต้องรับผิดชอบต่อไป ความกังวลใน
งานและปัญหาต่างๆ ย่อมเกิดขึ้นได้เสมอ และร่างกายจิตใจ ที่
เจ็บป่วย ส่วนหนึ่งก็มาจากความกังวลใจ นี่เอง

ความเสื่อมสมรรถนะทางเพศ ก็มาจากความกังวลใจนี่เอง
เมื่อมีความขัดข้องในอารมณ์ จะถูกกักก็ใจฝ่อไปก่อนแล้ว

ถ้าสนใจเรื่องงานมากจนเกินไป จนทำให้ลืมเรื่องส่วนตัว
ไม่มีเวลาสนใจตัวเอง ก็เลยมีโอกาสนำให้สุขภาพกายอ่อนแอตาม
ไปด้วย อันเนื่องมาจากสุขภาพจิตที่เมื่อยล้าไม่มีกะจิตกะใจ หมด
เรียวหมดแรง เรื่องบนเตียง ก็ไม่มีโดยปริยาย!

ดังนั้นการพักผ่อนกายใจ จึงเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องให้รางวัล
ชีวิตแก่ตนเองบ้าง ควรไปในสถานที่ ที่สวยงามเพื่อเปลี่ยน
บรรยากาศ ท่องเที่ยวไปในที่ต่างๆเพื่อปลุกเร้าอารมณ์เสียบ้าง เพื่อ

เติมพลังชีวิตให้แก่ตนเองบ้าง หาบรยากาศที่แปลกใหม่ ไม่ให้
ซ้ำซากจำเจ และ ต้องออกกำลังกายให้ได้เหงื่อเสมอทุกวัน เพื่อ
ปลดปล่อยความเหน็ดเหนื่อย เมื่อยล้า และที่จุดนี้ ความมี **สมาธิ**
จะเกิดขึ้นตามมาด้วยเสมอ พร้อมทั้งจะสลัดสิ่งที่ค้างคาใจออกไป
ได้อย่างไม่น่าเชื่อ เพราะว่าเมื่อมี **สมาธิ** แล้ว **ปัญญา** จะเกิดตามมา
นั่นเอง

เมื่อใจสงบ ความสุข ความสบาย ก็ย่อมจะเกิดขึ้น

และ...เมื่อถึงเวลาเข้านอน ควรพักผ่อนให้เพียงพอ ให้เต็ม
อัม ตื่นขึ้นมาแต่เช้าๆ เพื่อรับความสดชื่นเบิกบานทั้งใจและกาย มี
พลังกำลังพร้อมที่จะต่อสู้กับชีวิตและพร้อมที่จะทำเรื่องต่างๆ ด้วย
ความสุขใจ สุขกาย ด้วยความพอใจของเราเอง

ชีวิตย่อมดำเนินไปด้วยความสุขสบายด้วยความพอใจที่เรา
มี อยู่เพราะร่างกายและจิตใจของเราดีแล้ว นั่นเอง

นี่คือมิติหนึ่งของชีวิตที่ต้องอาศัยกาลเวลาที่เหมาะสมและมีความพอดีๆกับสภาพการณ์ ไม่เช่นนั้น มิตินี้ไปไม่ถึงดวงดาวอย่างแน่นอน!

มาถึงวันนี้ ฉันมีความรู้สึกอยากจะหนีไปจากสภาพความทุกข์ ที่เกิดจากความไม่พอดี ในชีวิตของตนเอง ที่ทำให้เกิดความไม่พอใจนี้เสียแล้วเพราะสุขภาพที่ไม่ดีพอ เลยทำอะไรไม่ได้ตามที่ใจคาดหวัง รวมทั้งเรื่องบางอย่างที่กล่าวถึงแล้วก็ทำไม่ได้เช่นกัน ดังนั้นถ้าจะอยู่เช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ ก็คงหนีไปไหนไม่พ้นแน่ การแสวงหาความหลุดพ้นของใจ จึงแทบจะไม่มีโอกาสทำได้เลย ด้วยปัจจัยที่ฉันสร้างไว้เอง มันผูกมัดแทบฉันไม่ได้เลยทีเดียว และ สำหรับตัวท่านเอง ลองมองกลับไปดูซิว่า ท่านสร้างอะไรไว้มากมายแค่ไหน ยังจำได้หรือนานมาแล้ว เคยนิมนต์ หลวงปู่ภูพาน ท่านเมตตาที่บ้าน และท่านบอกไว้ว่า *เจ้าสร้างไว้ขนาดนี้ เจ้าไปบ่ได้หรอก!*

ฉันพิจารณาอย่างดีแล้ว คนเราคงเกิดมาเพื่อใช้หนี้ เวรกรรม แน่ๆเลย เพราะชั่วชีวิตจนถึงวันนี้ ส่วนมากฉันไม่เคยได้ในสิ่งที่คาดหวัง และ ไม่เคยได้ในสิ่งที่ต้องการเลย แต่กลับได้ในสิ่งที่ไม่คาดคิดมาก่อน ซึ่งบางอย่างได้มาโดยไม่ตั้งใจที่อยากจะได้ อย่างแท้จริงด้วยซ้ำไป ดูเหมือนสิ่งที่ผ่านมา มันเป็นเพียงการปล่อยชีวิตไปตามกรรม ตามกระแสของโลก เท่านั้นเอง

แล้วฉันก็ต้องมาชดใช้หนี้กรรม และหนี้เสน่หา ที่หลงปล่อยชีวิตให้เป็นไปเช่นนั้น! อะไรๆหลายๆอย่าง ทั้งๆที่มีสิทธิ์ที่จะได้มาไว้ครอบครอง แต่กลับไม่ได้ตั้งใจ มันจะเป็นเพราะอะไร ถ้าไม่ใช่เพราะกรรม! และสำหรับตัวท่านเอง ลองสำรวจตัวเองดูซิว่าได้ปล่อยชีวิตมาก่อนบ้างไหม? หรือลืมนั่นไปหมดแล้ว!

ถ้าฉันรู้เช่นนี้ เข้าใจสิ่งนี้ มาตั้งแต่จำความได้ ฉันคงไม่ให้ใครหลอกได้ง่ายๆ ฉันอาจจะไม่แต่งงานเลยก็ได้ เหมือนที่ใครบางคนเคยบอกฉันไว้เช่นเดียวกันนี่เอง แน่ๆ ฉันคงต้องห้ามใจไว้ แม้ธรรมชาติจะหลอกล่ออย่างไร ถ้าเรารู้ได้เท่าทัน ก็คงจะสบาย

ไปแล้ว แต่นี่...มันคืออะไรกันแน่! ชีวิตของแต่ละคนจึงพากันหนีไม่พ้น !

เมื่อได้พบเธอ ได้เจอคนที่ถูกใจ ได้พบรักแท้ที่มีแต่ความหอมหวาน(อย่างแท้จริง) ชีวิตนี้คงจะสุขสมหวังไปแล้ว เพราะมันเกิดมา คนอย่างฉันมีความพร้อมเสมอ ที่จะต่อสู้ในทุกวิถีทางของชีวิตด้วยความพอดี โดยไม่ไหว้ใครเดือดร้อน ซึ่งฉันก็ได้ทำมาแล้ว ทำเพื่อทุกคนที่อยู่รอบข้าง ที่ใครๆก็ต้องชอบต้องรักเป็นธรรมดา ในเมื่อเป็นผู้ให้ ย่อมเป็นที่รักของทุกคนเสมอ และย่อมเป็นที่หวงแหนของผู้ได้สิทธิ์ครอบครอง จนแทบไม่ให้เกิดสายตาไปไหนได้ ในขณะที่เดียวกันก็มีคนที่ไม่ชอบเราเป็นอย่างมากเหมือนกัน เพราะเราทำเกินหน้าเขา และ บางครั้งเราก็มีโอกาที่จะพลาดพลั้ง เพราะหลงทางได้ เช่นกัน นี่คือความจริง!

แล้วมัน (ฉัน) จะไปไหนรอด!

โดยธรรมชาติ คนเราชอบความเป็นอิสระเสรี นี่คือสิ่งที่ฉันต้องการมากที่สุด เชื่อว่าท่านทั้งหลายก็คงต้องการเช่นเดียวกัน

เพราะเราไม่อยากเป็นทาสของใครอยู่แล้ว แต่เมื่อมีชีวิตครอบครัวที่ต้องถูกรอบเอาไว้เป็นปกติของทุกครอบครัว มันก็เลยต้องทุกข์ เพราะทั้งชีวิตถูกรอบ เอาไว้หมดแล้ว และ นอกจากนี้สังคมยังเอากฎกติกาต่างๆอีกมากมาย มาครอบงำกันไว้อีกชั้นหนึ่งด้วย แล้วคนเราจะมีสุขกันได้โดยตรงไหน เมื่อขาดอิสรภาพ เสรีภาพ

นี่แหละคน ความจริงเป็นเช่นนี้เอง แต่ไม่ค่อยมีใครพูดถึงเรื่องจริงนี้เท่านั้น!

ฉันรู้ว่าผู้เป็นเจ้าของทั้งหลาย ย่อมรักและหวงแหนของ(ที่มีคุณค่า) ของตนเองเป็นเรื่องธรรมดา แม้บางคนไม่ได้เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง ก็ยังรู้สึกไม่ดีเลย ที่เห็นคนที่ตนรักใคร่ พวดุคติๆกับคนอื่นมากกว่า แล้วคนที่เป็เจ้าของจริงๆจะขนาดไหนก็ไม่ทราบเหมือนกัน (คุณผู้หญิงหลายๆคน บอกว่า นั่นคือ ความเป็นผู้หญิงของทุกๆคน เป็นเช่นนั้น นั่นเอง)

เวรกรรมจริงๆ คนเราเกิดมาทำไมก็ไม่รู้แน่ ถ้าไม่ใช่เพราะการเกิดมาเพื่อใช้กรรมแล้ว คงไม่มีเรื่องอย่างอื่นแน่นอน ที่ทำให้คนเราต้องไล่ล่าหาความรักความสุขกันต่อไป...และต่อไป คงไม่มี

วันหยุดชั่วชีวิตนี้ด้วยกันทุกคน เพื่อค้นหาความพอใจมาให้แก่
 ตนเองจนกว่าจะถึงวาระสุดท้าย (ถ้าจะหยุดได้ ก็คงได้พบแล้วใน
 สิ่งที่คุณเองต้องการอย่างแท้จริง หรือเบื่อแล้วพอแล้วไม่เอาอีก
 แล้ว)

คงไม่ใช่เพราะความไม่พอเพียงในรัก หรือในกาม

แต่มันเป็นเพราะ คนส่วนมากไม่เคยได้รัก และสมหวังใน
 รัก ที่เขาต้องการอย่างแท้จริงมาก่อนเลย เท่านั้นเอง (เพราะไม่มี
 ใครที่จะสมบูรณ์แบบ เป็นที่พอใจ ตามที่ใครๆต้องการอยู่แล้ว)
 แล้วคนอื่นๆล่ะ...ก็ไม่น่าจะแตกต่าง และเป็นเรื่องที่แปลกมากเลย
 ที่คนเราชอบ ใกล้เคียงกินด่าง อยากได้ในสิ่งที่คนอื่นเขามี ที่คิดว่า
 ดีกว่าที่ตนเองมีอยู่ สัมมองของดีที่มีคุณค่าที่อยู่กับตนเอง ที่คนอื่น
 ก็อยากได้ไปจากเรา เช่นกัน นี่แหละคนเป็นเช่นนี้เอง

หรือความรักเช่นนั้น ความรักที่แท้จริง ไม่มีสำหรับใครๆได้
 ง่ายๆ! ถ้าใครมี! คนนั้นก็ถือว่า เกิดมาโชคดีที่สุดในโลกเลย

แล้วเราจะใช้ชีวิตกันอย่างไรรจึงจะคุ้มค่า ที่ได้เกิดมาในชีวิตนี้ชาตินี้ เพราะถ้าเป็นเช่นนี้ เราจะต้องไล่ล่าหาความรัก ความสุขกันไปตลอดชีวิต กันเลยหรือ?

แล้วเราจะหามันได้ที่ไหน?

ถึงจุดนี้ พอจะเห็นกันได้หรือยังว่า ปัจจัยที่จะทำให้เกิดความรัก ทำให้รักมันคงมาจากอะไร? เราจะหาความรักและความสุขได้ที่ไหน?

เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วมันมาจากจิตและใจของเรา นี่เอง! ทุกคนเมื่อทราบแล้วก็คงต้องทำใจ ฝึกใจ และหักห้ามใจตัวเองให้ได้ ด้วยการรู้ให้เท่าทันธรรมชาติ

ปัจจัยหลัก คือการที่ต้องรู้เท่าทันธรรมชาติ ที่จะควบคุมจิตและใจของเราเอง ถ้าควบคุมได้สามารถที่จะรอคอยได้ หยุดเวลาหยุดความต้องการได้ก็จะหมดทุกข์ได้ ถ้าสามารถอดทนรอคอยต่อไปเรื่อยๆ ได้ ถึงวันหนึ่ง ก็จะค้นพบความรักที่แท้จริงได้ รักนั้นก็จะมั่นคงเท่านั้นเอง

เพราะ เมื่อรู้ธรรมชาติของตนเองแล้ว ย่อมรู้ได้ดีว่า ตนเองต้องการอะไร แต่สำหรับคนที่มีราคะจริตมากๆ คนที่ชอบกีฬาทุกชนิด ชอบร้องรำทำเพลง ที่จะทำให้เกิดความฮึกเหิม อันจะนำไปสู่กาม และยังชอบศิลปะทุกแขนงนั้น ยากมากที่จะหนีจากความรักความหลงไปสู่ความหลุดพ้น เพราะ ศิลปะทั้งหลาย คือเครื่องประโลมโลก ไม่ว่าจะเป็นความชอบในการวาดรูป ร้องรำทำเพลง เล่นดนตรีต่างๆ รวมทั้งการเขียนหนังสือวรรณกรรมเหล่านี้ ที่เราชอบ ล้วนนำกระแสจิตไปสู่ราคะตัณหาทั้งสิ้น

แล้วเราจะหลุดพ้นไปได้ได้อย่างไร?

เมื่อเป็นเช่นนี้ มีทางบ้างไหมที่จะหลุดพ้นไปได้ ก็คงมีทางอยู่แล้วละที่จะหลุดพ้นไปได้ ถ้าอยากหลุดพ้นไปจริงๆ นั้นก็ต้องอิมแล้ว อิมเอมในราคะตัณหาทุกอย่าง ที่โลกประเคนให้เรา มา มากจนเกินไปแล้ว คือจนเบื่อแล้ว นั่นเอง

เกิดความเบื่อหน่ายขึ้นเมื่อใด เราจึงจะหลุดพ้นไปได้! เมื่อ นั้น ดังนั้น ในวิถีของการดำรงเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ คนที่สวยที่สุด

น่ารักที่สุดในสมัยโบราณ หรือแม้แต่ในปัจจุบัน ส่วนมากจะอยู่ในวังวนของ กาม ราคะ ตัณหา และ ความอยากของทุกคน โดยเฉพาะผู้มีอำนาจจะสร้างงานศิลปะต่าง ๆ มาไว้ ทุกเมื่อเชียววัน เพื่อปรุงแต่งบรรยากาศของงานศิลปะ ที่จะช่วยโหมไฟราคะให้ กระพือพัดมากยิ่งขึ้นและยิ่งขึ้น และเธอทั้งหลายเหล่านั้นที่เป็น องค์ประกอบ ย่อมตกเป็นของผู้มีอำนาจวาสนาเสมอมา และ ย่อมเป็นที่พอใจของสตรีทั้งหลายอีกด้วย ที่ทุกคนต่างก็ยินดีที่จะอยู่กับ เกียรติยศ ชื่อเสียง และความสุข ดังนั้น บุรุษผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายย่อม ได้ในสิ่งที่ปรารถนาในทุกประการ ส่วนมากมักจะเป็นเช่นนั้นอีกด้วย เพราะมหาบุรุษดังกล่าวแล้ว ส่วนมากจะมีชีวิตที่สง่างามและ ยิ่งใหญ่ได้ด้วยผลบุญ ด้วยปัญญา เสมอมา

แต่...ถ้าเปื้อนทางโลกย์เมื่อใด ก็จะไม่หลุดพ้นได้โดยง่ายเมื่อนั้น ซึ่งก็คงไม่ต่างจากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ท่านสละทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยบุญบารมี และสุดท้าย ก็มาจากความเบื่อหน่าย นี้เอง ที่นำท่านไปสู่ความหลุดพ้นได้ ในที่สุด

การหลุดพ้นวิภวสังสารนี้ได้ ก็เป็นความยิ่งใหญ่ของมนุษย์จริงๆ เพราะการที่จะเกิดสิ่งนี้ได้โดยง่าย ก็ด้วย การเอาชนะใจตนเองได้ เท่านั้น

การเอาชนะใจตนเองก็ไม่ใช่เรื่องจะทำได้ง่ายๆ เพราะต้องมีสิ่งที่จะช่วยให้ชนะ คือมีปัจจัยที่จะนำไปสู่ชัยชนะ มีสิ่งสนับสนุน และที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ ต้องมีปัญญา มีความคิดที่ไม่หยุดนิ่ง และมีความคิดเห็นที่ถูกต้องอีกด้วย คือถูกต้องทั้งใจเขาและใจเรา ที่เราจะเอาตัวรอดได้ด้วยเหตุด้วยผล ไม่ให้ใครเดือดร้อน **(แม้แต่ตัวเอง)** ถ้ามีในสิ่งที่กล่าวแล้วในตนเองจริง ก็จะชนะใจตนเองได้!

ธรรมชาติที่เป็นผู้กำหนด จึงหาสิ่งมาหลอกล่อให้มวลมนุษย์ติดกับดักเพื่อการดำรงเผ่าพันธุ์ อันเป็นโปรแกรมที่ขีดเขียนไว้แล้ว จึงเป็นเรื่องที่ยากมากๆ ในการที่คนเราจะไปสู่ความหลุดพ้นได้ โดยเฉพาะวิถีชีวิตชาวบ้านปัจจุบันยิ่งไปได้ยาก เพราะทุกหนทุก

แห่งล้วนมีแต่สิ่งประโลมโลก ที่มนุษย์พากันสร้างขึ้นมา เพื่อ
สนองตัณหา ความอยากของตนเอง!

ดังนั้น เราจะหลุดพ้นไปได้ หรือไม่ได้ มันอยู่ที่ใจของเรา
นี่เอง ว่าอยากจะไป หรือไม่ อย่างไร?

เมื่อเมื่อไหร่ คิดว่าจะไปแน่นอน แต่ เราอย่าไปคิดเมื่อ ก่อน
วันใกล้จะตายก็แล้วกันนะ! เพราะถึงวันนั้น ถึงมิตินั้น กาลเวลา
มันหมดไปแล้ว เราไม่มีเวลาอีกแล้ว

ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า จึงขึ้นอยู่กับตัวท่านเองว่าจะเลือกเดินไปทาง
ไหน จึงจะได้ในสิ่งที่ตนเองต้องการ! และ สามารถใช้ชีวิตนี้ได้
อย่างคุ้มค่าที่สุด! และมีความสุขที่สุด

สำหรับทางที่ฉันเลือกเดินมาจนถึงวันนี้ รู้สึกว่า คุ้มค่าที่สุด
แล้ว! สำหรับตัวฉันเอง

12. ความฝัน

เนื่องจากเพื่อฝันมานานแล้ว ว่าอยากจะเป็นนั่น เป็นนี่ เป็น
ทุกอย่างที่อยากจะเป็น ไปทุกแห่งที่อยากจะไป เพราะเชื่อมั่น
ตนเองว่า ทำได้ทุกอย่างที่อยากจะทำ และ บอกใครๆเสมอว่า ไม่
มีอะไรที่เราจะทำได้ นอกจากไม่พากันทำเท่านั้น เพราะความ
จริงแล้ว ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจเรานี่เอง!

แต่จนถึงวันนี้เราก็ก่อนเคยได้ทำอะไรเป็นจีนเป็นอัน ทำอะไร
ไม่ได้ตั้งใจคิดใจฝันเลย ไม่รู้มันเป็นเพราะอะไร เพราะเราไม่ได้
ทำอะไรอย่างจริงจังใช่ไหม? หรือ มันเป็นเพียงความฝันเท่านั้น!

ความจริงแล้วในโลกของการตื่น ความฝันคือจินตนาการ
ของคนเรา แต่ในโลกของการหลับ ความฝันคือจิตใต้สำนึกของ
คนเราที่ไม่แตกต่าง เพียงแต่ มิติแห่งความฝัน เป็นเรื่องที่ลึกลับ
พอสมควรเท่านั้นเอง

เรานอนหลับฝันได้อย่างไร ทั้งฝันดี และฝันร้าย ฝันบางครั้ง
ใกล้ความเป็นจริง บางครั้งฝันอยู่ระหว่างการหลับและการตื่นได้
อย่างไม่น่าเชื่อ แต่บางคนหลับแล้วไม่เคยฝันเลยก็มี!

มันคืออะไร? ตอนนั้นคนเราอยู่ในมิติไหน? สัมผัสที่ได้คืออะไร? หรือความฝันเกิดจากความรู้สึกที่ฝังลึกในจิตที่จดจำมาจากทวารทั้ง 6 ที่เราเคยสัมผัสมาแล้วในเวลาตื่น หรือ เป็นเพราะอะไรกันแน่ ที่ทำให้เราฝัน! แต่ก็แปลก บางครั้งเป็นระยะเวลาที่ยาวนานมากพอสมควร ที่เราไม่ฝันเลยก็มีเช่นกัน! และบางครั้งฝันเห็นที่เดิม 3-4 ครั้ง ในระยะเวลาที่ห่างกัน 5 ปี 10 ปี ก็มีเช่นกัน ซึ่งทำให้เกิดความแปลกใจไม่น้อย ว่าจิตเราทำไมต้องไปที่นั่น!

แต่คนเราโดยทั่วไปแล้ว ไม่ได้คิดถึงเรื่องเหล่านี้กันมากนัก เพราะไม่รู้จะคิดไปทำไม? แค่คิดถึงเรื่องส่วนตัว เรื่องการแต่งงาน เรื่องของคนรอบข้าง ก็ปวดหัวพอแรงแล้ว หลากๆชีวิตคิดแค่พรุ่งนี้จะกินอะไร ก็คิดไม่ออกแล้ว เพราะความยากจน ขาดแคลน ต้องหาเช้ากินเช้า หาเช้ากินค่ำ จะเอาแรงใจที่ไหนมาคิดถึงเรื่องอื่น นอกจากเรื่องปากท้องของตนเอง เพื่อความอยู่รอดของชีวิตที่ต้อง

กินต้องใช้ และสำคัญที่สุด คือค่ายารักษาโรคร้ายต่างๆที่จะเกิดกับตนเอง เป็นเรื่องที่จะต้องคั่นร่น หามาให้ได้!

โลกอนาคตจึงมีคณพอสสมควรกับหลายๆชีวิต หรือแทบจะทุกชีวิตในโลกใบนี้ ที่ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดกันอยู่ในขณะนี้ หลายๆชีวิตที่เคยได้สัมผัสมาแล้ว โดยทั่วไป ล้วนเป็นชีวิตทุกข์ทั้งสิ้น อีกอย่างคนเราก็เกิดเพิ่มมากขึ้นทุกๆปี และอายุก็ยืนยาวมากขึ้น ด้วยความรู้ความสามารถในการรักษาสุขภาพของตนเอง และ ถ้าทุกคนสามารถมีชีวิตอยู่กับธรรมที่มีฤทธิ์เดช คือ อิทธิบาท 4 ของพระพุทธเจ้าด้วยแล้ว ยิ่งจะอายุยืนยาวไปได้ถึง 120 ปี ตามคุณสมบัติของเซลล์ร่างกายที่จะอยู่ได้ และโอกาสที่โรคร้ายจะเบียดเบียนก็แทบจะไม่มี ถ้ารู้รักษาตัวเองตาม"ธรรม"ที่กล่าวแล้ว

แล้วเราจะไม่หาวิธีที่จะอยู่รอดได้อย่างสุขสบายตลอดไป มาใช้กันบ้างหรือ? (คิดได้พอดีกับได้รับของขวัญจากท่านผู้ใจบุญ ที่มอบหนังสือให้ในวันเกษียณ เรื่อง **ทำอะไรชีวิตจะยืนยาวและมีความสุข** (ฉบับสมบูรณ์) พิมพ์ครั้งที่ 86 ของนายแพทย์เอก ธนะ

ลิริ) ว่างๆจะอ่านดู เพราะมันตรงกันข้ามกับที่ฉันคิดฉันเขียนไว้
แล้วว่า คนเราอยากจะมีชีวิตที่ยืนยาวไปเพื่ออะไรกัน **(อยากจะรู้
เหมือนกันว่าคนอื่นคิดยังไง)**

ขณะนี้โลกมี คน อยู่ราวๆ หกพันล้านกว่าคน ก็ยังวุ่นวายกัน
ขนาดนี้ อีก 20 ปีข้างหน้า อาจจะเพิ่มเป็น แปดพันล้านคน คนจะ
ล้นโลกแล้ว แล้วเราจะอยู่กันอย่างไร

เป็นคำถามจากคนทั่วโลก ที่ต้องการคำตอบจากทุกคนจริงๆ
เพื่อจะได้มีการเตรียมความพร้อม เพื่อให้ทุกคนพร้อมรับกับ
สภาพความเป็นจริง แต่ก็แปลกมาก พอพูดถึงคนที่จะเพิ่มมากขึ้น
ที่จะทำให้เกิดมลภาวะโลกร้อนมากขึ้นๆทุกวัน เพราะการใช้
พลังงานของพลโลกมากขึ้น ทำให้มองเห็นกลุ่มคนที่เห็นแก่ตัว
มากๆ รวมทั้งคนที่มีการศึกษาน้อย หรือคนที่ไม่มีภูมิปัญญา ที่มี
เป็นส่วนมากในโลกและในบ้านเมืองเรา เขาบอกหน้าตาเฉยว่า
**โธ้ย! (ร้องเหมือนเจ็บปวด) ไปสนใจทำไม อีกหน่อยเราก็ตาย
แล้ว!**

ก็เลยสงสัยว่า คนเราพออายุมากขึ้นถึงระดับหนึ่ง จิตใจมันร้อนรนจนไม่รู้ที่จะไป อีกหน่อยก็จะตาย ไม่รู้จะไปที่ไหนหรือจะทำอะไร? จะทำอย่างไร? ไม่มีที่จะไปก็เลยหันหน้าไปหาความเย็น ความสงบ คือ ไปเข้าวัดฟังธรรม โดยไม่สนใจโยคีกับเรื่องใดใดทั้งสิ้น แต่ถ้าคนเข้าวัดฟังธรรม คิดแบบเห็นแก่ตัว เช่นที่กล่าวแล้ว ก็คงเสียเวลาไปเปล่าๆ เพราะไปวัดมาแล้ว ก็ไม่ได้ปัญญาอะไรกลับมาเลย ศาสนาพุทธ ที่เป็นศาสนาแห่งปัญญา ไม่สามารถช่วยอะไรได้เลย จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วง ถ้าสังคมไทยส่วนใหญ่หรือคนทั้งโลกที่ต้องเป็นแบบนี้

หลายคนฝันลมๆแล้งๆ ไปเรื่อยๆ ปล่อยชีวิตไปกับความเพื่อฝัน ถ้าสามารถทำตามที่คิดที่ฝันได้ ก็น่าจะได้รับความสำเร็จและมีความสุขบ้าง แต่หลายๆคนก็ไม่วู้จ๊กทำงานเพื่อช่วยเหลือตัวเอง และ คนอื่นๆอย่างจริงจัง สำคัญที่สุด ที่ทำกันอยู่ทุกวันนี้ ก็ไม่ทราบว่าเป็นงานหรือไม่ อย่างไร? เพียงแต่ขอให้ได้เงินมาเพื่อใช้จ่าย เพื่อการดำรงชีวิตไปวันๆเท่านั้น ทุกคนก็พอใจแล้ว และ...ที่

สำคัญกว่านั้น ก็คือ อัตตา ที่ไม่เคยพาทันปล่อยวาง ความต้องการ
เอาชนะของผู้ยึดติดทั้งหลาย ความต้องการเอาชนะของผู้มีอำนาจ
รวมถึงความเห็นแก่หมู่เหล่าและชาติพันธุ์ของมนุษย์ สามารถ
สร้างความสับสนวุ่นวายให้เกิดขึ้นได้ตลอดเวลา นี่ก็สาเหตุและ
ต้นเหตุ ที่เป็นอันตรายมากที่สุดสำหรับประเทศชาติบ้านเมือง

นี่คือความจริงในชีวิตของคนส่วนใหญ่ในประเทศของเรา
และ ของโลก

สำหรับประเทศไทยเคยคิดเคยฝัน ที่จะเป็นเสือหนึ่งตัวใน
ห้าตัวของแถบอินโดจีน แต่จนแล้วจนรอด เราก็เป็นเสือไม่ได้
แม้กาลเวลาจะผ่านไป เราก็ยังพาทันอยู่ในมิติเดิมๆ ไม่
เปลี่ยนแปลง เพราะสังคมพื้นฐาน ไม่มีระบบการศึกษาที่ศิโรราบ
เป็นสังคมที่ขาดภูมิคุ้มกันตัวเอง เรายังเป็นสังคมที่ขาดการ
เสียสละอย่างถูกต้อง ขาดความมุ่งมั่น ขาดขวัญกำลังใจ ขาด
จิตสำนึก และ เป็นสังคมที่ขาดคุณธรรมพอสมควร เป็นประเภท
ปากว่าตาขยิบเสียส่วนมาก อะไรหลายๆอย่างมันจึงไปไม่ค่อยจะ

เป็น ในที่สุด เราก็พากันวนเวียนอยู่ที่เดิม เหมือน...กั๊กหางตัวเอง
วนเวียนอยู่เช่นเดิมอย่างนั้น ไม่ต้องไปไหน เป็นประเทศที่คนพูด
กันไม่รู้เรื่อง และ ฟังทราบว่า ประเทศที่ด้อยการพัฒนาเท่านั้น ที่
ต้องใช้กำลังทหารมาตัดสิน!

และดูเหมือน เราจะเป็นประเทศเช่นที่กล่าวแล้ว จริงๆ!

ความผันผวนอันสับสนของบ้านเมืองเรา ก็เลยมล่สลายไป ทั้งๆที่
คนไทย ไม่ใช่คนโง่ ไม่ใช่ไม่เก่ง หลายคนมีความเฉลียวฉลาด
สามารถที่จะแข่งขันได้ในระดับโลกเลยทีเดียว แต่เราก็ไปไหนไม่
รอด เพราะมันติดอยู่ที่ กรรม (ที่ไม่ดี) จากการกระทำของทุกคน
ในสังคมเรา นี่เอง!

นี่คือโลกแห่งความผันในมิตีความเป็นจริง! ของบ้านเมืองเรา

แต่สำหรับความผันในมิตีของจิตได้สำนึกนั้น มันเป็นเรื่อง
เฉพาะตัวของใครของมัน ที่มาจากพื้นฐานชีวิต มาจากกรรมเก่า
และกรรมใหม่ ที่คนเราสร้างกันขึ้นมา เป็นเรื่องที่น่าสนใจไม่น้อย

ว่ามันคืออะไร? และเราจะสามารถนำความฝันเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้หรือไม่?

คำว่าจิตใต้สำนึก ใครหลายคนอาจจะไม่เข้าใจ รวมทั้งตัวเราเองด้วย ก็เช่นกัน เพราะแต่ละคน ยังไม่เคยเห็นจิตของตัวเองเลย แล้วจะไปรู้ได้หรือว่า สำนึกแห่งจิตเป็นอย่างไร? และสิ่งที่มีมันอยู่ได้ลงไปอีก คืออะไร? เกิดขึ้นได้อย่างไร? และ มันมาจากไหน?

คงต้องมารู้จัก จิต กันเสียก่อน แล้วค่อยไปพูดถึงเรื่องความฝันในมิติของจิต จากนั้นเราคงต้องย้อนกลับไป บริหารจิตใจ ที่เป็นพื้นฐานที่สำคัญมากที่สุดนี้ เพื่อยกระดับจิตให้สูงขึ้น เพื่อนำมาแก้ไขมิติแห่งความเป็นจริงของชีวิตเรา ของบ้านเมืองเรา ให้ความฝันกลายเป็นความจริงกันไปให้ได้เสียที

จิต คือคิด คือจินตนาการ คือการปรุงแต่ง คืออะไรทั้งหมดทั้งมวล ที่สามารถเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติของสัตว์โลก ให้คล้อยตามอำนาจของจิตได้ จิตใจจึงเป็นรากฐานของการกระทำ

ทั้งปวงที่เราทำกันอยู่ ทุกอย่างที่ถูกสร้างและทำลาย ล้วนมาจากจิต และใจของมนุษย์ นี่เอง

เราต้องไม่ลืมความจริงว่า สังขารร่างกายจะไม่มีอะไรเลย ถ้าขาดจิตวิญญาณเข้าครองก็ไร้ค่า เพราะฉะนั้น จิตจึงเป็นร่างทรง ในร่างกายของคนเรา ที่ทำให้เรามีชีวิตชีวา และมีสำนึกอยู่เสมอ ในความเป็นใหญ่ เป็นเจ้า ก็จิตใจนี้เอง ที่สร้างจิตสำนึกร่วมของดวงจิตคนทั้งโลก ในการสร้างสรรค์ เมื่อจิตเบิกบานผ่องใส และจะทำลาย เมื่อจิตเศร้าหมอง

จิตใจของคนเรา จึงเป็นรากฐานของแต่ละชีวิต คนจะดีจะเลว ก็อยู่ที่จิตและใจนี้เอง ไม่ใช่อื่นไกลเลย! และจิตนี้เองที่ทำให้เกิดการรับรู้ มีสติ มีความรู้สึกผ่านประสาทสัมผัสของทวารทั้ง 6 ของคนเรา (เรื่องทวารทั้ง 6 มีบางท่านนำไปเขียนเป็นหนังสือเป็นเล่มๆเผยแพร่ เรียบร้อยไปแล้ว)

ด้วยเหตุนี้เอง จิตจึงต้องมีการแปรเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา เนื่องจากการที่จิตได้สัมผัสความเปลี่ยนแปลงของโลกอยู่ตลอดเวลา

นั่นเอง จิตจึงไม่เคยหยุดนิ่งเพราะเป็นของไหล เพียงแว็บเดียวก็ไปได้ถึงขอบจักรวาล เพราะจิตว่องไวที่สุด ไม่มีอะไรที่จะเทียบได้ อยู่แล้ว

โดยธรรมชาติแล้ว จิตเป็นธาตุรู้ มีคุณสมบัติเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน อยู่เสมอ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายเมื่อทราบแล้ว จะต้องไม่ทำให้จิตเศร้าหมองโดยเด็ดขาด จะเป็นอันตรายทั้งตนเอง และผู้อื่น ด้วยอำนาจอันมีคมวของจิต นั่นเอง

แต่ถ้าจิตต้องรับความรู้สึกที่หลากหลาย มากเกินไป ที่มีแต่ความเศร้าหมองสุดจะทน ต้องทุกข์ทรมานไปถึงกาย จิตก็จะเปราะเปื้อนสกปรกโสมม และสับสน จนพิจารณาได้ในที่สุด คือทำให้ขาดความรู้สึกนึกคิด เสียสติ เสียความรู้สึก ก็จะบ้าๆบอๆไปเลย จึงเป็นเรื่องที่น่าสงสารที่สุด และโรคนี้นี้ ปัจจุบันวันนี้ก็เป็นเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ที่บางคนอาจจะไม่รู้ตัวเองว่าป่วยโรคนี้ด้วยซ้ำไป!

ถ้าได้ๆคิดไม่ออกก็ลองคิดถึงเครื่องคอมพิวเตอร์ดูก็ได้ ถ้าใส่คำสั่งข้อมูลเข้าไปมากๆ ถึงจุดหนึ่งมันจะรับไม่ไหว ยิ่งใส่เข้าไปมันยิ่งจะสับสนวุ่นวาย ประมวลข้อมูลไม่ได้ตามขบวนการ ถ้าคุณภาพของเครื่องมันต่ำ ในที่สุดก็หยุดการทำงาน ที่เราบอกมันแฮ้ง (Hang) ไปเฉยๆ นั่นเอง ซึ่งมันก็ไม่ต่างจากจิตและใจของคนเราเลย! ถ้ารับข้อมูลมากเกินไปจนติดจำกัค ก็มีโอกาasl่มสลาย (Hang) ได้เช่นกัน

จิต Hang เมื่อไร คนก็ บ้า เมื่อนั้น!

สำหรับจิตใต้สำนึกนั้น คือ จิตแท้ ของคนเรานี่เอง เป็นจิตที่อยู่นอกการควบคุมใดๆ และมักจะสวนกระแสความนึกคิดของคนเราเสมอ ซึ่งเป็นเรื่องที่แปลกพอสมควรที่ฉันได้เขียนอธิบายไว้แล้วในหนังสือเรื่อง เพื่อให้เกิดการทำงานที่ดี (For the good time) เป็นหนังสือเล่มแรก ที่ได้กระจายองค์ความรู้แบบนี้ ออกไปสู่สาธารณะทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์มานานมาแล้ว ท่านลองเปิดดูได้ที่ www.kmitl6.com คิดว่าหลายๆท่านคงได้อ่าน และ นำบางสิ่ง

บางอย่างที่คิดว่าเป็นประโยชน์ เอาไปใช้ได้กับการทำงานและ
ชีวิตส่วนตัว ด้วยกันทุกคน (ตามที่ใครๆหลายคน ส่งคำขอบคุณ
มาให้ทราบ ให้ได้ปลื้มใจ ได้สุขใจบ้างแล้ว มาถึงวันนี้อาจจะถูก
ยกเลิกไปแล้วก็ได้เพราะลงไว้นานมาแล้ว)

จึงขอนำบางส่วนมาลงไว้ ณ ที่นี้ด้วย เพื่อบางท่านที่หาอ่าน
เรื่องดังกล่าวไม่ได้ จะได้เกิดความเข้าใจในเรื่อง จิต เพิ่มมากขึ้น
ดังนี้... คือ

ลองมาเรียนรู้ตัวเราเองดูบ้าง ลองมาพิสูจน์ว่า ในคนเรามีร่าง
ทรงซ้อนอยู่อีกชั้นหนึ่งจริงหรือไม่? และสิ่งนั้นดูเหมือนจะเป็น
ความคิด หรือ จิตแท้ ของตัวเรา นั่นเอง

ซึ่งในสภาวะปกติ เราจะคิดๆกันในเรื่องนั้น เรื่องนี้ อยู่เสมอ
ในขณะเดียวกัน ความคิดที่เกิดจาก จิตแท้ ที่ซ้อนอยู่ มันก็จะ
ติดตามไปด้วย นั่นคือ ความจริง คือ ความคิดที่เกิดจาก จิตแท้
ดั้งเดิม! อันเป็นจิตได้สำนึก ที่อยู่เหนือ การควบคุม!

ดังนั้นเมื่อถึงตรงนี้ เราต้องหยุดคิด หยุดแยกแยะความจริงให้ได้ อย่าเอาความคิดที่เข้าไปปรุงแต่ง จิต มาดูกันอย่างเดียว ต้องเอาความคิดจาก จิต ที่ปรุงแต่ง มาดูด้วย ว่ามันคืออะไร?

จิตกับความคิด บางครั้งก็เป็นอันเดียวกัน บางครั้งก็เป็นคนละตัว คนละอย่างกัน สมองสร้างความคิด จิตสร้างความรู้สึกละต้องทำความเข้าใจให้ดี บางท่านบอกไว้ในหนังสือว่า **จิต คือ คิด** ก็คงไม่ผิดหรอกครับ แต่จะถูกจริงหรือไม่ ก็ไม่ทราบเหมือนกัน !

แต่เราควร จะ แยกจิต แยกความคิด ให้ได้ ด้วย **สติ** โดยการพิจารณาดูที่ กาย เวทนา จิต(แท้) และ ธรรม คือพิจารณาจากสติปัฏฐาน 4 จะดูตัวไหนก็ได้ที่ชัดเจนกว่าสำหรับเรา เพื่อให้เกิด **มหาสติ** กุ้มครองตัวเราเอง **จิต** ก็จะว่าง และได้พักผ่อน ปล่อยให้ **สติ** ทำงานแทน แล้วท่านก็จะหนีไปจาก ทุกข์ ได้ในที่สุด

อย่าให้ จิต มาสั่งสมองให้ทำงาน ให้คิดนั่นคิดนี่ เกิดความฟุ้งซ่าน มันเหนียวมันหนักจริงๆนะ ควรให้ **สติ** มาสั่งการแทน

เพื่อให้ จิต ได้พักผ่อนบ้าง ท่านจะได้มีชีวิตที่สดชื่นแจ่มใส หน้าตาเบิกบาน เพราะ จิต ได้พักได้ผ่อนจากการทำงาน นั้นเอง เหมือนตัวนั่นเอง ที่ใคร่ครวญไม่เป็นมานานแล้ว และไม่เคยมืด ความทุกข์ใดใดไว้เกิน 4-5 นาที มานานแล้ว เพื่อให้จิตได้พักผ่อน และผลที่เกิดขึ้นก็คือ ความสดชื่นแจ่มใส สุขกายสบายใจ อย่างแท้จริง!

สำหรับผู้มีพลังจิตในตนเอง เป็นการจับจิตให้อยู่ เป็นการรวมพลัง เป็นการพัฒนาของจิต เช่นเดียวกับการท่องบ่นคาถา ก็คือการรวมพลังของจิต เพื่อให้ จิต เกิด จิตตานุภาพ เมื่อจิตนิ่งแล้ว ก็เหมือนศิลาก้อนใหญ่ ย่อมไม่หวั่นไหวกับโลกธรรม 8 คือ ลาภ เสื่อมลาภ ขส เสื่อมขส สรรเสริญ หรือ นินทา สุขและทุกข์ เป็นเรื่องธรรมดา ถึงจุดนั้นท่านจะเป็นผู้มีพลังจิต ที่เหนือกว่าพลังใดใดทั้งมวล และอย่าลืม.มนตรา จะขลังได้ ก็ด้วย จิตตานุภาพ นั้นเอง

และด้วยพลังจาก จิตานุภาพ นี้เอง เมื่อจิตสงบจริงๆแล้ว ก็สามารถออกจากร่างไปปรากฏในที่อื่นให้ผู้คนเห็นได้จริง ซึ่งเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงกับตัวฉันเอง เมื่อกลางปี 2549 (พิมพ์ครั้งที่1 บอกไว้เป็นปี 2547 ซึ่งผู้เขียนจำผิดเอง ความจริงตอนนั้นมีพนักงาน กฟผ.บางส่วน เพิ่งเริ่มชุมนุมต่อต้านการแปรรูปเท่านั้น และในที่สุดศาลปกครองได้พิพากษาในวันที่ 23 มีนาคม 2549 ให้ยกเลิกกฎหมายการแปรรูป กฟผ.) ที่หน่วยงานขอนแก่นนิมนต์ พระป่าจากวัดที่อยู่ห่างจากถนนสายรอบเมือง ไปทางตะวันตกของเมืองขอนแก่น ไม่มากนัก ให้มารับบิณฑบาต เพื่อฉลองเนื่องในโอกาสที่รัฐบาลยุติการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ กับ กฟผ ในเช้าวันนั้น พระท่านก็สวดมนต์ตามประเพณีนิยมป็นปกติ พอสวดถึงบท “มงคล 38 ประการ” พวกเราจะเรียกกันไปใส่บาตรพระ ฉันรู้สึก ว่า พระก็สวดของท่านไป ดูเหมือนไม่มีใครสนใจเลย เพราะไม่รู้ว่าท่านสวดอะไรให้ฟัง (จะเป็นเช่นนี้ทุกงาน และพระท่านก็ไม่ท้วงติงอะไรกับการปฏิบัติกันเป็นประจำนี้ จนเป็นประเพณี ว่าพอ

สวดถึงตรงนี้ ทุกคนต้องพากันใส่บาตร) ฉันนั่งนิ่งฟังสวด”คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า”ด้วยจิตใจที่สงบ เย็นสบายไปกับคำสอนเหล่านั้นที่เริ่มจาก “อเสวนา จะ พาลาภัง บัณฑิตตานัง จะ เสวนา ปุชา จะ ปุชณี ยานัง เอตัมมัง คละมุตตะมัง...ท่านสวดไปจนครบมงคล 38 ประการ ฉันจึงกราบพระและลุกขึ้นไปใส่บาตรพระเมื่อใส่เสร็จเรียบร้อยเดินกลับที่นั่งผ่านคุณอ้วน(ฉัตรชัย)พนักงานศูนย์ควบคุมระบบฯ เขาถามว่า **พี่มาใส่บาตรครั้งที่ 2 หรือ?** ฉันบอกว่า **พี่งมา** พลันก็ได้ยินเสียงคุณบุญฤทธิ์ หัวหน้าสถานีไฟฟ้าแรงสูงขอนแก่น บอกว่า **ผมก็เห็นเหมือนกัน เห็นจริงๆ** แล้วเขาพากันยิ้มๆ เหมือนไม่เชื่อที่ฉันบอก คงคิดกันว่า ฉันพูดตลกเล่นๆ เพราะฉันไม่ได้พูดอะไรอีกต่อไป เพียงเดินผ่านไปนั่งที่เดิมเฉยๆ เพียงแต่คิดในใจว่า จิต เขาคงออกไปตอนที่ฉันฟัง ธรรมด้วยความสงบกาย และสบายใจ นั่นเอง **(ออกจากร่างไปโดยที่ฉันเองก็รู้สึกผิดปกติอะไรเลย** ก็คงเหมือนหลวงปู่ชาที่ท่านกำหนดจิต ให้อยู่รับแขก เพื่อต้อนรับคณะของพ่ออยู่ในป่า ภายในวัด

หนองป่าพง ด้วยการเรียกสัตว์ป่ามาให้ดู ท่านบอกจะฉายหนังให้ดู นกหนูปู้ปิก ทั้งไก่ป่าไก่บ้านทั้งร้องทั้งบินมาให้ดู รวมทั้งสัตว์ชนิดอื่นๆก็ตามมาด้วยเมื่อท่านเรียกในครั้งที่สอง แล้วท่านบอกให้ดูไปเรื่อยๆคอยท่านไปบิณฑบาตก่อน ท่านไปไม่นานก็เดินนำหน้าพระลูกวัดกลับมาพร้อมกับข้าวและอาหารเต็มบาตร อย่างไม่น่าเชื่อ พอไปที่กุฏิของท่าน แม่ไม่นำไม้กวาดไปถวาย ท่านทักว่า เอาของมีค่าไปทิ้งไว้ทำไม นั่นละของดี ไม่เอาถวายพระหรือ อุตส่าห์หอบหิ้วมาตั้งไกลถึงอุดรฯ (เพราะแม่คิดว่า อายุคนอื่น ที่เขาพากันเอาของมีค่ามากมายมาถวายท่าน) นี่คือเหตุผลที่ทำให้ฉันเชื่อตามพ่อแม่ว่า พระท่านที่ได้ อภิญญาญาณ สามารถกำหนดจิต ออกจากร่าง ไปปรากฏในที่อื่นได้อย่างแน่นอน หรือร่างไปแต่จิตยังอยู่ให้เห็น ซึ่งมีตัวอย่าง เช่น มีผู้เห็นพระอาจารย์บางรูป บิณฑบาต อยู่ที่เมืองๆหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ในขณะที่ตัวจริงท่านอยู่ที่วัดในป่าในเขา (วัดนิโครธาราม) และวันนั้นท่านบอกให้โยมลูกชายกลับมาเยี่ยมพ่อแม่ที่อุดรธานีบ้าง เพราะพ่อแม่คิดถึงมาก

และแม่ไม่สบายอีกด้วย พอเขากลับมา เพื่อนพ่อ และพ่อก็เลยได้พาไปกราบหลวงปู่หลายรูปตามวัดป่าต่างๆ ในเขตพื้นที่ อุดรธานี เพื่อพิสูจน์ความจริง จนพบองค์จริง คือ หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ แห่งวัดป่าหนองบัวบาน (วัดนิโครธาราม) อ.หนองวัวซอ จ.อุดรธานี บอกว่าองค์นี้เองที่ไปบิณฑบาตที่หน้าบ้านในสหรัฐอเมริกา และบอกให้กลับบ้านมาเยี่ยมพ่อแม่บ้าง ตามที่พ่อเล่าให้ฟังเมื่อกลับมาจากวัด ว่าเป็นเรื่องลูกชายเพื่อนของพ่อเอง และหรือดังที่ นักบินขับไล่กองทัพอากาศที่อุดรธานี ฝึกบินเครื่องบินขับไล่รุ่นล่าสุดของสงครามโลกครั้งที่ 2 เครื่องแบคท (เครื่องบินขับไล่โจมตีแบบใบพัด) ผ่านเหนือวัดถ้ำกลองเพล ในสมัยสงครามเวียดนามมองเห็นหลวงปู่องค์หนึ่ง นั่งสมาธิอยู่เหนือก้อนเมฆกลางอากาศ จนต้องได้ไปสอบถามหา และในที่สุดก็ได้ไปกราบไหว้ หลวงปู่ขาว อนาลโย ด้วยความเคารพอย่างสูง ชื่อเสียงของท่านเลยดังกระหือญ่ไปทั่วเมือง และในตอนเป็นเด็ก ฉันเคยเห็นมากับตาว่า หลวงตาเขาเสียข้างหนึ่ง เวลาเดินขากระเผลๆ ที่วัดบ้านแก่งผักกูด

ซึ่งในปัจจุบันนี้จมอยู่ใต้น้ำหน้าเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ นั่นเอง ท่านพาไปสร้างวัดป่า ที่โนนมะกอก ชายป่าคงพญาเย็น วันหนึ่ง พ่อมานิมนต์ท่านไปวัดป่า ท่านบอกให้ไปก่อนเลย เดี่ยวจะตามไปที่หลัง แต่พอคณะญาติโยมไปถึง ต่างก็เห็นท่านนั่งรอกอยู่ก่อนแล้ว เป็นที่อัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง แทบไม่เชื่อสายตาตัวเองสำหรับทุกคน ว่าเป็นเช่นนั้นได้อย่างไร)

จิตที่อยู่กับความสงบ จิตที่เป็นสมาธิ จึงเป็นจิตที่ละเอียดอ่อนมาก มากกว่าความละเอียดอ่อนทั้งหลาย ที่คนเราเคยได้สัมผัสโดยทั่วไป ดังนั้น สิ่งที่เป็นอันตรายอย่างยิ่ง ที่อยู่ใกล้ความสงบมากที่สุด ก็คือเสียงกระซิบ หรือคำพูดเบาๆ โดยเฉพาะเสียงของ สตรี ทั้งหลาย นั่นเอง ที่มดใจบุรุษไว้ทั่วหล้า!

เสียงกระซิบ หรือเสียงจากการร่วมรัก จึงเป็นอันตรายอย่างยิ่ง เป็นมารของจิต ดังนั้นถ้าท่านคิดจะปราบมาร ก็คือการให้เพศตรงกันข้ามหยุดพูด ยุคร่ำร้องคร่ำครวญให้ได้ ถ้าหยุดได้ ทุกอย่าง

ก็ยุติได้ในที่สุด! และเมื่อคนเราอยู่ในความสงบได้เมื่อใด ชีวิตก็
เป็นสุข เท่านั้นเอง

ความจริงแล้วจากแห่งธรรมชาติที่ถูกสร้างสรรค์เอาไว้ ส่วน
ใหญ่ทำให้คนเราเกิดความเจ็บเหงาอ้างว้าง ถ้าเราต้องอยู่คนเดียว
เพราะ คนเราเป็นสัตว์สังคมที่ต้องอยู่ร่วมกัน ดังนั้นเมื่อถึงวัยอัน
ควร ความคิดความต้องการที่จะมีภาวะคู่ที่เหมาะสม ความคิดเพื่อ
ฝันจึงเกิดขึ้น และ ราคะตัณหา ก็จะเกิดขึ้นตามมา มาจากความคิด
และจินตนาการของเราเองเป็นส่วนใหญ่ ไม่ใช่เกิดจากการได้เห็น
ภาพยวนตา หรือเกิดจากการได้สัมผัส หรือตะตึงกันเสมอไป
และ คนเราเมื่อได้ กาม สมปรารถนาก็อิ่มใจ แต่เมื่อใด กาม เสื่อม
ไป ก็จะกระวนกระวาย ไม่สบายเท่านั้นเอง! และทุกอย่างเกิดอยู่ที่
จิต อยู่ที่ใจ ทั้งนั้น ดังนั้น ราคะ จึงเป็นเหยื่อล่อที่ทรงพลัง มีผลทำ
ให้ จิต เคลิบเคลิ้มเหม่อหล้า รอคอย และ มีความหวัง แต่ถ้าได้ฝึก
จิต ดีแล้วจริง สติ นั่นเอง ที่จะบอกให้รู้ถึงความจริง ว่าอะไรคือ
อะไร ที่แท้จริง!

เมื่อย้อนกลับมาหาความจริงของชีวิต ที่จิตปรุงแต่ง ในความคิดทั้งหลายของคนเรา **ความคิดจร** ก็คือความคิดที่เกิดจาก **จิตแท้** นั่นเอง ที่เป็นร่างทรงในตัวตนของเราเอง และ ร่างทรงนี้เอง ที่ไม่เคยตาย ที่ทำให้ท่านทั้งหลายทั้งปวง ต้องกลับมาเกิดใช้กรรมกันไปไม่มีที่สิ้นสุด!

การที่เราจะเกิดได้ จะต้องมีการสมสู่ระหว่างชายหญิง ในสภาวะที่ใจสุกพอดี และเชื้อเพศชายที่เกิดจากพลังแห่งธรรมชาติก็ต้องแข็งแรงด้วย จึงจะเกิดปฏิสนธิขึ้นมาได้ แต่อย่างไรก็ตาม การปฏิสนธิจะเกิดไม่ได้ ถ้าไม่มี **จิตแท้** ซึ่งเป็นจิตวิญญาณ มาสิงสู่ให้มีการเกิดเป็นชีวิตขึ้นมาได้

สำหรับเรื่องนี้ได้รับการพิสูจน์ทางแพทย์แล้ว ถ้าไม่เอาการผสมของเชื้อเพศชาย และ ไข่ของเพศหญิงในหลอดแก้วทดลองฉีดเข้าไป เพื่อฝังตัวไว้ในโพรงมดลูกเหมือนธรรมชาติแล้ว การปฏิสนธิ ก็จะไม่มีโอกาสเกิดขึ้นได้เลย เพราะ **จิตแท้** ที่เป็นจิตวิญญาณ ไม่สามารถผ่านเข้าสู่ทางใดในหลอดแก้วได้เลย ซึ่งไม่

เหมือนการเหนี่ยวนำที่เกิดจากจิตสู่จิต ที่สามารถส่งผ่านไปทางจิตของผู้เป็นแม่ เข้าสู่สายเลือด คือผู้เป็นลูกได้นั่นเอง (คิดดูง่ายๆ การส่งของจิตวิญญาณจะเป็นขบวนการเดียวกัน กับ การรับส่งสัญญาณวิทยุโทรทัศน์นั่นเอง คือเมื่อเครื่องรับปรับคลื่นความถี่ได้ตรงกัน ตรงช่องทางแล้ว ก็จะรับสัญญาณได้)

องค์พุทธะท่านได้ชี้บอกไว้นานแล้วว่า คนเราเกิดแต่กรรมเก่าที่เคยได้ทำไว้แต่ปางหลัง เพื่อกลับมาชดใช้หนี้กรรมกันไปเรื่อยๆ จนกว่าจะหมดกรรม สำหรับขบวนการเกิดที่ทรงตรัสไว้ ก็ไม่แตกต่างไปจากเหตุผลที่วงการแพทย์ หรือ หลักการทางวิทยาศาสตร์ในปัจจุบันกล่าวไว้แต่อย่างใด

เป็นเรื่องที่ไม่น่าเชื่อว่า พระพุทธองค์ทรงรู้ความจริงเรื่องนี้มานานกว่า 2500 ปีแล้วว่า คนเราเกิดมาได้อย่างไร จึงเป็นเรื่องที่ไม่น่าสงสัยใดๆเลยในปัจจุบัน

แต่คนเราเกิดมาทำไม เกิดมาเพื่อใช้กรรมเก่านั้นหรือ? เราเกิดมาเพื่ออะไรกันแน่ จึงเป็นเรื่องที่น่าคิด ไม่น้อยเลยทีเดียว!

วันนี้เรารู้จักตัวเองกันดีกว่าดีกว่าที่จะไปรู้จักคนอื่นให้
 มันอุ่นว้ายใจ พอได้ข่าวแค่ดาราบางคนที่ตั้งห้องก่อนแต่งงาน
 เท่านั้น เราก็พากันอุ่นว้ายไปทั่วหัวระแหงแล้ว ความจริงโลกมัน
 เป็นเช่นนี้มานานแล้วละ ใครจะไปห้ามใครได้ เมื่อ จิต ของเรา
 ต้องสัมผัสกับความรัก ความพิศวาส ในร่างกายของเพศตรงกัน
 ข้าม เกิดระคะตึกหาขึ้นมา ด้วยพลังกดดันแห่งธรรมชาติ ไม่มีแรง
 อะไรที่จะต้านได้แล้ว เมื่อถึงเวลานั้นอะไรๆก็ต้านไม่อยู่ เพราะ
 ธรรมชาติได้กำหนดให้คนเรา (สัตว์โลก) เกิดมา มีหน้าที่เพียง
 สองอย่างเท่านั้น คือ ทำงาน (หาอยู่หากิน) และสืบสานเผ่าพันธุ์
 ซึ่งก็คงไม่มีใครที่จะปฏิเสธได้

คือส่วนหนึ่งจากหนังสือ “เพื่อให้เกิดการทำงานที่ดี” (For
 The good time) ที่ได้กล่าวถึงแล้ว ถ้าใครยังไม่ได้อ่านก็ควรไป
 หาอ่านให้ได้ จะได้ไม่เสียโอกาส จะได้อ่านเรื่องนี้เข้าใจได้ง่ายขึ้น
 ไม่ต้องหาซื้อเพราะไม่ได้พิมพ์ขาย แต่สามารถจัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม

มาเก็บไว้อ่านได้เลย ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไรมากมาย เพราะตั้งใจทำเป็นทาน! อยู่แล้ว

จิตแท้ นี่เอง ที่เป็นส่วนของจิตใต้สำนึก ที่ซ่อนตัวอยู่ ถ้าได้ฝึกจิตดีพอสมควรแล้ว จิตแท้ จะออกมาเตือนเราเสมอ เมื่อเราขาดสติ หรืออยู่ในภวังค์ ดังนั้นผู้ฝึกจิตดีแล้ว โอกาสที่จะเกิดอุบัติเหตุ อุบัติการณ์ที่มีสาเหตุมาจากตนเอง จะไม่มีเลย เพราะมีสติอยู่เสมอ นั่นเอง โดยมีจิตแท้เป็นตัวกำกับ คือความจริง ที่ได้พิสูจน์มาแล้ว ด้วยชีวิตของนั่นเอง ที่เดินทางชีวิตในทุกรูปแบบ (โดยเฉพาะการ ขั้บรยณต์ที่ฉันชอบมากที่สุด และเคยหลับในหลายครั้งแต่ จิตแท้ เขาจะเตือนให้ตื่นทุกครั้ง) ที่ได้ใช้ชีวิตในการเดินทางมาตลอด เพื่อไปทำงานทั่วประเทศ และต่างประเทศบ้าง ท่องเที่ยวไป ส่วนตัวบ้าง มาจนถึงวันนี้อายุได้ 60 กว่าปี ด้วยความปลอดภัย จากการที่ได้ฝึกจิต (แท้) ไว้ดีแล้วในระดับหนึ่ง เพื่อให้เขามาเตือนสติ ให้เราตื่นอยู่เสมอ ได้ตลอดเวลา นั่นเอง นอกจากนี้ฉันเชื่อมั่นเสมอว่าด้วยบุญและบารมีของหลวงปู่ขาว อนาลโย ที่ท่านเมตตา

อนุญาตให้ฉันยกเอาผ้าเท้าของท่าน เขี่ยบกระหม่อมจอมขวัญ
(หัว)ให้ฉัน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นว่าท่านจะช่วยคุ้มครองให้ฉันได้
ตลอดไป(และเป็นเช่นนี้จริงๆ! มาโดยตลอด)

ข้อมูลใดก็ตาม ที่ผ่านประสาทสัมผัส เข้าสู่ส่วนความจำของ
สมองคนเรา มันจะถูกประมวลออกมาในเวลาหลับ ที่จิตลอยตัว
แล้วจิตจะเอาส่วนที่สำคัญมาเป็นความฝัน เพื่อเตือนสังขาร
ร่างกาย และจิตสำนึกปกติ ให้ระวังตัวเอง! เพราะแท้ที่จริงแล้ว จิต
แท้ ที่ไม่เคยตายนี้เอง ก็ห่วงสังขารที่ได้อาศัยอยู่ เช่นกัน ไม่อยาก
ให้เสื่อมสลาย หรือถูกทำลายไป แล้วทำให้ตัวเองต้องระเห่ร่อน
ไปหาร่างทรงใหม่!

ดังนั้นความฝันทั้งหลาย จึงเป็นเรื่องจริงที่ผ่านมาแล้วใน
ชีวิต ที่คนเราไม่ได้ใส่ใจกับมันมากนักแต่จิตแท้ที่เฝ้าระวังอยู่ เขา
จะเก็บข้อมูลเอาไว้ ในลักษณะที่เราก็คาดไม่ถึง เพียงแต่การ
ปลดปล่อยข้อมูลออกมา จะเป็นระบบระเบียบแค่ไหนนั้น ขึ้นอยู่
กับคุณภาพของหน่วยความจำสมอง ของแต่ละคน และสิ่งที่เป็น

ความฝันนั้นก็คือ สิ่งที่จิตแท้มองเห็นเอง ว่าอะไรจะเกิดขึ้นต่อไป
ถ้าหากเราขาดสติ ที่จะทำให้เกิดสติใจแบบผุดๆเกิดขึ้น

นอกจากนี้แล้ว จิตแท้ ยังสามารถประมวลเหตุการณ์อนาคต
ได้ ถ้าบุคคลคนนั้นสามารถควบคุม หรือฝึกหัดจิต ให้สงบระงับ
ลงได้แล้ว ให้จิตสามารถเดินทางไปก่อนล่วงหน้าในอนาคตได้
ตามที่จิตมีคุณสมบัติเฉพาะ ที่ได้กล่าวมาแล้ว

ดังนั้น...ความฝันหลายๆครั้ง จึงเป็นการพยากรณ์อนาคตได้
จริง ถ้าคนเราได้ฝึกจิตดีแล้ว! เพราะ ผลจากการวิจัยพบว่า สมอง
ของผู้ฝึกสมาธิแบบชาวพุทธนั้น จะมีคลื่นแกมมาสูง ที่ช่วยให้การ
ทำงานของสมองในส่วนความจำ ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ทำให้
การเรียนรู้ และความตั้งใจ มีประสิทธิภาพสูงสุด

ถึงจุดนี้ วันนี้ เราก็คงไม่มีใคร สงสัยข้องใจ กับ ตถาคต ที่
พระองค์ท่านเห็นอดีตและอนาคตได้ หรือว่ายังมีใครสงสัย ก็คง
เป็นเพราะกรรมของแต่ละท่าน แต่ละคน นั่นเอง!

ที่กล่าวแล้วนั้น คือ มิติแห่ง ความฝัน! และกาลเวลา!

เมื่อรู้ว่าจิตเป็นเช่นที่กล่าวแล้วทุกคนจึงจำเป็นต้องมา
บริหารจิตใจกันใหม่ เพื่อมาจัดระเบียบของจิตใจกันใหม่ให้
สวยงาม-กันได้แล้ว ถ้าไม่มีการฝึกฝน เชื่อว่าทุกคนไม่มีใครที่จิต
จะสงบและเบิกบานได้อย่างแน่นอน เพราะว่าจิตของเราเคยถูกรบกวน
มามากแล้วด้วยกันทุกคน และ เท่าที่ทุกคนได้สัมผัสทุกสิ่ง
ทุกอย่างกันมาจนถึงวันนี้ คิดว่า ใครๆก็คงสับสนไปหมดแล้วกับ
เรื่องราวต่างๆ แต่ที่พอทนกันได้ เพราะมีทั้งสุขและทุกข์ละเล้า
กันไป และยังไม่ถึงกับเสียใจมากๆ เท่านั้นเอง

การฝึกจิตในขั้นพื้นฐานนั้น ควรจะเริ่มที่การพัฒนาจิตจาก
คุณสมบัติของจิตเอง จึงจำเป็นต้องมาฝึกจิต เพื่อพัฒนาความจำ
พัฒนาบุคลิกภาพ ฝึกจิตเพื่อนำมาใช้ในการทำงาน เพื่อ
พัฒนาการ-การอยู่ร่วมกันด้วยความสุข และเพื่อความดีงามที่จะ
เกิดขึ้นกับชีวิตของตัวเอง ในที่สุด

เมื่อเราทำได้ทุกๆคน ทั่วทั้งประเทศแล้ว ปัญหาต่างๆก็
คงจะหมดไปเอง แต่การฝึกจิตก็ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องง่ายเลย เพราะ ต้อง

มีศรัทธาเป็นเบื้องต้น และ มีความมุ่งมั่นเป็นเบื้องปลาย จึงจะทำได้ นอกจากนี้จะต้องมีเวลาในการ บ่มนิสัย ให้เกิดความเคยชินตามที่ได้รับการศึกษามาแล้วอย่างดี และ ต้องปฏิบัติอย่างสม่ำเสมออีกด้วย จึงต้องใช้เวลานานพอสมควร และ สำหรับสิ่งที่จะได้มาในการฝึกฝน ก็คงเป็นไปตามบุญวาสนาของแต่ละบุคคลอีกด้วย

จิตอาจจะหลุดพ้นไปได้ หรือไม่ได้ ตรงนั้นคงไม่ใช่เป้าหมายเลยทีเดียว เพียงแต่คิดจะทำก็ดีแล้ว มีโอกาสได้ไปฟังธรรม ได้ไปจัดระเบียบของจิตใจกันใหม่ ก็นับว่าดีที่สุดแล้ว เป็นบุญแก่เราแล้ว

เราจะได้เป็นคนใหม่เสียที!

สังคมก็จะมีแต่คนดีๆ ที่มีความคิดเห็นที่ถูกต้อง สังคมไทยที่เคยवादฝืนเอาไว้ที่เคยล่มสลายไป ก็คงจะฟื้นคืนชีพได้ในที่สุด

ถ้ามีบุญวาสนา จิตหลุดพ้นไปได้จริง จิตไปสู่ แดนเกษม อันเป็นมงคลสูงสุด ที่จะนำท่านไปสู่ มิติแห่งความเย็น คือ “นิพพาน”

ที่เป็นการ หยุดกาลเวลา และหยุดชีวิต เราก็จะได้ตื่นจากโลกแห่ง
ความฝัน กันเสียที ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลาย ย่อม
ไม่กลับมาเวียนว่ายตายเกิดอีกแล้ว ชีวิตทุกข์ ก็จะได้หมดสิ้นไป
และจะได้หลุดพ้นไปจากกองทุกข์ ในที่สุด

มาถึงวาระนี้ วันนี้ ด้วยผลที่เราได้ทำแต่กรรมดีกันมาตลอด

ก็ขอให้ทุกท่านโชคดี

13. ตถาคต

สัมพันธภาพ ที่จะนำไปสู่มีงขวัญ และกำลังใจ เป็นสิ่งที่
สังคมมนุษย์ต้องการเป็นอย่างยิ่ง เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคม ที่มี

ความต้องการ-การยอมรับในสังคม ต้องการ การยกย่องสรรเสริญ
ชื่นชมยินดีในตนเอง และ ต้องการ อะไรๆ อีกหลายๆอย่าง อัน
เป็นความภาคภูมิใจ ที่จะนำสุขมาให้ทั้งใจและกายในที่สุด นั่นเอง

สิ่งที่จะได้มาเมื่อถึงตรงนี้ คือการนับถอยหลัง ไปสู่มิติแห่ง
ความเป็นจริงที่ผ่านมาแล้ว ที่จะทำให้เห็นความจริงของชีวิตของ
แต่ละคน ในส่วนที่เป็นความดีงาม ที่เป็นความสุขและเป็น
กำลังใจ ให้ยืนหยัดต่อสู้ชีวิตไปได้ อย่างสง่างาม ต่อไป

เป็นเพราะว่ามนุษย์ไม่สามารถอยู่โดดเดี่ยวลำพังได้ในโลก
นี้ ความเหงาจะพาให้ผู้คนแสวงหาเพื่อนคู่ใจ และทำให้คนเรา
ไฝฝืนหาซึ่งกันและกัน แต่ถ้ามีอะไรที่เราชอบและทำไปเรื่อยๆ ก็
จะลืมทุกสิ่งทุกอย่างได้ในที่สุดเช่นกัน ดังนั้น ถ้าอยากลืมใครสัก
คน ก็หาคนชอบหรือทำในสิ่งที่ชอบใหม่ ก็จะทำให้ใจได้ง่ายขึ้น แล้ว
จะลืมใครคนนั้นได้ในที่สุด ฉันเชื่อว่าจะเป็นเช่นที่กล่าวนี้ ที่
สามารถทำได้จริง เพราะได้ทดลองดูแล้วด้วยตนเอง แต่ถ้าท่านไม่
เชื่อ ก็ลองดูก็ได้ แล้วท่านจะเห็นความจริงได้เอง!

แต่ ดร.โสริช โปธิแก้ว ท่านเป็นผู้ที่เคยพูดกับต้นลำไย ว่า
ลำไยชอบอุณหภูมิ 16 องศาเซลเซียส และบอกให้ทราบว่ พระ
เจ้าของคนเรา มองเห็นว่า: -

ปัจจุบันโลกขาดหัวใจที่ดีงาม และ ทุกวันนี้จึงหาผู้นำยาก
เหลือเกิน เพราะผู้นำที่ดีจริงต้องมาจากผู้ที่มีฐานของจิตใจที่ดี หา
คนแบบนี้ไม่ได้แล้วในสถานการณ์ปัจจุบัน!

คิดว่า คงไม่พากันลืมเนื้อเรื่องที่ผ่านมา ที่ฉันเคยบอก(ฝรั่ง)
ไปแล้วว่า พระเจ้าก็คือ จิตและใจของคนเรา นี่เอง

ธรรม คือชีวิต คือธรรมชาติ คือทั้งหมดที่ปรากฏให้เห็น คือ
จักรวาลที่ใหญ่โตมโหฬารที่ไม่มีที่สิ้นสุด และท่ามกลางธรรมชาติ
สิ่งที่อุบัติขึ้นแต่ละอย่างต้องใช้เวลาที่ยาวนาน การเกิดจึงเป็นเรื่อง
ยาก ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ แต่เมื่อได้เกิดแล้ว ในความเป็นจริง
ไม่มีมนุษย์คนไหนสร้างอะไรเลย!

นอกจากทำการเปลี่ยนแปลงสิ่งที่มีอยู่ จากสิ่งหนึ่งไปเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่จริงแล้วคนเราเกิดมาเพื่อทำลาย เท่านั้นเอง และไม่มีใครอยากตายอีกด้วย!

เมื่อได้เกิดมาแล้ว ชีวิตก็ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เอื้อต่อกัน จิตใจก็จะอ่อนโยนเอื้อต่อกันตามไปด้วย เพราะทุกอย่างมาจากธรรมชาติ เมื่อรู้จักรักษาผู้อื่นก็คือนรู้จักรักษาตนเอง การรักษาดูแลตนเอง ก็คือ รักษาผู้อื่น พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้เช่นนี้

วิ = เห็น, วิปัสสนา = เห็นแจ้ง, รู้แจ้ง เช่นรู้ว่าจุดกลางของดวงอาทิตย์ร้อน 13 ล้านองศาเซนเซียต เปลวจากข้างนอกแผ่รังสีมายังโลก ทำให้โลกร้อนประมาณ 30 – 40 องศาเซนเซียต และทำให้คนมีอุณหภูมิปกติ 37.8 องศาเซนเซียต เป็นต้น

อายุ แปลว่า ชีวิต = ลมหายใจ = ลมปราณ

ดังนั้น พวกที่ฝึกวิปัสสนากัมมัฏฐานผ่านทางลมหายใจ ก็คือการฝึกการสร้างชีวิตใหม่ ที่จะนำไปสู่การมองเห็นตนเอง และ

รู้จักตัวเอง และการที่จะสำเร็จมรรคผลได้นั้น ก็มาจากตรงนี้เอง
ที่พระพุทธเจ้า ท่านได้ตรัสรู้ “ธรรม” มาก่อนแล้ว

และต่อจากนั้น อีก 576 ปีต่อมา

พระเยซูคริสต์เจ้า ตรัสไว้ว่า ทุกอย่างในโลกนี้ล้วนเป็น
อวัยวะซึ่งกันและกัน

นานมาแล้วที่คนโบราณมอง และคิดว่า คนเราเป็นเพียงผู้
อาศัย(โลก) เท่านั้น ไม่ใช่ผู้สร้าง เขาทั้งหลายมีความเชื่อและคิดว่า
พระเจ้าเป็นผู้สร้างโลก ซึ่งก็คงไม่ผิด ในเมื่อความเป็นธรรมชาติ
นั่นเอง ที่พระเจ้าอย่างแท้จริง แต่สำหรับวันนี้แล้ว มนุษย์เป็น
ผู้สร้างโลกย์ คือความคิดเห็นของคนปัจจุบัน เพราะเราก็เห็นกัน
เช่นนี้จริงๆ

ทุกวันนี้คนเราก็เลยหลงตัวเองว่า เป็นผู้สร้าง! ความจริงพา
กันทำลายหรือเปล่า ก็ต้องลองคิดกันให้ดีๆ

คิดอะไร ทำอะไร ให้มันใหญ่กว่าตน คือความคิดของคน
คนเลยใหญ่กว่าโลกโดยไม่รู้ตัว แต่เมื่อใดก็ตาม ที่คนเรา

สามารถ...ลดความสำคัญของตนเองลงเสียบ้าง เพื่อเอา
 ความสำคัญไปให้แก่คนอื่น คือ ความรักที่แท้จริง! ซึ่งเกิดจาก
 ความจริงที่ว่า ชีวิต คือทั้งหมด เมื่อคุณรู้จักการให้ คุณก็จะได้รับ
 ความรัก! เป็นคำพูดของ มหาตมะ คานธี* (ที่ฉันเพิ่มเติม
 ข้อความบ้างเล็กน้อย)

เมื่อหัวใจของมนุษย์ปิด คุณก็ไม่อาจสัมผัสความคิดของเขา
 ได้ ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะใช้เหตุผลกับคนเหล่านี้ เขาบอกชาว
 อินเดียให้รับทราบ ในการต่อสู้เพื่อการปลดปล่อยอินเดีย จากการ
 ปกครองของอังกฤษ จนสำเร็จ โดยใช้เวลาทั้งหมด 17 ปี (เริ่มจาก
 ปี 1930 ที่เขามีอายุ 62 ปี เป็นต้นมา จนถึงชีวิตเมื่อปี 1947)

แต่ความคิดของคนตะวันตก สร้างความสำคัญให้กับตนเอง
 มีความพยายามจะเอาชนะธรรมชาติ และเอาชนะทุกอย่างเท่านั้น
 ด้วยการปลุกฝังความคิดพื้นฐานกันมาตั้งแต่เด็ก แบบผู้ชนะ เขาก็
 เลยเอาชนะในหลายๆอย่างได้จริงๆ จากแรงจูงใจนั้น โลกก็เลย

เป็นเหมือนที่เห็นๆกันอยู่ในวันนี้ ที่ทุกคนพากันเอาเป็น
แบบอย่าง!

เต๋า** เกิดยุคเดียวใกล้เคียงกันกับ อริสโตเติล** และ เต๋า ก็
คิดแบบคนตะวันตกโดยทั่วไปคือคิดแบบคนเหนือโลก”

โลกุตระ” (Alternative) ส่วน อริสโตเติล คิดแบบชาวตะวันตก คือ
คิดแบบเหตุผล (Relative) ต่อมายุคหลัง คือ ขงจื้อ จะมองสังคม
เป็นเรื่องใหญ่ ว่าคนเราจะอยู่กันอย่างไร ในสังคมที่มีแต่ความ
สับสนวุ่นวายนี้! (อย่างมีความสุข)

มหาตมะ คานธี** ผู้นำชาวอินเดีย ที่เกิดมาเพื่อทำให้โลกนี้มี
สันติ เมื่ออายุ 62 ปี (1930) พาชชาวอินเดียต่อต้านขับไล่อังกฤษ
ด้วยหลักการ อหิงสา จนเป็นที่กล่าวขวัญกันไปทั่วโลก แม้แต่
ไอน์สไตน์ ยังต้องกล่าวถึงว่า ต่อไปโลกอาจจะตลิ่ง ว่าคนแบบนี้ก็
มีมาก่อนในโลกนี้ด้วย

เต๋า** คือ เล่าจื้อ นักปราชญ์จีน ผู้พูดความจริงในเชิง
วิทยาศาสตร์ ที่เราเข้าใจยากพอสมควร โดยมีหลักการสอนให้ทำ

ความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตและโลก ด้วยการใช้ความคิดและเหตุผล เป็นคำสอนเพื่อเรียกขวัญและกำลังใจของผู้ต่ำต้อยให้เกิดความฮึกเหิม ให้มีกำลังใจที่จะฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตต่อไปได้ แบบไม่ย่อท้อใดใด

อริสโตเติล** เป็นนักวิทยาศาสตร์และนักปรัชญาชาวกรีกโบราณ เป็นนักคิดและนักสังเกตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคนหนึ่ง เกิดเมื่อ พ.ศ. 159 คือ เกิดก่อนคริสตกาล 348 ปี และถึงแก่กรรม 322 ปีก่อนคริสตกาล (เป็นพระอาจารย์สอน อเล็กซานเดอร์มหาราชของกรีก ตอนเยาว์วัยด้วย) ซึ่งผู้นำคนต่อมา คือ “ปโตเลมี” ได้รวบรวมความรู้ทั้งหลายในยุคนั้นไว้ที่เมืองอเล็กซานเดรีย อย่างมากมาย

เมื่อได้อ่าน และพินิจพิจารณา เรื่องราวต่างๆของท่านเหล่านี้มาแล้ว จะมองเห็นระบบการคิดของคนโบราณอย่างชัดเจน ว่าจะพาเราไปทางไหน? ดังนั้น ท่านชอบอย่างไรก็เลือกทางเดินเองได้

แต่อย่างไรก็อย่าทำให้ตนเองและคนอื่นๆ เขาเดือดร้อนก็แล้วกัน ถ้าสังเกตกันให้ดีแล้ว เราจะเห็นว่า โลกปัจจุบันมันวุ่นวาย จนพากันหลงทางไปแล้วหรืออย่างไร กลับมาคิดกันใหม่บ้าง จะไม่ดีหรือ!

ชีวิต คือ การทำงาน หาอยู่หากิน การพักผ่อน หลับนอน และสืบสานเผ่าพันธุ์ พอตื่นขึ้นมา ก็ ทำงาน ทำงาน ทำงาน นี่คือนมนุษย์นะ (จะบอกให้ทราบ) และ ด้วยหลักการของการทำงานทั่วไป ที่หน่วยงานต่างๆ กำหนดให้ปฏิบัติกันอยู่ในปัจจุบันนี้นั้น ฟังรู้ว่า –

-หัวหน้าที่ดีนั้น เมื่อลูกน้องทำงานเสร็จแล้ว ลูกน้องบอกงานของตนเสร็จแล้ว นั่นคือเขาทำงานให้นายด้วยใจ

-หัวหน้าที่ไม่ดีนั้น เมื่อลูกน้องทำงานเสร็จแล้ว ลูกน้องจะบอกว่า งานของหัวหน้าเสร็จแล้ว นั่นหมายถึง เขาทำงานแบบ ชังกะตาย!

ดูซิว่า หัวหน้าสองคนนี้ต่างกันตรงไหน? ผู้เป็นหัวหน้าทั้งหลาย เอาไปใช้ ไปดูได้เลย นำไปคิดดู แล้วจะรู้อะไรดีดี อีกมากมาย!

มนุษย์ผู้โชคดี เมื่อเกิดมาแล้วได้ทำในสิ่งที่เคยวาดฝันเอาไว้ได้ในสิ่งที่หวัง และได้ในสิ่งที่อยากจะได้ นับว่าโชคดีจริงๆ แต่เมื่อได้สัมผัส ได้รู้จักชีวิตที่ผ่านมาแล้วของหลายๆคน มีน้อยมากที่มีโอกาสเช่นนั้น แม้แต่ตัวฉันเองก็ไม่เคยมีเลย! แล้วท่านทั้งหลายลองตรวจสอบดูตัวเองบ้างเผื่อจะได้ความภูมิใจ เป็นกำลังใจให้กับตนเองบ้าง ที่เรามีในสิ่งที่คนอื่นไม่มี โอกาสในอนาคตย่อมจะเป็นของท่านทั้งหลาย มากกว่าใครๆ และท่านจะเป็นได้ทั้งผู้นำ และผู้ตามที่ดีได้ในที่สุด และนั่นคือ ความต้องการในชีวิตของทุกคน ที่จะมีพร้อมทุกอย่าง เป็นชีวิตสุข มากกว่าคนอื่น อย่างแน่นอน!

เชื่อว่าหลายๆท่านคงเคยฝันเรียกเรื่องในสิ่งที่ท่านต้องการมาแล้ว รวมทั้งไฟฝันหาสิ่งนั้นๆอยู่ตลอดเวลาอย่างแน่นอน และ

เขาทั้งหลายก็เคยตระโกนเรียกร้องแม้แต่กับความว่างเปล่าของ
โลกที่เวิ้งว้างมาก่อนอีกด้วย...ช่างน่าสงสารจริงเลย

แหละ-แล้ววันหนึ่ง ความคิดนี้ก็เกิดขึ้นมากับฉันจนได้

ฉันทำให้แล้วนะ ในทุกอย่างที่เธอทั้งหลายต้องการ ชีวิตที่
เหลือ ขอให้ฉันบ้างเถอะนะ นี่ก็ความจริงแท้แน่นอนของตัวเอง
เอง และ อาจจะเป็นความต้องการของท่านผู้อ่านอีกหลายๆท่าน
ด้วยเช่นกัน เพราะทุกชีวิต (ไม่ว่าหญิงหรือชาย) เกิดมาแล้ว
ต้องการอิสรภาพ เสรีภาพ เป็นตัวของตัวเอง และไม่ยากอยู่ใน
อำนาจของใคร! คือธรรมชาติของคน!

ถึงวันหนึ่ง คนทุกคนควรจะให้รางวัลชีวิตแก่ตนเองบ้าง! มี
อิสรเสรี และมีโลกส่วนตัวของตัวเองบ้าง เพราะ เป็นสิ่งจำเป็นที่
ท่านจะพบกับความสุขที่แท้จริงได้ ซึ่งจะมีความหมายที่สุด
สำหรับทุกชีวิต ถ้าท่านอยากจะค้นพบตัวท่านเองได้จริง!

โปรดจำไว้ว่า “**ร่างเนื้อชอบรายา**” เป็นสุภาษิตไทย ซึ่งมัน
เป็นธรรมชาติของมนุษย์ ใครจะชอบใครชอบอะไร ก็เป็นอย่างที่

เขาชอบ! คงไปบังคับกันไม่ได้ เหมือน ศรีปราชญ์ ที่ท่านพูดไว้
อย่าว่าเราเจ้าข้าฯ อยู่พื้นเดียวกัน...เพราะทุกคนไม่มีความแตกต่าง
 กันในความอยาก และ ความต้องการ นั้นเอง เพียงแต่อยากไม่
 เหมือนกันไปเสียทั้งหมด เพื่อถ่วงดุลยตามธรรมชาติที่กำหนดโดย
 อัตโนมิติไว้แล้ว เพราะถ้าชอบเหมือนกันมากๆ โลกคงจะสับสน
 วุ่นวายพอสมควร

การใช้อำนาจของตนเอง เพื่อสนับสนุนผู้อื่น เพื่อให้เขาได้
 ใช้อำนาจของเขาอย่างเต็มที่ เป็นกฎเกณฑ์ธรรมชาติ ที่ทำให้
 คนเรามีอำนาจอย่างแท้จริง!

ดังนั้น “ผู้นำ” ควรบริหารอย่างเป็นธรรมชาติ และอย่าลืมว่า
“ถ้าอยากได้อำนาจ ก็ต้องให้อำนาจ คนอื่นไป”

แต่ คนก็ไปตั้งกฎเกณฑ์กันเอง เอาอำนาจไปใช้เอง และยึด
 ตัวเองเป็นใหญ่อันเป็น อัตตา ลืมคิดไปว่าทุกคนรวมทั้งตัวเราเอง
 ด้วย! มีขีดจำกัดของตนเอง ที่จะอดทน และอดกลั้น เมื่อถูกบีบ
 บังคับมากๆ

ดังนั้นการจะเป็นนายที่ดีได้ ควรจะมองการทำงานผ่านทางสายตา(ความคิดเห็น) ของลูกน้องบ้าง และอย่าลืมว่าการทำงาน ที่ทำอย่างเต็มที่ด้วยกาย วาจา และใจของแต่ละคนมันไม่เท่ากัน ควรจะมองที่ตัวเขาและตัวเราเองให้ชัดเจนให้ได้และ มองให้เห็นว่าทุกคนต้องการอะไร เขาทำได้แค่ไหน และอย่าลืมว่า คนที่มีความสุขสงบและเยือกเย็น ทำอะไรได้ยิ่งใหญ่เสมอ

หัวหน้าเก่งคนเดียวไม่มี มีแต่หัวหน้าที่จะเอื้อเพื่อให้คนอื่นเก่งบ้าง ลดตัวเองลง และ เพิ่มความสำคัญให้คนอื่นแทนเท่านั้น ที่เก่งจริง!

ขงจื้อ** กล่าวไว้ว่า “มหาสมุทรวางตนไว้ที่ต่ำ ย่อมได้หยดน้ำไหลมาเสมอ” ดังนั้น“ผู้นำ”ที่ทำตนเช่นนี้ได้ ย่อมได้มาซึ่งการสร้างสรรค์ร่วมกัน (Co-Creation) ดังนั้น ให้ลดความสำคัญของตนเองลงให้มาก มากได้เท่าไรยิ่งดีสำหรับผู้ที่เป็นหัวหน้าทั้งหลาย อย่าลืม!

ในการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน หรือทำงานร่วมกันกับผู้อื่น การถูกตำหนิหรือถูกลงโทษ อาจทำให้กลับกลายเป็นคนที่โชคดียิ่งได้ และการลงโทษใครก็ต้องดูให้ดี เพราะในอีกมุมหนึ่งมันจะมีอะไรซ่อนอยู่เสมอ และ คนเรา ดีไม่ใช่อะไร ใครจะยกย่องและมองในมุมดี (Success) มากกว่า

ขงจื้อ** เป็นนักปรัชญาเมธีที่มีชื่อเสียงที่สุดของจีน เกิดก่อนที่พระพุทธเจ้าปรินิพพาน 8 ปี (551 ปี ก่อนคริสตกาล) เป็นผู้สอนแนวทางปฏิบัติเพื่อทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดในสังคมนี้ และชีวิตนี้ ไม่ทราบว่าคุณสอนของ พุทธะ ได้แผ่ขยายเข้าไปยังจีนหรือยัง ในช่วงที่ ขงจื้อ เจริญวัย ถ้ายังเข้าไปไม่ถึง ก็เป็นการบ่งบอกถึงวิวัฒนาการของชีวิตมนุษย์เมื่อ 2500 ปี ที่ผ่านมามีเจริญขึ้นมาในระดับใกล้เคียงกันทั่วโลก

ไม่ควรลบสี่คำในชีวิต เพราะลบไม่ออกจริงๆหรอก! ควรเติมสี่อื่นๆลงไปให้สวยงาม ดังนั้น อย่าลบความไม่ดี มันลบยาก เติมความคิดลงไปเรื่อยๆ แล้วจะดีเอง!

ในความสมบูรณ์เท่านั้นดูเหมือนจะมีความบกพร่องอยู่บ้าง ส่วนที่บกพร่องนั้นก็ดูเหมือนจะสมบูรณ์ เหมือนต้นไม้ ที่มีทั้งใบเขียว ใบแห้ง แต่มองไกลๆ เขียวไปหมดทั้งต้น เหมือนภาพลวงตา แต่ก็ยังมีบางต้นที่ถูกตัดแต่งให้ใบเขียวตลอดปี และตลอดไปได้ด้วย (เหมือนต้นดอกแก้วที่บ้านนั่นเอง) และคน ก็แปลกเช่นเดียวกัน ไม่มีความแตกต่าง! ในการที่จะปรุงแต่ง

ในโลกแห่งความเป็นจริงของชีวิต ชีวิต คือทั้งหมดทั้งมวล ไม่มีอะไรที่เราจะหามาได้ ตามที่ใจเราต้องการเสมอไป คนเราจะทำอะไรได้อย่างดีที่สุด เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

ดังนั้น อย่าแต่งงานบนความฝันนะ! ก็ไม่ทราบเหมือนกันว่า ตอนแต่งงานเราพากันฝันหรือเปล่า คงต้องกลับไปคิดกันเองว่า เราจะจำกันได้ไหม

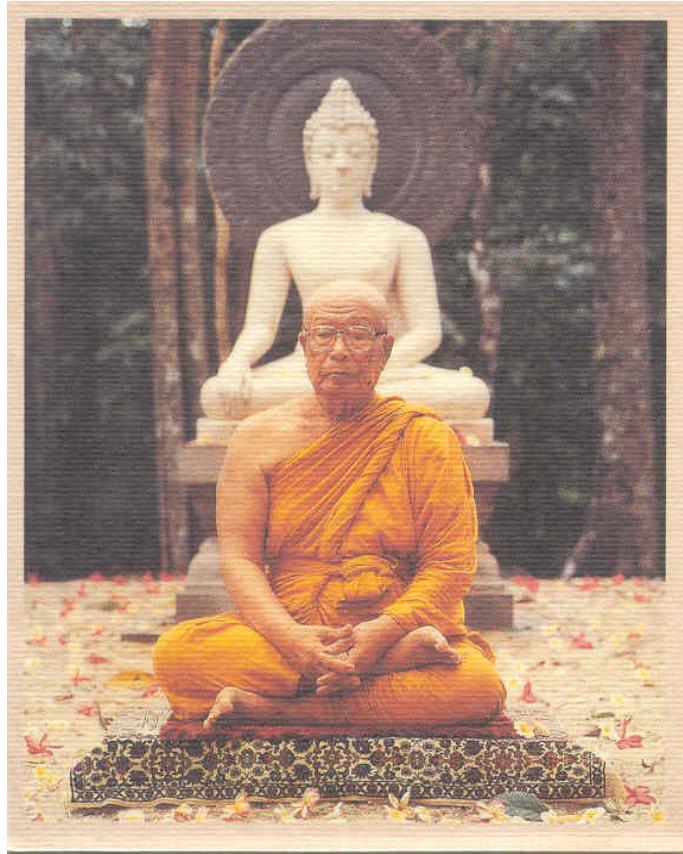
ในยุคพันปีนานมาแล้ว พระพุทธโฆษาจารย์ เป็นนักปราชญ์แห่งยุคโบราณ และอีกหนึ่งพันปีผ่านมาถึงปัจจุบันนี้ (ปี 2500) ท่าน พุทธทาสภิกขุ เป็นนักปราชญ์ชาวพุทธ ในรอบถัดมา ท่านกล่าวไว้ว่า *อย่ามีชีวิตอยู่ด้วยความหวัง ให้มีชีวิตอยู่ด้วยปัญญา* คือต้องรู้จักใช้สติปัญญา ในสภาวะที่ดีของจิตใจในช่วงนั้นๆ เพื่อใช้พิจารณา สังขาร ให้เข้าใจในความเป็นจริง จะได้มีชีวิตอยู่กับธรรมชาติได้อย่างมีความสุข

นอกเหนือจากนี้ยังมีคำสอน และปรัชญาชีวิตอีกมากมาย ที่หลวงพ่อกุญชรทาส ท่านได้กล่าวเปรียบเทียบเอาไว้ เพื่อให้ผู้คนรุ่นหลังได้อ่านได้ศึกษา เพื่อจะได้นำไปใช้ในการดำเนินชีวิต ให้เป็นไปตามธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติ และรู้เท่าทันธรรมชาติอีกด้วย และเป็นความจริงอยู่อีกอย่างก็คือ คนรู้จะไม่รู้อีกต่อไป แต่คนไม่รู้ จะมีโอกาสรู้ได้ดีกว่า ถ้ายอมรับคนอื่นบ้าง เพราะความกว้างของใจ คือ สติปัญญานั้นเอง

แต่สำหรับผู้มีความรู้ครอบงำ (*Intelligent Trap* = กับดักของความฉลาด คือ อำนาจ ซึ่งก็ได้มาจาก ความรู้ นั่นเอง) จะไม่มีความรู้อีกต่อไป ก็ไม่ทราบว่า เราอยู่ในข่ายนี้กันหรือไม่ แต่ท่านอย่าลืมเตือนตัวเองให้ดี ถ้าคิดว่าเราเป็นผู้มีอำนาจ เพราะผู้มีอำนาจย่อมมีโอกาสถูกอำนาจครอบงำได้เสมอ

อย่างไรก็ตาม มันเป็นเรื่องแปลกแต่จริง...คนไม่รู้ชอบที่จะสอนคนรู้แล้ว เสมอมา 'ไม่รู้' คือใจที่ว่างจากความรู้ (เท่านั้นนะ) แต่จิตใจที่บริสุทธิ์ประภัสสรแล้ว จะเกิดความรู้ขึ้นมาเอง มีปัญญา และมีความคิดที่เกิดขึ้นได้เอง จึงสำคัญกว่าการมีความรู้โดยทั่วไป (ที่เราเรียนรู้มาจากที่ต่างๆ หรือเรียนรู้จากคนอื่น) อย่างมากมาย และอย่าลืมว่า

ทิจู คือการไม่ยอมปล่อยวาง ในความคิดที่ผิดๆ ด้วย อัตตาของคน!

ท่านพุทธทาสภิกขุ วัดป่าสวนโมกข์(ห้วยน้ำริน) อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี

ถึงวาระหนึ่งที่คนเราอยู่ในมิติหนึ่งของกาลเวลา ต้องไม่ลืมว่า **เมื่อจะจากกันก็ต้องจากกัน จะอยู่รอดไว้อย่างไรได้ เมื่อจะได้พบกัน ถึงอย่างไรก็ต้องได้พบกัน** ขอแค่เพียงอย่าลืมว่า ชีวิตมีทุกฤดูกาล แต่ที่โรงเรียนครูไม่เคยสอนวิถีชีวิตให้แก่ใครเท่านั้นเอง! ดังนั้น เมื่อได้ออกมาโลดแล่นในโลกกว้างแล้ว จะเห็นว่า ทั้งหมดคือชีวิตของคุณ!

การเรียนรู้ธรรมชาติ คือ การเรียนศาสตร์แห่งชีวิต คือ เรียนทั้งหมด ที่ อรหันตธาตุ (**ตถาคต**) ผู้เห็นแจ้งในอนาคตแล้ว ได้รับรู้ ทุกอย่างเป็นองค์รวม เป็นส่วนเกี่ยวข้องที่เป็นความจริงของทั้งหมด คือ **ชีวิต!**

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ “**อิทัปปัจจยตะ**” คือรู้ความจริงที่เป็นธรรมชาติ ที่ลึกซึ้งที่สุด ไม่มีใครเทียบได้ทั้งอดีต และปัจจุบัน!

อิทัป = นี่, ปัจจะ = ปัจจัย, ยตะ = ภาวะ, คือ รู้ภาวะ และ ปัจจัยทั้งหลายทั้งปวงของชีวิต รู้ว่า **ชีวิต คือธรรมชาติของการ**

เปลี่ยนแปลง นี่คือ กฎ (Law) ของความจริงแห่งชีวิต และคนเราก็เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ นั้นๆ ที่เป็น อนิจจัง!

เมื่อจากสิ่งเก่า ต้องพบสิ่งใหม่เสมอ! เป็นสัจธรรม ดังนั้นอย่าอยู่กับสิ่งต่างๆ ด้วยความรัก ความชอบ ความชังหรือความหลงแต่ให้อยู่กับ ความจริง! และพึงระลึกเสมอ ว่า **ชีวิตเป็นสิ่งที่มีความที่สุด กว่าสิ่งอื่นใดทั้งมวล ในโลกนี้!**

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ชีวิตเป็นโลกธรรม เอาอะไรให้แน่นอนไม่ได้ แต่เมื่อล่วงพ้นเข้าสู่ “โลกุตระ” ได้แล้ว นั้นหมายถึง การมีชีวิตที่อยู่เหนือโลกธรรม 8 ประการ นั่นเอง

อิสรภาพที่แท้จริง จะเกิดได้จากความรักที่บริสุทธิ์ ถ้าขาดอิสรภาพเมื่อแต่งงาน ก็คือ **การขาดความรักที่แท้จริง! และ ความรักจะหมดลงเรื่อยๆ หลังจากแต่งงาน!** นี่คือ ความจริง ที่คนเราไม่ยอมรับกันมานานแล้วและพากันโกหกตัวเองเสมอมา ซึ่งความจริงแล้ว ผู้คนส่วนมากในสังคมพากันคิดตลอดเวลา! จากเรื่องนี้เอง และในที่สุด สังคมก็เลยเกิดความวุ่นวายจากใจของคน นั่นเอง

สิ่งที่ควรรู้เป็นอย่างยิ่ง ก็คือ –

ในวิถีชีวิตแห่งการอยู่ร่วมกันของครอบครัว หรือ การทำงาน ที่คนเราใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเป็นส่วนมากในแต่ละวันนั้น พึงทราบว่า การทำงานและการใช้ชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ นั้น อะไรคือสิ่งที่คนเราทุกคนต้องการมากที่สุด (เป็นความรู้สึกที่มาจากใจของทุกคน) คือ: -

ความรัก เคารพ และ เอื้ออาทรต่อกัน
 เข้าใจและมีความรู้สึกที่ดีต่อกัน ใฝ่หวังใจกัน
 ให้ความเคารพ รัก ในตัวเรา
 มีความจริงใจ ด้วยรักและเคารพ
 รักใคร่ นับถือ มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน
 ความเป็นมิตร รัก และศรัทธาในกันและกัน
 ทำให้เขาทั้งหลายรู้ว่า เราต่างก็มีคุณค่า!

เหล่านี้ คือสิ่งทั้งหลายที่คนเราต้องการ ทุกคนต้องการเช่นนี้ และความต้องการจะเป็นเช่นนี้เสมอ! นี่คือ สิ่งที่ทุกคนจะต้องมี ให้แก่กันและกัน!

การที่ท่านจะไม่พูดก็เป็นจุดเด่นที่สุดได้ และ การที่ท่านไม่ฟังก็เป็นจุดอ่อนที่สุดได้เช่นกัน ให้ฟังรับรู้และเข้าใจกันด้วยการสัมผัส (Touching) ซึ่งเป็นภาษาแรกของมนุษย์ ที่แสดงออกได้อย่างลึกซึ้งถึงความรัก ความเข้าใจ และการยอมรับกันอย่างแท้จริง เหมือนดั่งแม่ที่ปฏิบัติต่อลูกน้อย นั่นเอง! ไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาพูดเลย!

การปฏิบัติเช่นนั้นได้ จะให้ความรู้สึกที่ซาบซึ้ง และอบอุ่น ในหัวใจ อบอุ่นได้แม้แต่คนมอง

ด้วยเหตุนี้เอง เรื่องบางอย่าง โดยเฉพาะเรื่องของคนรักกัน จึงไม่จำเป็นต้องพูดเลย เพียงแค่มองสบตา ปฏิบัติต่อกันด้วยความพึงพอใจในกันและกัน ก็ให้ความรู้สึกที่ดีแล้ว!

ผู้ใดเป็นผู้ให้ ผู้นั้นจะได้รับ ผู้ใดเรียกหาความรัก ผู้นั้นจะสูญเสียความรัก! โปรดอย่าลืมว่า หากจะได้หัวใจของเขามา เจ้าก็จะต้องให้หัวใจเขาไปก่อน แล้วจะได้กายมาเอง!

เพราะว่า ผู้ให้ย่อมเป็นที่รักเสมอ!

ทาน หมายถึงการเสียสละ (การให้แก่คนอื่น) จึงอยู่หน้าธรรมะ ทุกข้อของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า (ตามที่ได้กล่าวมาแล้วในบทต้นๆ นั้นเอง) ดังนั้น การทำบุญให้ทาน จึงเป็นการปฏิบัติเบื้องต้น ในขั้นพื้นฐาน เพื่อยกระดับจิตใจของคนเราให้สูงขึ้น และ สิ่งที่จะได้กลับคืนมาจากผลแห่งทานนั้น มีค่ายิ่งใหญ่เหนือกว่าสิ่งอื่นใดทั้งมวล ที่ทุกคนได้เห็นกันอยู่แล้ว

มีเรื่องจริงที่ถูกมองข้ามอย่างหนึ่งก็คือ คน คือตำรา ฉะนั้น ตำราจึงมีอยู่รอบๆ ตัวเรา ทุกคนจึงเป็นครูได้เสมอในชีวิตของเรา และตลอดเวลาที่ดำรงชีวิตอยู่ หลายคนมักจะพบจุดที่อันตรายสุดขยอในชีวิต เป็นธรรมดา

ณ จุดนั้น ทุกชีวิตจะมีพลังมหาศาล คือแรงคืนรนเพื่อความอยู่รอด นั่นคือ ช่วงเวลาวิกฤต ที่เฉียดๆความตาย! ท่านเคยเจอมาแล้วหรือยัง!

เชื่อว่าทุกคนเคยเจอกันมาแล้ว...และ ผ่านช่วงเวลานั้นมาได้ อย่างไม่น่าเชื่อ!

สำหรับวิกฤต (Crisis) เป็นวูบหนึ่งในช่วงเวลานั้นๆ ที่ทำให้มนุษย์เป็นอิสระภาพ คือปลดชีวิตออกจากทุกสภาวะได้ นั่นเอง เพราะฉะนั้นจำเป็นต้องปล่อยชีวิตให้ล่องลอยไปตามกระแสของกรรมบ้าง จึงจะเจอภาวะวิกฤตได้ จึงจะมีโอกาสปลดปล่อยชีวิตให้เป็นอิสระได้ และจงอย่าเลี้ยงให้สุขมากเกินไป อย่ารักลูกรักหลาน รักตัวรักเมียมากเกินไป ถ้าสุขเกินไป เขาและเราจะไม่รู้จักรสชาติของชีวิตที่แท้จริง

หลวงปู่ชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง จ. อุบลราชธานี ท่านบอกว่า *อะไรที่เกินไป มันไม่ดีทั้งนั้น ทุกอย่างมันต้องพอดี ทำความดี ก็ต้องทำให้ความพอดีเกิดขึ้น*

ทั้งหมด คือ ชีวิต! ที่ต้องอาศัยใจ เป็น สมาธิ – สะอาด – สงบ และเย็น (นิพพาน) เพื่อให้รับรู้ทุกอย่างในโลกนี้ด้วยความคิดเห็นที่ถูกต้องและเป็นจริง และพึงระลึกเสมอว่า หู ตา จมูก ลิ้น ทำอะไรเองไม่ได้หรอก จิต และใจต่างหาก เป็นผู้กระทำ!

งาน คือชีวิต ที่เป็นอันเดียวกัน ทำให้สุขก็สุข อยากทุกข์ก็ไม่อยาก เป็นอะไรได้ทุกอย่าง ทุกอย่างอยู่ที่จิตใจของเราทั้งนั้น และการทำงาน ทำทุกอย่างที่ดั่งาม เป็นการปฏิบัติธรรม!

แต่ การทำอะไรที่มีเงื่อนไขมากๆจะทำให้ไม่มีการตัดสินใจ เกิดความลังเล ก็เหมือนที่หลวงปู่ชา ท่านว่า “**จั่งหว่า**” ไม่ทราบว่าจะเอาอะไรกันแน่ ลังเลสงสัยไม่มีที่สิ้นสุด คงหาความจริงแท้แน่นอนไม่ได้สำหรับคน คนนั้น เพราะถ้ามองเห็นแต่ ถ้า (If) อย่างนั้นอย่างนี้ ก็คงหาข้อยุติไม่ได้ ไม่มีที่สิ้นสุดลงได้อย่างแน่นอน

มีใครบ้างในหน่วยงานของท่าน มีใครบ้างที่ใกล้ชิดท่าน ที่เป็นเช่นนี้ ก็ช่วยๆดูแลเขาบ้างนะ! สักคมจะได้สงบสบายกันเสียที

มนุษย์ คือผู้แสวงหาความเพลิดเพลินเจริญใจอยู่เป็นอาจินต์ และ ลึกๆแล้ว คือความไม่อยากตายไปจากโลกนี้ของทุกคน ธรรมชาติจึงกำหนดให้มีการสืบสานเผ่าพันธุ์ เพื่อให้มีตัวแทนไว้ในโลกต่อไป ความจริงแล้ว ที่จุดนี้เอง ที่คนไม่เคยตายเลย! (เพราะมีตัวแทนคือลูก ที่ยังมีชีวิตอยู่ไปเรื่อยๆ และเรื่อยๆ จากลูก ไปยังลูกของลูก... ไม่มีสิ้นสุดง่าย ๆ)

การมีเพศสัมพันธ์ระดับสูง หมายถึง การสัมผัสด้วยความ นุ่มนวล สมรสสมรัก เสมอกันทั้งสองฝ่าย เกิดขึ้นเพราะความรักที่ แท้จริง เท่านั้นนะ!

แต่เพศสัมพันธ์ระดับต่ำที่ปฏิบัติต่อกัน เป็นการปลดปล่อย (น้ำกาม) แล้วก็จากไปอย่างไม่มีเชื้อไข่มิตร

ดังนั้น คนเราก็อ่าไปรักไปหลงกันให้มากนัก อ่าไปหลง หมกมุ่นอยู่กับมันมากจนเกินไป จะทำให้คิดสร้างสรรค์อย่างอื่น ไม่ได้ ขอให้ใช้ชีวิตอยู่กับความจริง (ที่ฉันบอกตนเองเสมอเช่นกัน แต่ถึงเวลานั้น มันก็ลืมทุกที เหมือนกัน)

ถ้าค้นหาความจริงจากธรรมชาติรอบตัวเราได้เมื่อใด เมื่อนั้น
ท่านทั้งหลายก็จะพบตัวเอง และมีความสุข! ไม่ต้องไปดิ้นรน
แสวงหาความเพลิดเพลนเจริญใจที่ไหนอีกแล้ว

ในสภาวะปัจจุบัน ที่มีติต่างๆเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา
นั้น ศาสนาแปลง เพื่อทำลายศาสนาอื่นๆมีมากมาย โดยเอาคำ
สอนของคนอื่นไปเป็นของตนเอง!

ในไบเบิลของพระเยซูคริสต์ที่แท้จริงนั้น พระธรรมมีเฉพาะ
“ธูก้า กับ แมททิว” เท่านั้นเอง เพราะเคยอยู่ใกล้ชิด ที่สามารถพูด
แทนศาสดาได้ นอกนั้นอาศัยธรรมจากพุทธทั้งสิ้น! และลัทธิ
ต่างๆ ที่พากันนำมาเผยแพร่ก็เช่นกัน เป็นศาสนาแปลง ที่กำลัง
แพร่หลายอยู่ในเมืองไทย ก็ไม่ทราบว่า ผู้กระทำการอะไร?

การที่จะเชิดชู องค์เยซูคริสต์เจ้า ง่ายนิดเดียว เพราะพระองค์
ไม่ใช่คนธรรมดา เพียงแต่มีเวลาเผยแพร่ว่าความเชื่อ ความจริงของ
คน ของพระองค์ท่านไม่นาน คือเพียง 3 ปีเท่านั้น ก็ถูกปลงพระ

ชนม์ พระองค์มีเวลาน้อยเท่านั้นเอง จึงทำได้เพียงแค่นั้น (ในขณะที่
ที่พระพุทธเจ้าทรงเผยแผ่ศาสนาอยู่ถึง 45 ปี)

ถ้าหากท่าน (พระเยซูคริสต์) มีเวลาเผยแผ่คำสอนนานๆ
เหมือน นักปราชญ์ศาสนาองค์อื่นๆ ก็ไม่ทราบว่ โลกปัจจุบันจะ
เป็นเช่นไรเหมือนกัน สำหรับเรื่องนี้ก็พากันนำไปคิดได้ตรงดูเอา
เอง! ว่าท่านยิ่งใหญ่แค่ไหน

ยิ่งมองไปยังศาสนาอิสลามแล้ว เราจะเห็นว่า องค์อัลเลาะห์
ยิ่งใหญ่จริงๆยิ่งกว่าเทพพระเจ้า พระองค์ทรงเห็นธรรมชาติแห่ง
ความเป็นจริง และทรงสั่งสอนการดำรงชีวิตเพื่อความอยู่รอดใน
ท่ามกลางทะเลทรายด้วยเหตุด้วยผล เมื่อนำมาพิจารณาให้ดีแล้ว
คำสอนและแนวทางปฏิบัติต่างๆ เป็นวิทยาศาสตร์เช่นเดียวกันกับ
ศาสนาพุทธเลยทีเดียว แม้แต่การตาย ท่านยังให้นำศพไปฝังในวัน
เดียวหลังจากที่ตาย เพื่อไม่ต้องให้มีการเหม็นเน่าของซากศพ
ท่ามกลางอากาศที่ร้อนอบอ้าวของทะเลทราย และ การถือศีลอด ก็
คือการฝึกความอดทน เพื่อให้คนที่หลงทาง มีโอกาสรอดชีวิต

ได้มากขึ้น หรือ เมื่อมีปัญหาอยู่กลางทะเลทราย จะได้มีความ
อดทนอดกลั้นมากขึ้น ความจริงก็คือ เป็นการปฏิบัติด้วยเหตุด้วย
ผล นั่นเอง นอกจากนี้ยังให้ละเว้นการรับประทานเนื้อหมูด้วยเหตุ
ของความจำเป็นที่จะนำไปสู่ความทุกข์ของผู้คน(ในทะเลทราย)
ได้ เพราะเนื้อหมูรสชาติดี-อร่อยและเป็นของหายากในทะเลทราย
(เพราะพื้นที่ของทะเลทรายในไม่ว่าจะสมัยใด ก็ไม่มีโอกาสที่จะ
เลี้ยงหมูได้เลย) คือเหตุผลที่ศาสนาอิสลามห้ามกินเนื้อหมู แต่ท่าน
ไม่ได้บอกว่าพื้นที่อื่นๆที่มีหมูอยู่ได้โดยธรรมชาติ จะมีข้อห้ามนี้
แต่อย่างใด ก็ฝากให้นำไปคิดกันเอาเองถึงความจริง ด้วยเหตุด้วย
ผลของมนุษย์ผู้ชาญฉลาดทุกท่านทุกคน !

ที่สำคัญที่สุดก็คือ แต่ละศาสนานั้น มักจะมีศาสดาใหม่ๆที่
เลียนแบบ แล้วยกตนข่มท่าน! เพื่ออวดอ้างในสิ่งที่ดีกว่าเก่งกว่า
ของตนเอง เพื่อเป็นศาสดาองค์ใหม่ให้คนนับถือ!

เพราะฉะนั้นคำถามเกี่ยวกับศาสนาเพียงเพื่อการเปรียบเทียบ
กัน ที่ไม่ต้องการคำตอบที่แท้จริง คำถามที่ไม่เป็นประโยชน์ ถาม

แล้วก็ไม่ได้อะไร? ถามไปทำไมก็เท่านั้น เพราะผู้ไม่รู้จริงย่อมไม่มีคำตอบใดๆ ให้ผู้ถามได้ และ สำหรับศาสนาพุทธแล้วไม่ควรถามให้เสียเวลา ไม่ใช่แนวทางของพุทธะ ที่มีเป้าหมาย คือ เพื่อดับทุกข์ เท่านั้น ดังนั้นคำถามที่เป็นลบ คือไม่ถามก็รู้คำตอบอยู่แล้ว จึงไม่ควรถามเป็นอย่างยิ่ง มันเป็นการทำลายความเป็นมิตรภาพของกันและกัน และเป็นการทำลายผู้ถามเองด้วย!

พุทธ ที่แท้จริง คำตอบคือ: -

ศาสนาเป็นเพียงวัตถุ คือเปลือกนอกเท่านั้น ที่มีตัวแทน คือ ศาลา โบสถ์ วิหารธรรม เป็นต้น

พิธีกรรมต่างๆ เป็นเปลือกนอกที่ลึกลงไปอีกเล็กน้อย (ที่มา จากพราหมณ์)

ภิกษุ อุบาสก อุบาสิกา เป็นชั้นนอกที่ลึกลงไปอีกระดับหนึ่ง

พระไตรปิฎก คือเงาแห่งความจริง!

วิปัสสนา คือการเห็นแจ้ง ชัดเจน

การทำใจให้บริสุทธิ์ผ่องใส และเบิกบาน คือ พุทธ ที่แท้จริง!
 นั่นคือศาสนาพุทธ ที่แท้จริงก็คือตัวของเรา อยู่ที่ตัวเรา นี่เอง
 เมื่อบริสุทธิ์แล้ว พุทธธรรม ศาสนาธรรม ไม่เคยเสื่อม แต่
 ท่าน (ใจของคน) ต่างหากที่เสื่อม! เสื่อมเพราะใจของคนที่ไหล
 ไปสู่เบื้องต่ำเสมอ นั่นเอง

ในขณะเดียวกันก็มีเรื่องที่แปลกมากกว่า ด้วยความอยาก
 และความต้องการที่ไม่เคยพอ มนุษย์จึงสร้าง “ความเครียด” ในวิถี
 ชีวิตของตนขึ้นมาเอง ด้วยการกระทำตามกรรมของตนเอง เป็น
 ตัวกำหนดมาให้ และหลายๆคนก็ 모르ตัวเองด้วยซ้ำไปว่า ตนเองมี
 ความเครียดหรือไม่ เพราะไม่รู้ที่มาที่ไปที่ชัดเจน และไม่รู้ว่ามัน
 มาอยู่กับตัวเองเมื่อไหร่อีกด้วย เลยทำให้คนเราเกิดโรคภัยไข้เจ็บ
 แบบไม่ทราบสาเหตุ และ เกิดปัญหาต่างๆตามมาอีก อย่างมากมาย
 แล้วก็สร้างงานของแพทย์ของหมอ (ทั้งหมดใช้หมอความ) ให้มี
 อาชีพสบายๆ ร่ำรวยไปเลย!

คนเราไปสนใจเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องทั้งหลายเหล่านี้ได้อย่างไร ไปสนใจมันทำไมก็ไม่รู้ ไม่มีใครบอกใครสอนให้เดินเข้าไปหาสิ่งที่ไม่เป็นเรื่องนี้ได้ เพราะ ใครๆก็คงไม่ชอบอยู่แล้ว แม้แต่ตัวฉันเองก็หนีไม่พ้นที่บางครั้งก็รู้สึกว่ เครียด ด้วยแรงกดดันจากปัญหาต่างๆที่ไม่มีทางออก ทั้งๆที่มีทางออกอยู่มากมาย แต่เราก็ไม่ทำ ไม่เดินไปที่ทางออกนั้น ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

มนุษย์แข่งขันกันมาก มีฐานะมาก เป็นนักธุรกิจ ผลิต จำหน่าย ทำลาย จิบหายไปเรื่อยๆ ทรัพยากรของโลกก็จะหมดสิ้นไปในที่สุด แล้วฝรั่ง (ผู้พาทำลาย) ก็กำลังสร้างยานอวกาศ จะพาหนีไปจากโลกนี้ด้วยความเห็นแก่ตัว ก็ไม่ทราบว่ วันไหนจะพาหนีไปได้จริง!

กาลครั้งหนึ่ง

พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัส กาลามสูตร ที่เป็นสาระแห่งชีวิตไว้ดังนี้

อย่าเชื่อสิ่งที่เขียนไว้ในคัมภีร์พระเวทย์ของพราหมณ์ แต่ให้
ปฏิบัติด้วยตนเอง ดีที่สุด

อย่าให้ความรู้จากอดีตที่ไกลโพ้น มาครอบงำตัวเอง

อย่าเชื่อในสิ่งที่เขาวิพากษ์วิจารณ์

อย่าเชื่อตำราให้มากนัก

อย่าให้เหตุผลและตรรก (Logic) ที่เป็นเครื่องปรุงแต่ง มา
ครอบงำใจของเรา เพราะชีวิตอธิบายไม่ได้จาก Logic เนื่องจาก
ชีวิตมีวิญญาณ (Conciseness) ซึ่งเป็นธาตุรู้ คือการรับรู้ รู้ตัว
เอง

นัยเหตุทั้งหลาย อย่าให้การคาดคะเน ครอบงำใจ

อย่าให้ความรู้จากการเดา การคิดด้วยความไม่เป็นจริง ครอบงำใจ

อย่าให้ความรู้ ที่สอดคล้องกับสิ่งที่เรารู้มาก่อน ครอบงำใจ

อย่าให้ความรู้จากแหล่งใดใด ครอบงำใจ

อย่าให้ความรู้จากครู อาจารย์ ครอบงำใจ

สรุปก็คือ อย่าให้ความรู้ที่เรียนมาแล้วทั้งหลาย ครอบงำใจเรา รู้สักแต่ว่ารู้ นั่นเอง รู้ไว้เพื่อการอ้างอิง และเป็นพื้นฐานแห่งการแสวงหาความจริงเท่านั้น ผู้รู้จริงแล้ว ทำใจให้ผ่องใส ก็พอเพียงแล้ว ความรู้ที่แท้จริงอื่นๆ จะปรากฏให้เห็นเอง และพร้อมที่จะปล่อยวางได้ด้วย

ศาสนาพุทธ จะให้แก่ปัญหาที่ภายใน (จิตใจ) เพื่อจะใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหายากภายนอก ได้ง่ายขึ้น คำถามที่เป็นอจินไตย ไม่มีคำตอบ พระพุทธเจ้าไม่ให้มีการคาดคะเน คำว่า “จิงหว่า” แบบที่หลวงปู่ชาท่านยกตัวอย่าง แบบนั้นไม่เอาละ เพราะไม่มีการตัดสินใจ จะตอบจะถามไปโยให้เสียเวลา ไร้สาระ ไม่ได้อะไรเลย

ฝรั่งใช้คำว่า Deep rest แทนความหมาย การทำสมาธิ (Meditation) เพื่อทำให้ใจสงบ เมื่อมีสติ มีปัญญาแล้ว ในที่สุด จิตก็ว่าง และจะเห็นได้ว่า Life is over all (**ชีวิตนี้คือ ทั้งหมด ทั้งหมด**)

สิ่งที่เราปฏิบัติกันอยู่ด้วยความยึดหยุ่น ในปัจจุบันนี้ ก็เพื่อความพอดี ควรทำทุกอย่างให้เกิดความพอดี ที่เป็นทางสายกลางตามที่พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้แล้ว โลกก็จะสงบ และเป็นสุขเอง

การดำรงชีวิตอยู่อย่างปราชญ์ที่แท้จริง ไม่ต้องหลากหลายแนวทาง ไม่มีรูปแบบตายตัว ปราศจากขอบเขต และไร้กระบวนการทำ เป็นเช่นนี้มายาวนาน ไม่มีใครเหมือน และไม่เหมือนใครอีกด้วย และมักอยู่เหนือโลกเสมอ

การมีชีวิตที่สงบ เรียบง่าย ถือสันโดษ ไม่สะสมทรัพย์สิน เป็นเส้นทางไปสู่ความหลุดพ้นในอนาคตได้อย่างแน่นอน เพราะจะสละทุกสิ่งทุกอย่างได้โดยง่ายจากความไม่มี นั่นเอง และที่กล่าวแล้วนั้น คือ ฉันเอง! (คือความต้องการอย่างแท้จริงของฉันเอง)

พึงเข้าใจว่า บ้านเมืองเป็นของเทพเจ้า ไม่มีท่านผู้ใดคิดครอบครองเป็นเจ้าของได้ คิดเมื่อใด ทำเมื่อใด ก็ล่มสลายเมื่อนั้น

เหมือน นโปเลียน หรือ ฮิตเลอร์ ที่คิดจะครองโลกมาแล้ว ย่อมถึง
การพินาศในที่สุด ไม่รู้ว่าทุกวันนี้ในบ้านเมืองเรายังมีใครคิดแบบ
นี้อยู่บ้าง อย่าได้คิดเลยนะ เพราะท่านจะเป็นทุกข์ไปจนตาย!
(ไม่ใช่คำสาปแช่งนะ! แต่มันเป็นความจริง เพราะเรื่องดังกล่าวจะ
นำท่านไปสู่การต่อสู้แย่งชิงไม่มีที่สิ้นสุด คิดให้ดีๆ...ตายแล้วเอา
อะไรไปด้วยไม่ได้เลย. แล้วคนเราจะรบราฆ่าฟัน แย่งชิงกันไป
ทำไม ได้อะไร ไม่ทราบ อย่าพากัน โง่หนักเลยนะ)

การเกื้อกูลกัน โดยไม่ก้าวก่ายกัน คือรักแท้แน่นอน เป็น
สภาวะธรรมชาติของคนเราที่มีผลต่อสรรพสิ่งทั้งมวล เพราะการ
เกื้อกูลต่อกันนั้นเป็นการแสดงออกถึงความเอื้ออาทร ที่จะ
นำไปใช้ดูแลทุกข์ทุกคนได้เลย ซึ่งการกระทำดังกล่าว จะมองเห็น
ได้ง่ายๆด้วยการสังเกตความดีที่เรากำลังทำๆ กันอยู่ในปัจจุบันนี้
นี่เอง และลองกลับไปคิดใหม่อีกที ว่า

การประเมิน การเปรียบเทียบ การประณาม ทำให้เห็นความ
จริง หรือทำให้ไม่เห็นความจริงกันแน่! ความจริงแล้ว โลกนี้

ประกอบด้วยหลายคนหลายรูปแบบ จริงๆแล้วล้วนเป็นภาพมายา ที่ฉายภาพลักษณ์ออกมาให้เห็นเท่านั้น ไม่ใช่ตัวจริงของคนแต่ละคนเลย!

ในความเป็นจริง ท่านคือ ใคร? แล้วท่านได้อะไรบ้างจากการกระทำทั้งหลาย ด้วยใจ ด้วยกาย และด้วยวาจาที่ผ่านมา เคยถามตัวเองกันบ้างหรือไม่ ไม่ทราบ?

และโปรดอย่าลืมว่า ผู้ที่สามารถกล่าวร้ายต่อผู้อื่นได้ ได้แก่ผู้มีโทสะภายในใจ แต่ขณะเดียวกัน ผู้ที่มีศรัทธาต่อผู้อื่น ก็สามารถกล่าวร้ายได้เช่นกัน ถ้าไม่รู้จริงและมีความเข้าใจที่ผิดๆ ย่อมมีความคิดเห็นที่ไม่ถูกต้องได้เสมอ

สรุปก็คือทุกอย่างอยู่ที่ตัวเราสงบระงับได้ ก็สบายเท่านั้น... เป็นกฎ ธรรมชาติ

วันหนึ่ง มีผู้รู้ท่านถามว่าคนแบ่งระดับกันด้วยอะไร ไม่มีใครตอบได้ถูกต้อง อย่างแท้จริงและอย่างเข้าใจจริง แต่คนที่ตอบ

ได้อย่างเข้าใจในความหมายจริงๆ ก็คือฉันนั่นเอง ที่ท่านผู้ถามบอกว่า ถูกต้องด้วยแฮะ...รู้ได้ยังไง ท่านว่า

คงไม่ต้องสงสัย ถ้ารู้ความจริงว่า ฉันเป็นเด็กวัดมาตั้งแต่อายุได้ 6 ปี จนกระทั่งเรียนจบในระดับหนึ่ง ที่สามารถออกมาทำงาน ประกอบอาชีพช่วยเหลือตัวเองได้ สำหรับชีวิตในวัยเด็กอาศัยอยู่กับพ่อแม่บ้าง และ ขอพ่อแม่ไปอยู่วัดมาเรื่อยๆด้วยความชอบ จึงมีโอกาสดูเห็นการปฏิบัติของพระณเฑียรอยู่ทุกวัน เมื่อเติบโตขึ้นมาจนถึงวันนี้ที่เห็นโลกย์มามากพอสมควร จึงทำให้มีโอกาสนำการปฏิบัติตามทางสายกลางของพระพุทธเจ้า เหมือนที่พระท่านทำ นำมาใช้ทำงานและเอาตัวรอด เพื่อให้มีชีวิตอยู่ในสังคมได้ด้วยความปลอดภัย แม้จะเป็นคนที่ไม่มีเงิน คนที่ไม่มีเพื่อนมากนัก เพราะชอบความสันโดษ โศดเคี้ยว เหมือนตัวคนเดียวที่มาทำงานในตอนแรกๆก็ตาม และ วันหนึ่ง ก็ค้นพบสิ่งที่หลายๆคนแสวงหาได้จริงๆ ด้วยตนเอง สิ่งนั้นก็คือการทำจิตให้เกิด สมาธิ ก่อนที่จะสิ้นลมหายใจได้เอง เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งในชีวิต ยิ่งกว่าสิ่งใดในโลกนี้เลยทีเดียวนะ !

ตามหลักการของพุทธศาสนา ภพภูมิ แบ่งได้ 31 ชั้น แบ่งเป็นชั้นใหญ่ๆ ได้ 4 ชั้น ตามการแบ่งมนุษย์กันเอง ด้วย “ระดับจิตใจ” จากสูงสุด ไปยังต่ำสุด ดังนี้: -

อริยะภูมิ โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์
พรหมภูมิ เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา
มนุษย์ภูมิ เพลิดเพลิน ในความเพลิดเพลิน ร้องรำทำเพลง
เสพย์กาม!

อบายภูมิ โลกะ(เปรต), โทสะ (ยักษ์), โมหะ (เดรัจฉาน)
และ ความกลัว (พยาคติ-อสุรกาย)

นี่คือภูมิชั้นของจิตใจคนที่เป็นจริง! แต่หลายๆตำราแบ่งเป็น 32 ชั้น ชั้นที่เกินก็คือตัวของเขา นั่นเอง ผู้มีอตฺตาสูงย่อมแบ่งตัวเองไปอยู่หนึ่งเดียว! และตัวเลข 32 นี้เป็น Logic (ที่ใช้ในภาษาคอมพิวเตอร์) ที่ใช้ไม่ได้กับชีวิตจริง ที่มีจิตวิญญาณ!

จึงได้ยื่นคนโบราณพูดเสมอว่า 16 ชั้นฟ้า 15 ชั้นดิน ตั้งแต่สวรรค์ ยัน นรกอเวจี รวมเป็น 31 ชั้น ของระดับจิตใจ ดังนั้น ไม่

ว่าจะยังคงมีชีวิตอยู่ หรือตายจากโลกนี้ไปแล้ว จะอยู่ในนรกหรือสวรรค์ชั้นใด จึงอยู่ที่ 31 ชั้นของใจ นี่เอง ที่คุณๆจะเลือกได้!

เราจะเห็นคน...กลุ่มหนึ่ง ถือไม้ไปขวิด ขวับๆ กับลูกศิษยาวกลมๆ เล็กๆ ในสนามหญ้า เพลิดเพลินไปเรื่อย คนพวกนั้นก็เป็มนุษย์นะ เพราะ มนุษย์จะทำเพื่อตนเองเสมอ! และบางครั้งก็กลายเป็นทวดาได้ ถ้ามี เมตตา คือ การเพิ่มสุขให้แก่คนอื่น มีกรุณา คือการลดทุกข์ให้แก่เขา (เน้นการลดทุกข์อย่างเดียว) ก็จะแสดงออกถึงความมีไมตรี เป็นมิตร คนพวกนี้จะละความโลภ ได้แล้ว ดังนั้น มนุษย์ที่มีชีวิตอยู่อย่างสบายๆในระดับนี้ ก็คือ เทวะบุตร เทพธิดา ดีๆ นี่เอง

เมื่อมีความมฤตาในจิต ขึ้นชมยินดี ไม่อิจฉาริษยา (เป็นไฟ) ก็จะลดโทสะ ลงได้ หน้าตา ท่าทาง จิตใจก็จะดี อิ่มเอิบแจ่มใส มีสง่าราศี ผิวพรรณผุดผ่องเป็นของใจ ความสวยและงามตามมาทันที

อุเบกขา ที่จะนำไปสู่ระดับอริยะภูมิ คือความไม่หวั่นไหว
อยู่กับความจริงด้วยปัญญา คือการเห็นแล้ว ด้วย...

อุปะ = เพ่ง, อิกกะ = มอง, ก็คือ รู้เห็นด้วยการเพ่งมองแล้ว
ยอมเป็น พระพรหม ตามคุณสมบัติดังกล่าวแล้ว นั่นเอง (พระ =
วร = ดี นั่นเอง)

พระอริยะ ชั้นโสดาบัน คือผู้ที่เข้าสู่กระแสความจริงได้ เป็น
ที่ใจ อยู่ที่จิต ไม่ใช่อยู่ที่ตัวบุคคลนะครับท่าน! อย่าเข้าใจผิด

และคำว่า “ภิกษุ” แปลว่า ผู้ได้เกิด = ผู้ขอเกิด (จาก
พระพุทธเจ้า) = ศุเจ้า = ศาธุเจ้า = พระภิกษุ นั่นเอง

ถ้าอยากเป็นอริยะบุคคล อยากจะยิ่งใหญ่ และมีชื่อเสียง ก็
ต้องลำบากหน่อย เพราะจะเป็น เซน หรือ “เชียน” เป็น “อัสวิน”
มันลำบากก่อน จึงจะเป็นได้ ต้องเอาใจทั้งหมดให้แก่มัน (เกิดจาก
“ฉันทะ”) ไม่ใช่พอใจอย่างเดียว ต้องให้ทั้งใจเลย! โดยการทำทุก
อย่าง ทำทุกวิถีทางให้นึกถึงผลงาน อย่างนึกถึงผลตอบแทน ใน

ที่สุดผลงาน คือ ความเป็นอัครวิณ จะเกิดขึ้นและได้มาเอง จะเป็นความยิ่งใหญ่ และความภาคภูมิใจของคน อย่างแท้จริง!

เฉกเช่นเดียวกันกับที่เขียนเรื่อง “ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” อยู่นี้เอง ฉันทำเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อส่วนรวม เพื่อประเทศชาติบ้านเมือง เหมือนที่เคยทำงานในสายอาชีพของตนเอง มาตลอดชีวิต ทำด้วยความมุ่งมั่น ไม่เคยพุดถึงเรื่องผลตอบแทนเลย ทั้งๆที่ทำงานให้ผลประโยชน์กับองค์กรมากพอสมควร (ที่คิดว่าหลายๆส่วน ฉันมีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์องค์กรมา ตั้งแต่ กฟผ. ก่อตั้งยังไม่ถึงขวบปี) ซึ่งผู้ใกล้ชิดได้เห็นมาแล้ว แม้จะไม่เคยได้สองขั้นมาตลอดชีวิตการทำงาน ก็ไม่น้อยเนื้อต่ำใจใดใด แต่ที่ทำอยู่ในขณะนี้ ทำเพื่ออยากมีชื่อเสียงหรือ ก็คงไม่ใช่ ทำทุกอย่างเพราะอยากทำเท่านั้นเอง เพราะ เสียหายในสิ่งที่รู้ ที่คนอื่นยังไม่รู้ด้วยกัน เท่านั้นเอง

อริยะ คือ ไกลไปจาก กิเลส ความเศร้าหมองทั้งปวง คือ ไกลไปจากอบายภูมิ ไกลไปจากศรัตรู นั่นเอง (อริ = ศรัตรู, ยะ = ไกล)

เพราะฉะนั้น ผู้เป็นอริยะบุคคล ย่อมห่างไกลไปแล้ว จากกิเลส
ตัณหาทั้งปวง ที่เป็นศัตรูของจิต

ภูมิใจ คือความภาวนาอยู่ในใจ อยู่ที่ไหนก็ได้ หามุมสงบ
ของหัวใจและจิตใจให้ได้คือหนีได้จากกามคุณให้ได้นั่นเอง แล้ว
จะภูมิใจที่ได้เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ที่เป็นศาสนาแห่ง ปัญญา
ถ้ายังไม่รู้ซึ่งถึงใจในเรื่องนี้ ก็หาซื้อหนังสือ **พุทธธรรม** ของท่าน
พระธรรมปิฎก (ประยุตโต) มาอ่านเลียบ้าง พยายามศึกษาให้มาก
จะได้รู้แจ้งขึ้นมาอีกหลายเท่าตัว หรือไม่ก็โง่ไปเลย! เพราะอ่าน
แล้วก็ไม่เข้าใจง่าย ๆ ก็ไม่ต้องไปเพ่งโทษใคร! นั่นคือบุญวาสนา
ของเราเองที่มีอยู่เพียงเท่านั้น แต่ก็ยังดีกว่าอีกหลายๆ คนที่ไม่ได้
สัมผัส อย่างแน่นอน

กลับไป ภาวนา **(เพื่อให้)** **ชนะจิต (ชื่อคาราแสดงหนัง ชื่อ**
เพราะมาก) **การภาวนา** คือการพัฒนา ชำระจิตใจให้ผ่องใส
นำไปสู่จิตใจที่สงบ เย็น และในที่สุด สำคัญที่สุดก็คือ ทำจิตใจที่
บริสุทธิ์ให้ห่างไกลไปจาก กิเลส คือความขุ่นมัว ทั้งหลายทั้งปวง

ไปสู่ “นิพพาน” คือความเย็น ว่างในจิต คือความไม่ร้อนรน คือ “นิพพาน” (นิระ = ไม่, พาน = ร้อน) และจะ ชะนิจิตใจตัวเองได้ ในที่สุด ดังนั้น คนเราจะเข้าสู่ “นิพพาน” ได้ ในขณะที่มีชีวิตอยู่นี้เอง (อย่าไปเข้าใจผิดว่าทำความดีแล้ว จึงจะปรารถนาขอให้ถึงซึ่ง “พระนิพพาน” กันอีกเลย เพราะท่านจะถึงพระนิพพานได้เอง ทำได้เองตลอดเวลาอยู่แล้วในวันนี้ นี่เอง เมื่อท่านได้ สมาธิ)

อย่าทำให้ความเบื่อหน่ายใดใดเกิดขึ้นในชีวิต จนกลายเป็น เช้ง ซึ่งจะเป็นตระกองของโทษะ คือจะเกิดความไม่พอใจขึ้นมาได้ เพราะจิตใจไม่ได้รับการตอบสนอง จากเหตุที่ไม่ได้รับผลในความอยาก (ความโลภ)) ของคนคนนั้น

และในที่สุดของที่สุดของวันนั้น มีคำถามถึงบทสรุปของชีวิตคนเรา มีหลายคนสรุปไปแล้ว (รวมทั้งท่านด้วย ในตอนนี้ ลองสรุปดูก่อนก็ได้ ก่อนจะอ่านต่อไป) ว่าชีวิต คืออะไร ชีวิต คือ มิติหนึ่งที่ยืนอยู่กับกาลเวลา ใช่หรือไม่ หรืออะไรกันแน่

แต่...หลายคนอยากให้อัน (นายเข้มชาติ โคตวงจันทร์)
สรุปให้ฟังก่อนจะจากกัน ก็เลยได้บอกว่า
ในโอกาสที่เราได้มาพบกัน ในครั้งนี้ สิ่งที่ได้เหนือกว่าสิ่ง
อื่นใดก็คือ

*ชีวิต คือความจริงที่คนเราจะต้องเข้าใจ ชีวิตคือทั้งหมดทั้ง
มวล จะรักจะชอบ หรือไม่ชอบอย่างไร จะไปจะมาอย่างไร ย่อม
ไม่ได้ตั้งใจเราเสมอไป และคนเราก็ควรจะยอมรับในสิ่งที่เป็น
แบบนั้น เป็นอย่างนั้น มันเป็นเช่นนั้น นั่นเอง เป็นเช่นนั้นมาตั้งแต่
โลกเกิด และ ชั่วณินิรันดระกาล*

*วันนี้ถึงจะไม่ได้อยู่กับคนที่เรารัก ก็ยังดีที่มีโอกาสอยู่กับคน
ที่รักเรา!*

ฉันเพิ่งรับรู้ว่า ฉันเสียใจที่จะจากกันในวันนี้ แต่ความทุกข์
ทั้งหลายมันจะอยู่กับฉันได้ ไม่ถึงนาที อย่างแน่นอน! เพราะฉันทำ
ใจได้ ฝึกใจได้ ย่อมไร้ความทุกข์ ทั้งใจและกาย

ฉันบอกทุกคนในวาระสุดท้ายของการสัมมนาในวันนั้น ซึ่งอาจารย์ ดร.โสริช บอกว่า เป็นคำของพุทธะ...พุทธะท่านชี้บอกแบบนี้มานานแล้ว!

“ตถาคต” หมายถึงสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ได้ตรัสรู้แล้ว หยั่งรู้แล้วในสรรพสิ่งของโลกและจักรวาล จึงสามารถตรัสองค์ความรู้อันเป็นสัจจะ เป็นธรรมตลอดกาล พูดอย่างไร ทำได้ อย่างนั้น ทำได้อย่างไร พูดได้เช่นนั้นเสมอ จึงเป็นผู้มีอำนาจ รู้เห็นตามจริง ยิ่งใหญ่ในธรรม ไม่มีผู้ใดครอบงำได้ จึงได้ชื่อว่า “ตถาคต”

ตถาคต ผู้เป็นอรหันต์ธาตุ ผู้เห็นแล้วทราบแล้วในอนาคตกาล ย่อมชี้บอกได้ถึงความเป็นจริง เป็นสัจธรรมที่ยืนอยู่คู่โลกตลอดกาล และมีอยู่หนึ่งเดียวเท่านั้น! ที่ประกาศ พุทธศาสนา ให้ปรากฏขึ้นมาในโลก คือ...

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้เป็นศาสดาเอกของโลก!

และฉันได้ประจักษ์ชัดเจนแล้วว่า ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า ที่สุด คือ
การที่ฉันมีโอกาสดำเนินมา พบ พระพุทธเจ้า!

ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเรา “ตถาคต”

ท้ายเล่ม

เมื่อมาถึงจุดนี้...ณ วันนี้ จึงเป็นโอกาสอันดีของผู้รักการอ่าน ที่จะ
ได้ประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ และผู้ที่ไม่ชอบการอ่าน เมื่อได้อ่านแล้ว
เชื่อว่าจะชอบและรักการอ่านมากขึ้นกว่าเดิม เพราะ ผู้เขียนพยายามเขียน
ภาษาพื้นๆ ที่ไม่สลับซับซ้อนให้อ่าน เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายที่สุด อยู่แล้ว เมื่อ
คนรักการอ่านมากขึ้น การศึกษาก็จะกว้างขวางมากขึ้น โอกาสที่ประเทศ
ไทยจะเจริญก้าวหน้า ย่อมมีโอกาสดีขึ้นกว่าเดิม และมีความเชื่อมั่นว่า
เมื่อท่านอ่านหนังสือเล่มนี้จบลงแล้ว (ท่านอาจจะอ่านซ้ำเป็นครั้งที่ 2 เพื่อ
จะได้พิจารณาด้วยเหตุด้วยผลถึงความเป็นจริงด้วยจิตใจที่สงบ) ที่จะทำให้
ปัญหาเกิดกับท่าน และ ท่านจะเข้าใจในวิทยาศาสตร์ กับ พระพุทธศาสนา
มากขึ้น รวมทั้งจะเข้าใจชีวิตมากขึ้น และ ทุกคนจะได้มีธรรมะมากขึ้น อีก
ทั้งจะเข้าใจในศาสนาต่างๆ และมีความคิดเห็นที่ถูกต้องในที่สุด

ความฝันทั้งหลายตามที่ใครๆ ใฝ่ฝัน สำหรับสังคมไทย และประเทศ
ไทย ย่อมไม่ไกลเกินที่จะคว้ามมาได้ อย่างแน่นอน!

เข้มชาติ โคตรรวงจันทร์

(14 พฤศจิกายน 2550)

ณ วัดภูค่าว อำเภอสหพันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ไปกราบนมัสการ พระอาจารย์ณรงค์ ชยะมังกโล ในวันฉลองสมโภชโบสถ์ไม้ ที่สร้างเสร็จใหม่ๆ เมื่อปี พ.ศ. 2546 ท่านคือพระผู้ชุบชีวิตข้าพเจ้าให้ฟื้นคืนมาจากการเจ็บป่วยที่กำลังจะตายอยู่แล้ว ให้อยู่ได้มาจนถึงทุกวันนี้ คงเป็นด้วยผลบุญและบารมีที่เคยได้สะสม

ร่วมกับท่านมา และเป็นที่น่าสังเกตว่า ทุกครั้งที่ไปกราบท่าน ท่านจะหยุดการพูดคุยกับทุกคนในทุกเรื่องราว ไม่ว่าท่านเหล่านั้นจะใหญ่โตแค่ไหน หรือมีเรื่องสำคัญอย่างไร ท่านก็หยุดไว้ก่อน แล้วท่านก็จะหันมาเชื่อเชิญ และพูดคุยกับข้าพเจ้าด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส อย่างมีความสุข แทบไม่สนใจใครอีกเลย แต่ท่านก็ไม่ได้บอกใครๆว่า ฉันเป็นใคร มาจากไหน เรียกเพียงแต่ชื่อ เท่านั้นเอง

เป็นเพียงมิติที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์และกาลเวลาที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนเท่านั้น ที่ทำให้ฉันยังมีชีวิตอยู่ได้มาจนถึงวันนี้ ทั้งๆที่เคยป่วยอย่างหนัก แทบจะเอาชีวิตไม่รอดอยู่แล้ว จนนายแพทย์ทั้งหลายหมดทางรักษาอาการท้องร่วง ที่ฉันเจ็บปวดในลำไส้ใหญ่สุดที่จะทน ซึ่งการเจ็บป่วยก็เป็นๆหายๆมานานเกือบปี ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ป่วยยืน ที่มีอาการเหมือนไม่ป่วยจริง เป็นๆหายๆอยู่ตลอด จนฉันต้องกินกล้วยดิบตากแห้งเป็นอาหารหลักและสุดท้ายอาการก็ทรุดหนักลง (ในปลายปี 2539 - ต้นปี 2540 ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่ท่านกำลังก่อสร้างโบสถ์ไม้ใหม่ๆ ที่วัดภูค่าว) โดยหมอให้ฉัน

กลับไปดูแลรักษาตัวเองที่บ้านตามอาการ (เพื่อรอความตาย) เมื่อคิดว่าไปไม่รอดแน่แล้ว เพราะเหนื่อยและหมดแรงลงเรื่อยๆ ก็เลยบอกแม่กับพี่สาวว่า **อีก 2 เดือน ผมก็จะตายแล้ว** แม่เลยพาไปทำพิธีคำโปธิ์คำไทรเพื่อขอต่อชีวิตให้ และก็หวุดหวิดรอดชีวิตจากความตายมาได้ อย่างไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นไปได้ ด้วยการที่ท่านอาจารย์ได้ช่วยเหลือ และ ชี้ทางออกให้ นั่นเอง

อดที่จะบอกเล่าไม่ได้ว่า วันหนึ่งที่ฉันไปกราบท่าน ก่อนวันจัดงานสมโภชย์โบสถ์ไม้ ฉันไปครั้งนั่งครึ่งนอนอยู่ที่ฐานโบสถ์ทางด้านทิศเหนือ ที่เป็นฐานลาดชันก่อด้วยหินฉาบปูน เพื่อรอท่านจะมาที่โบสถ์ในตอนเที่ยงวัน พลังร่าฟุ้งถึงบุญบารมีของท่าน และฉันคิดได้ทันทีว่าปรากฏการณ์นั้นคืออะไร ที่เหลือบมองเห็นดวงอาทิตย์กำลังทรงกลม อยู่บนท้องฟ้า เปล่งรัศมีสวยงามมาก เหมือนกับมีใครมากางกลดบังแดดให้บริเวณนั้นซึ่งเป็นเหตุการณ์หนึ่งที่อยู่นอกกฎเกณฑ์ ที่ทำให้ข้าพเจ้าเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา และนอกจากนี้ยังได้เขียนอีกหลายๆเรื่องไว้

แล้ว บนพื้นฐานแห่งความเป็นจริง และทั้งหมดนั้นคือส่วนหนึ่งในหลายๆ ส่วนของ “ชีวิตนี้ที่คุ้มค่า” ที่ได้เกิดมาในครั้งนี้ และได้ทำในสิ่งที่ต้องการจะทำ อีกทั้งได้ไปในที่ๆ คาดไม่ถึงอีกด้วย จึงคิดว่าชีวิตนี้คุ้มค่าจริงๆ

นอกจากนี้ ตอนที่ฉันมีปัญหาชีวิตหาทางออกไม่เจอ เคยถามท่านว่า เป็นเพราะอะไร? ท่านตอบสั้นๆ ว่า “จิต” คำเดียว แล้วก็เฉยๆ ไม่พูดอะไรอีกเลย ซึ่งก็ไม่ต่างจากท่าน พระอาจารย์สม แห่งวัดป่าโนนพระ ที่เป็นศิษย์ของหลวงตามหาบัวฯ แห่งวัดป่าบ้านตาด ท่านเคยถามฉันลอยๆ แบบที่ไม่ต้องการคำตอบว่า *เมื่อไหร่จะไป* และ ในวันเวลานั้น ฉันก็รู้ทันทีว่าท่านรู้วาระจิตของฉัน ฉันยิ้มและหัวเราะเบาๆ แทนคำตอบ แล้วก็ไม่ได้พูดอะไรมากมายเกี่ยวกับคำถามดังกล่าวกันอีกต่อไป ก็เหมือนกับที่ฉันเคยไปกราบท่าน พระอาจารย์ชวน แห่งวัดป่าภูค่าน้อย อ.หนองวัวซอ จ.อุดรธานี ไปเตรียมการเพื่อทอดผ้าป่าในวันรุ่งขึ้น เลยมีโอกาสดำเนินอนวัดหนึ่งคืน และในคืนนั้น ฉันตื่นขึ้นมา

ภวานาตอนกลางดึก ท่ามกลางดวงจันทร์ส่องแสงสว่างไสว สุกสกาวพราวพร่าง จนมองเห็นป่า-ขาวนวลสว่างไปทั้งเขาอย่างสวยงาม (เชื่อว่าเกิดจากการเนรมิตขึ้นมา อย่างแน่นอน) อย่างที่ฉันไม่เคยเห็นที่ไหนมาก่อนอีกด้วย และ ระลึกได้ทันทีว่า เป็นเพราะอะไร? ยังจดจำได้ไม่ลืมว่า ตอนวัยหนุ่มที่ฉันลาบวชหนึ่งพรรษา (เมื่อปี 2517) เคยมาอยู่ที่เทือกเขา"ภูพานคำ" มาก่อนแล้ว ในคืนหนึ่งก่อนเวลาสองยาม ที่ฉันสวดมนต์ภาวนาและจำวัดแล้ว มีอาคันตุกะ 2 ท่าน เดินขึ้นมากกราบ ได้พูดคุยกันถึงที่มาที่ไปของฉันอยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง และในที่สุด เขาทั้งสองก็นิมนต์ขอไม่ให้ฉันสึก เพื่อจะได้พึ่งพาอาศัยบุญบารมีต่อไป เพราะเขาบอกว่า ยังมีชีวิตยาวนานอีก 150 ปี จึงจะไปจุติใหม่ จึงอยากอาศัยพึ่งบุญไปนานๆ เมื่อเขาทั้งสองจากไปแล้ว ฉันรู้สึกว่ ตัวเองนั่งอยู่หน้ามุ้งครองจีวรด้วยความเรียบร้อย เลยทำให้ตกใจจนบอกไม่ถูกเหมือนกัน เพราะเดินตามไปมองหา ก็ไม่เห็นเขาทั้งสอง ว่าไปไหนแล้ว ต้องใช้เวลานานพอสมควรจึง

สงบสติอารมณ์ได้ (เมื่อฉันรู้เช่นนี้ เมื่อเลิกแล้ว กลับมาทำงาน เวลาเข้าไปซ่อมเครื่องไฟฟ้า-สื่อสาร ที่เขื่อนอุบลรัตน์ ฉันจะขอให้ท่านช่วยทุกครั้ง และจะแก้ปัญหาได้อย่างรวดเร็ว คล้ายๆ เดินผ่านเฉยๆ เครื่องก็จะดีขึ้นมาเองอยู่แล้ว จนคนขับรถถึงกับบ่นว่า ไม่เห็นทำอะไรเลยก็จะกลับแล้ว แต่ถ้าใคร(พนักงานกะโรงไฟฟ้า) สังเกตดีๆ จะเห็นว่าฉันจะใช้เวลานานไม่เกิน 10-15 นาที ในการซ่อมแต่ละครั้ง) เพราะฉะนั้นสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหลายตามที่ได้เล่าให้ทราบมาแล้วในบทอื่นๆ นั้น ฉันเชื่อว่าเป็นการเนรมิต และการช่วยเหลือของเหล่าพระภูมิเจ้าที่ เทวาอารักษ์ หรือจิตทิพย์ (เทวบุตร เทพธิดา) ท่านช่วยทำให้เกิดขึ้น จึงเป็นเรื่องที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์! ที่ไม่อาจอธิบายให้เข้าใจกันได้ง่ายๆ

แต่วันนี้ พอถึงตอนเช้าก่อนการถวายผ้าป่า เจ้านายที่ไปเป็นประธานเดินทางไปถึงทีหลัง ถามท่านพระอาจารย์ว่า **เป็นเพราะอะไร** ที่เขานี้จึงมีลมพัดเย็นสบายเหมือนหน้าหนาว สบายจริงๆ ท่านอาจารย์ชี้มาที่ฉันบอกว่า **เขาคือนับคนนี้** ทำให้ฉันไม่สงสัย

ใน อภิญญาญาณ (ญาณหยั่งรู้) ของพระอริยเจ้าที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งหลาย เหล่านั้น ที่ท่านสามารถรู้เห็นในสิ่งที่ปุถุชนคนทั่วไปไม่อาจเอื้อมถึงได้ อย่างแน่นอน ต่างจากพระอาจารย์ที่โด่งดังบางรูป ที่ท่านได้อภิญญาญาณเช่นกัน แต่บุญยังน้อย เลยไม่เกิดปัญญาบารมีตามมาด้วย ที่ฉันได้ไปกราบมาแล้ว แล้วไม่ไปอีกเลย เมื่อเห็นท่านแสดงออกท่ามกลางผู้คนมากมายว่าฉันเป็นใคร เหมือนประจานให้คนทั่วไปรับทราบ แบบไม่เข้าใจในชีวิต พูดไปก็มีแต่-จะทำให้เกิดความเดือดร้อน และ ไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใครเลย แต่ท่านก็ยังพูดเหมือนป่าวประกาศ หรือ เพียงเพื่อแสดงให้ผู้คนและฉันได้เห็น และเชื่อถือท่าน ว่า ท่านเก่งเท่านั้น เพื่อจะบอกว่าเรื่องที่ท่านพูดนั้นคือเรื่องจริงของตนเอง (ซึ่งฉันก็รู้อยู่แล้วว่า เกิดจาก กรรม แต่ปางหลัง ที่ฉันหลีกหนีไม่พ้นอยู่แล้ว ที่ต้องกลับไปชดใช้ ถ้าท่านรู้จริง ก็น่าจะสงสารสัตว์โลกผู้ทุกข์ยาก อย่างฉันมากกว่า) จึงเห็นว่าท่านยังหลงทาง ติดอยู่กับโลกธรรม ความสุข ลาภ ยศ และสรรเสริญ ที่พระพุทธเจ้า

ท่านไม่ให้ยึดติดกับเรื่องทางโลกย์อยู่แล้ว สำหรับผู้บำเพ็ญธรรม
จิตจึงจะหลุดพ้นไปได้ แค่เรื่องภายในของตนเองก็มีมากมายอยู่
แล้ว ควรแก้ไขที่ตัวเองให้ดีขึ้นเสียก่อน คุณตัวเองให้แจ้ง แค่นั้นก็
พอแล้ว ค่อยไปพูดถึงเรื่องของคนอื่น-ถ้าอยากพูด แต่ถ้าไม่
จำเป็นก็อย่าไปพูดถึงเรื่องของคนอื่นเลยเพราะจะทำให้เกิดความ
เคียดริ้นวุ่นวายขึ้น แบบไม่มีประโยชน์อะไรแก่ใครเลย แต่
โลกย์ก็เป็นเช่นนี้เอง ที่เราท่านได้เห็นกันอยู่เสมอมา ที่เป็นปกติ
ธรรมดาอยู่แล้ว จึงขอท่านทั้งหลาย อย่ากล่าวโทษต่อกันเลย !

เข็มชาติ โคตรวงจันทร์

21 พฤศจิกายน 2550

เชื่อว่า จากผลของวิบากกรรมทำให้เจ็บป่วยไม่เคย
ขาดหายไปเลย แต่อาศัยผลจาก “วิบากบุญ” ช่วยเหลือ
ด้วยการประพาศิธรรม เพิ่มเติมคุณความดีใส่ตนเสมอมา
ก็สามารถหาย และหลุดจากโรคได้

เข้มชาติ โคตวงจันทร์

จากวันนั้นถึงวันนี้...ดูเหมือนสิ่งที่เคยฝัน นั้นมันจบลงเสียแล้วในวันนี้ จาก
 ธรรมดาปกติของกองสังหารที่วิ่งไปสู่ความรุ่งโรย แกล้ง ด้วยโรคภัยที่เป็นไปตาม
 วัย ทำอะไรนิดหน่อยก็เหนื่อยหมดแรงเสียแล้ว รู้ตัวว่าเป็นอัมพฤกษ์ เมื่อความดันสูง
 มากในวันนั้น ทำให้เส้นเลือดในสมองแตก มีลิ่มเลือดกดทับเนื้อสมองยาว 3 ซม.
 หมอบอก ถ้ามีปัญหา อาจจะต้องผ่าตัด พอรู้ตัว เลยกำหนดจิตที่ได้ฝึกมาดีแล้วช่วย
 รักษาให้ด้วย เพราะได้ตั้งใจมานานแล้วว่า จะไม่ผ่าตัด ถ้าเจ็บป่วยเป็นอะไร จะขอ
 ตายตามกรรมไปเลย เลยต้องนอนอยู่โรงพยาบาล 3 วัน จึงได้กลับบ้าน จากนั้นเป็น
 เวลาหนึ่งเดือนเต็มๆที่มีอาการอยากจะหลับ และหลับอย่างเดียวไม่เคยนอนเลย ไม่มี
 อาการเจ็บหรือปวดหัวใดๆทั้งสิ้น ถึงวันหนึ่งฝันว่ากลับไปทำงานเหมือนตอน
 หนุ่มๆ จึงได้รู้ว่า จิต เขารักษาเสร็จแล้ว ช่วยได้เท่านั้น ที่ยังรู้สึกขาแขน ขา และแผ่น
 หลังในบางครั้ง โชคดีที่ยังมีบุญอยู่บ้าง ยังพอมีแรงเดินไปมาได้ ไม่ถึงกับล้มหมอน
 นอนแบเบาะ ป้อนน้ำ ป้อนข้าว เหมือนชาวบ้านทั่วไป

ทุกอย่างจบลงแล้ว ทั้งๆที่ ไม่อยากเจอเลย ความแก่ ของสังขารนี้ที่มัน (ยมทูต)บอกมาเรื่อยๆตั้งแต่ ผมหงอก ฟันผุ ฟันร่วง หนังเหี่ยว หย่อนยาน ตาฟาง แสบตา เจ็บน่น ปวดนี้ อยู่ตลอด ลื่นแข็งพูดไม่ชัด แพ้แสงแดดมาก ฯลฯ (เลยต้องใส่แว่นดำอยู่เสมอ) ระบบการกินที่ไม่มีความรู้สึกลึก รุ้สึกเจ็บฟัน ขาดรสชาติ เห็นดีเห็นชอบต่อความรู้สึกในการจินตนาการ และความคิดที่จะสร้างสรรค์ ทุกอย่างน่าจะจบลงแล้ว รู้สึกผิดหวังบ้างเล็กน้อย ที่ทำตามที่เคยพูดไว้ไม่ได้ มันเป็นอดีตไปแล้ว วันหนึ่ง ผม(เกิด) มาคนเดียว คงอีกไม่นานเมื่อใบไม้ร่วง(ตาย) ก็คงจะไปคนเดียว จะไปรอเธอทั้งหลายที่ปลายทางไกล จนกว่าจะได้พบกัน.... **เข้มชาติ โคตวงจันทร์**

และสุดท้าย

ชีวิตนี้ ก็คือ ความว่างเปล่า!

Kemchat Kotwongjantra

30 พฤศจิกายน 2554

เกี่ยวกับผู้เขียน

เกิดเมื่อ วันอังคารที่ 5 สิงหาคม 2490 ที่ตำบลบึงแก อำเภอมหาชนะชัย จังหวัดยโสธร
การศึกษา มศ. 5 โรงเรียนอุดรพิทยานุกูล จ. อุดรธานี, ปวส สาขาโทรคมนาคม วิทยาลัย
โทรคมนาคม จ. นนทบุรี

ปริญญาตรีอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีโทรคมนาคม สถาบันพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหาร ลาดกระบัง

ประสบการณ์ ช่างเทคนิคซ่อมบำรุงอุปกรณ์สถานีไฟฟ้าแรงสูง และอุปกรณ์สื่อสาร กฟผ.
ปี 2513-2543 (เป็นเวลายาวนานถึง 30 ปี)

หัวหน้ากองบำรุงรักษาระบบส่ง 3 (กอง CEO ในเขตพื้นที่อีสานตะวันออกเฉียงเหนือ) กฟผ ปี
2544-2546

หัวหน้ากองระบบสื่อสาร (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) กฟผ ปี 2546

หัวหน้ากองบริหาร (ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ) กฟผ ปี 2547- 2550

ปัจจุบันทำงาน กฟผ. และ จะว่างงานในปลายปี 2550

-ขออุทิศส่วนกุศลผลบุญในการให้ท่านหนังสือนี้ แก่
 ผู้วายชนม์และเจ้ากรรมนายเวรของข้าพเจ้า ขอผลบุญจาก
 การให้"ธรรมะ"เป็นทานในครั้งนี้ ช่วยเกื้อหนุนให้ท่าน
 ทั้งหลายไปสู่ สுகติ ด้วยเทอญฯ

-จาก.....

การได้อยู่ลำพังคนเดียว(จะเป็นที่ไหนก็ได้) เป็นโอกาสที่ดีเป็นอย่างยิ่ง ที่ทุกคนจะได้พบกับความสุขที่แท้จริง ที่จะมีโอกาสพิจารณาความจริงของชีวิต และ สรรพสิ่งรอบข้างได้อย่างลึกซึ้ง ด้วยความมีเอกภาพในชีวิต นั่นเอง! ทุกวันคนเราควรมีเวลาสักเล็กน้อย สำหรับตนเองเช่นนี้บ้าง แล้วท่าน จะได้พบความสุข

Kemchat Kotwongjantra (Tel. 086-5800909)